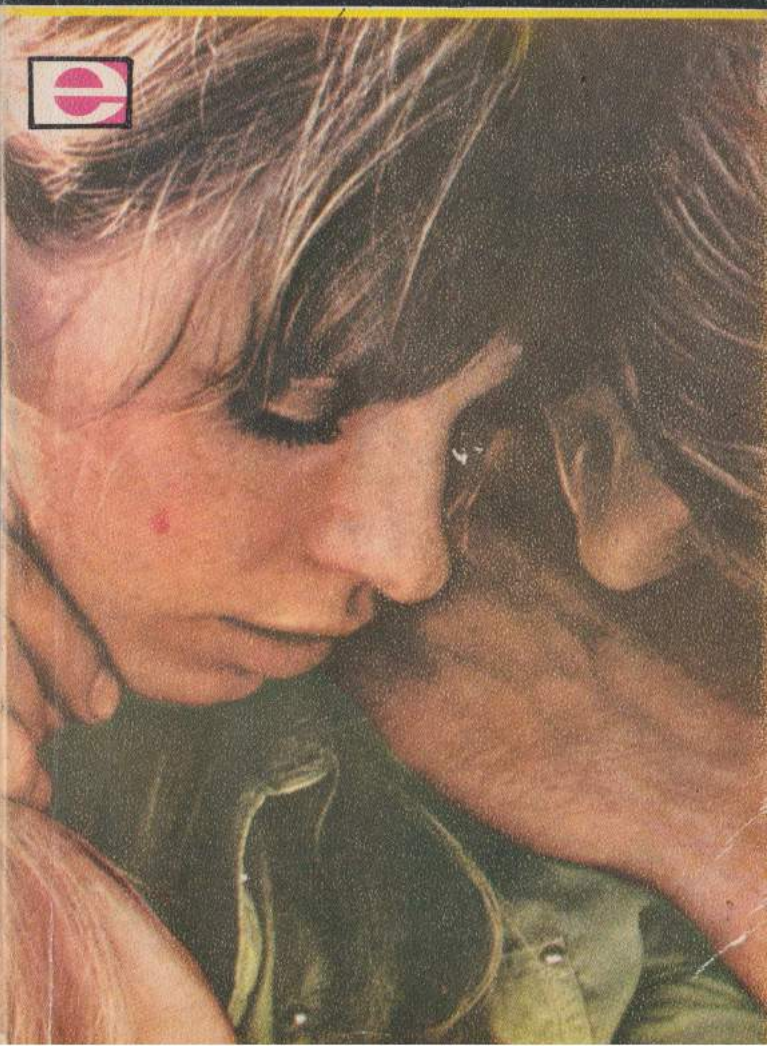
roman

sevgilerle..

charles webb

SEVGİLERLE...

roman

charles webb

birinci baskı

e yayınları : 67

Genç Amerikalı yazar **Charles Webb** Türk okuyucusunun yabancısı değil; daha önce **Mektepli** (e yayınları 33) ile dünyada ve ülkemizde adını duyurdu, bu romanının sinemaya uygulanışında kazandığı büyük başarı yazarın ününe büyük ölçüde yardımcı oldu. **Sevgilerle**... yazarın Türk okuyucusuna sunulan ikinci kitabı, gene şaşırtıcı, değişik ve bir solukta okunan bir roman.

e yayınları

kitap/yayın/dağıtım

SEVGILERLE love roger... **charles webb**'ın romanı ★ **e yayınları 67** ★ birinci baskı: ocak 1972 ★ yayın hakları charles webb/onk copyright ajansı/e yayınları ★ kapak: kemal kaldı ★ dizgi: **ece** dizgievi ★ baskı: sümer matbaası ★ cilt: alibaba ciltevi ★ **e yayınları,** idare: **ankara caddesi 13/2, telefon: 26 81 42,** dağıtım: **narlıbahçe sokak 29 kat 3, telefon: 27 87 20,** kısa yazışma adresi: **posta kutusu 12, istanbul.** oz

türkçesi: neşe olcaytu

charles webb

SEVGİLERLE

roman

e yayınları

Eve için.

B I R

Filene mağazasına gitmem gerekiyordu. Birkaç hafta önce ısmarlamış olduğum, üzerinde adım ve adresim basılı mektupluk o gün hazır olacaktı. Akşamüstüne doğru telefonla siparişimin hazır olup olmadığını ve mağazanın da kaça kadar açık olduğunu sordum.

Oraya vardığımda camlı kapıların arkasından kapıcının kapıları kilitlemekte olduğunu gördüm. Mağaza kapanmak üzereydi.

«Affedersiniz ?..» diyecek oldum.

Adam kapının üzerinde, mağazanın 17.30'da kapandığını bildiren küçük levhayı göstererek kıçını dönüp yürümeğe hazırlandı.

Kapının aralığına ağzımı dayayarak :

«Bir dakika..» dedim.

Durup geri döndü, kapıya doğru yaklaştı :

«Mağazamız kapandı» dedi.

«Altıya kadar açık olduğunuzu sanıyordum.»

«Beş buçuğa kadar.»

İçerde, tezgâhların birinden paketini almakta olan bir kadın gözüme çarpmıştı.

«Bakın,» dedim. «Orada alış - veriş yapan bir hanım var ama..»

Kapıcı başını çevirip arkasına bakındı ve yeniden bana dönerek :

«Nerdeyse çıkıyor,» dedi.

Kadın paketini alıp kapıya yöneldi. Yaklaşınca kapıcı çıkması için kapıyı araladı.

«Bir siparişim vardı», diye atıldım. «Bu güne hazır olacaktı. Hemen alıp çıkarım.»

«Mağazamız kapanmıştır.»

Bir iki adımda yaklaştım, ayakkabımı ayağımdan çıkarıp kapının aralığına soktum ve kapanmasını önleyerek :

«Bu gece yazılması gereken çok önemli bir mektubum var. Üzerinde adım basılı kâğıtlara yazmak istiyorum bu mektubu», dedim.

Adam ayakkabıma bir göz attı.

İçerde, başka bir tezgâhın başında başka bir müşteri daha görmüştüm.

«Biri daha» dedim. «alışveriş yapıyor içerde. Bir girip çıkabilir miyim ben de ?»

Adam geri çekildi.

Koşarak içeri daldım ve doğru yürüyen merdivenlere binerek yukarı çıktım. Ara katlardan birinde inip kırtasiye malzemesi satılan tezgâha yaklaştım. O sırada tezgâhın arkasındaki memur, paltosunu giymiş gitmeğe hazırlanıyordu.

«Merhaba», dedim.

«Merhaba», diye karşılık vererek önümden geçip gitti.

«Aşağı kapıdan beni içeri alma inceliğini gösterdiler», diyerek yolunu kestim. «Bu gece yazmam gereken bir mektubum var da.»

Adam bir an bana baktı, sonra tezgâhın arkasına dönerek :

«Adınız ?» diye sordu.

«Hart, Roger.»

Tezgâhın öbür tarafındaki çekmecelerden birini açtı :

«Neydi ?» diye sordu yeniden.

«Roger Hart.»

«Hangisi önce geliyor ?»

«Roger.»

Açık çekmeceyi kapayarak bir başkasını çekti. Bir kutu çıkardı, bana dönerek :

«Dört dolar, elli sent», dedi. «Bozukluğunuz varsa ben de kasayı açmaktan kurtulurum»

Cüzdanımdan, kâğıt paraların arasından dört dolar çıkardım, sonra cebimden bir avuç bozukluk alarak :

«Var,» dedim.

«Buna memnun oldum.»

Parayı verdim.

Kutuyu bana uzatırken :

«Bir torbaya koymamı ister miydiniz?» diye sordu.

«Teşekkür ederim, istemem», dedim ve oradan çıktım.

Kutuyu iki ucundan birer seloteyp ile tutturmuşlardı. Yürürken tırnağımla bunları yırtarak ucundan kapağını kaldırdım. Adım ve adresim basılı kâğıtlar üstte duruyordu. Onları aralayıp altta duran zarflara baktım. Zarfların üzerinde de siyah harflerle adım ve adresim yazılıydı. Kutuyu kapatıp asansöre doğru ilerledim. İki satıcı kadın asansöre binmek üzereydi. Görünürde başka kimse yoktu. Onlara yetişmek için koştum, fakat kapı kapanmıştı.

Yan tarafta bir kapı daha vardı. Üzerinde kırmızı ışıklarla «MERDİVEN» yazıyordu, kapıdan girip merdivenlerden inmeğe başladım.

O ana kadar bir kadının bayıldığını hiç görmemiştim. Melinda Grey gözlerimin önünde bayılan ilk kadındı.

Peşim sıra merdivenlerden indiğini göz ucuyla farketmiş ama dönüp bakmamıştım. Sahanlığa geldiğimde arkamdan gelen genç kadının içini çektiğini duydum.

Hemen döndüm. Duvara yaslanmış, bir eliyle de yüzünü örtmüştü. Sonra yavaş yavaş duvarın dibine doğru kaydı, merdivenlerden yuvarlandı.

İlk anda bakakaldım, yapacak bir şey gelmiyordu aklıma. Yanlamasına yerde yatıyordu upuzun, sonunda kendimi toparladım, basamakları tırmanıp yanına yaklaştım.

Eğilip yüzüne baktım. Ardından kapıyı açarak dışarı bir adım attım. Çevreme bakındım, kimseler yoktu.

«Hey ?» diye seslendim.

Cevap alamadım

«Hey ?»

Mağazada çıt yoktu. Yalnız merdivenlerin oradaki küçük bir pencereden, caddeden gelip geçen araçların gürültüsü doluyordu içeri. Kızın yanına döndüm, kapı da kapandı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve hiç kıpırdanmamıştı Yanına çömeldim, elimdeki kutuyu yere koydum. Sonra uzanıp elimle omuzuna şöyle bir dokundum. Onu ağır ağır, dikkatle sırtüstü yatırdım ve kulağımı göğsüne dayayarak kalbini dinledim. Caddeden gelen seslerden başka bir şey duyamıyordum.

«Oh, Tanrım», diye mırıldanarak doğruldum. Bu kez bileğini tutarak parmağımla nabzını yokladım.

«Yaşıyor», dedim kendi kendime.

Ayağa kalktım

«Yaşıyor.»

Bir an çevreme bakındım, sonra birilerini bulabilmek için iki kat yukarı çıktım. Arada tuvaletler vardı. Sonra mağazaya açılan bir kapı gözüme çarptı. Açtım.

«Hey, kimse yok mu ?» diye seslendim.

Görünürde kimse yoktu. Bu kat mağazanın Butik bölümüydü. Çeşitli elbiseler göze çarpıyordu.

Bir daha seslendim, yine bir karşılık veren çıkmadı.

«Sahanlıkta bir kız bayıldı», diye bağırdım.

Biraz bekledikten sonra dönüp merdivenlerden indim. Birden durdum ve yeniden çıkarak erkekler tuvaletine girdim. Işıklar sönüktü ama duvardaki bir pencereden hafif bir ışık sızıyordu. Lâvaboya gidip musluğu açtım. Kâğıt havlulardan koparıp ıslattım ve onları yanıma alarak aşağı indim.

Kız hâlâ kalıp gibi yatıyordu olduğu yerde. Eğilip ıslak kâğıtları alnına ve yüzüne hafif hafif vurmağa başladım.

«Kendinize gelin», diyordum.

Çenesine, boynuna; sonra gözkapaklarına elimdeki ıslak kâğıtlarla vurdum. Gözlerini açmadı. Çevreme bir göz gezdirerek tekrar yerde hareketsiz yatan kıza baktım. Sonra eğilip dudaklarımı sıkıca dudaklarına dayadım. Derin bir soluk alarak ona verdim. Doğru göğsüne insin diye dudaklarımı sımsıkı onun dudaklarına yapıştırmıştım. Az sonra göğsünün inip kalktığını hissettim. Başını kıpırdatarak hemen dudaklarını çekti.

«Ayılıyor», diye düşündüm.

Onu kucağıma aldım. Bacakları ve başı sarkıyordu. Ağır ağır yukarı taşıdım. Tuvaletleri geçtik, kapıyı parmağımla iterek açmağa çalıştım. Bir iki kez denedim ama ağır demir bir kapıydı. Hafifçe aralanıyor, ayağımla tutana kadar da kapanıveriyordu. Sonunda kızı kaldırıp omuzuma yasladım, kapıyı böylelikle açıp dışarı çıktım.

Butikten geçip, kumaş bölümüne geldik. Sonra bir dizi tek kişilik yatakların bulunduğu bölüme geçtik. Arkada daha büyük yataklar vardı. Bazılarının üzerine yastıklar konmuş ve örtüler serilmişti. Bazılarının üzerinde de sadece mavi beyaz ya da pembe beyaz çizgili minderler vardı. Kızı karyolalardan birine yatırdım. Saatime bir göz attım, altıyı biraz geçmişti. Başımı yeniden göğsüne yaslayıp bir süre kalbinin atışını dinledim. Sonra doğruldum. Yastığın üzerine yayılmış uzun, siyah saçları vardı. Açık pembe dudak boyası sürmüştü, yüzü soluktu. Ağzı hafif aralıktı. Başı eğik, ağır ağır soluk alıp veriyordu. Elleri-

ne baktım, parmaklarında yüzük yoktu. Kısa kadife bir etek ve kalınca dokunmuş yeşil bir kazak giymişti. Tekrar saatime göz attım, sonra yüzüne bakarak onu ayıltmak için bir şeyler yapmak gerektiğini düşündüm. Karyolanın başucunda dizlerimin üstünde dikilerek başını düzelttim.

«Hey !» dedim.

Kıpırdamadı. Çenesinden tutup başını hafifçe sarstım.

«Hey ?»

Yanaklarına vurdum. Sonunda eğilerek ağzımı ağzına dayadım. Fakat önce derin bir soluk almam gerekiyordu. Başımı kaldırdım, sonra tekrar ağızdan sunî solunum yaptım. Birkaç kez bunu denedim. Sonunda, tam göğsüne doğru bir soluk verirken yarısında ayıldı. Kirpiklerinin yanağıma sürtündüğünü hissederek başımı kaldırdım. Ayıldığına göre, solunumu sağlamak için devam edip etmemek gerektiğine karar veremedim. Bir süre ikimiz de kıpırdamadan durduk. Sonra ben iyice doğruldum. O olduğu gibi yatıyor, ağzı hafif aralık, bana bakıyordu. Ayağa kalkıp odanın öbür ucunda, merdivenlere açılan kapıyı işaret ettim.

«Ne oluyor ?» diye sordu.

«Şu kapı..» dedim. «Merdivenlerden inerken bayıldınız, sizi buraya taşıdım.»

Yatağın üzerindeki örtüye baktı, sonra yine bana dönerek :

«Siz kimsiniz ?» diye sordu

«Roger Hart», dedim. «Merdivenlerden inerken bayıldınız.»

«Öyle mi ?»

«Evet, kendinizden geçtiniz. Başka yapılacak bir şey düşünemedim.»

Başını hafifçe yastıktan kaldırarak :

«Bana ne yapıyordunuz ?» dedi.

«Ayıltmağa çalışıyordum.»

«Öperek mi ?»

«Ağızdan sunî solunum yapıyordum. Yoksa kendinize gelemezdiniz.»

Yüzüme uzun bir süre daha baktı, sonra dirseklerinin üzerinde doğrularak :

«Neredeyim ?» diye sordu.

«Filene Mağazasında.»

Başını çevirip çevresine bakındı.

«Peki herkes nerede ?»

«Mağaza kapandı.»

«Kapandı mı ?»

«Evet.» Ona bir süre baktım, sonra yatağa doğru bir adım atarak :

«Başınız nasıl ?» diye sordum.

«Başım mı ?» dedi. «Ne var ?»

«Vurdunuz da. Merdivenlerden iniyordunuz. Yuvarlanınca yüzünüzü yere çarptınız».

Eliyle yanağına dokunarak :

«Yüzümde bir acı hissetmiyorum», dedi.

«Öbür yanağınızda ?»

Eliyle yokladı.

«Hiç bir iz yok», dedim. «Kötü düşmemişsiniz.»

Başını kaldırdı :

«Yuvarlandığımı söylemiştiniz.»

«Evet.» Elimi havaya kaldırıp indirdim. «Ağır ağır... Tam düşüşünüzü görmedim. Bir ses duyarak geri döndüğümde aşağı doğru yuvarlanıyordunuz.»

«Kötü düştüm galiba ?»

«Yooo, hayır. Ağır ağır düştünüz. Zaten merdivenlerin sonuna da yaklaşmıştınız o sıra.»

«Peki siz ne yaptınız?»

«Dönüp baktım.»

«Önlemeğe kalkmadınız yani.»

«Geç kalmıştım.»

Elimle birbirimize uzak olduğumuzu göstermeğe çalıştım:

«Siz oradaydınız, ben burada. Bir ses duyup baktığımda da yerdeydiniz.»

«Ne sesi?»

«Bayılırken çıkardığınız ses.»

Kız eliyle saçlarını geri iterek yatağın içinde oturdu ve:

«Demek böyle», dedi.

«Şimdi başımızın çaresine bakalım», dedim. «Kendinizi iyi hissettiğinizden emin misiniz?»

«İyiyim.»

«O halde her ikimiz de ayrı, ayrı katlara bakalım; bir memur ya da satıcılardan birini bulmamız gerek.»

«Siz..?»

«Ben müşteriyim.»

Kalktı, karyolaların arasından geçerek bir yemek masasının önüne geldi. Masanın üzeri doluydu. Ortaya, içinde yapma meyvalar olan bir tabak yerleştirilmişti. Oturulacak yerlerin herbirinde mor renkli büyük kadehler vardı. Kadehlerden birini alarak bana getirdi.

«Nedir bu?» diye sordum

Bana uzatarak:

«Suyumu bununla içmek istiyorum», dedi.

«Neden?»

Önümden geçerek yatağın kenarına oturdu :

«Lütfen», dedi.

«Ama neden ?»

«Bu kadeh hoşuma gitti. Biçimi güzel, camı iyi cins.. Onunla içmek istiyorum»

Bir süre yüzüne baktım, sonra merdivenlere açılan kapıya doğru yürüdüm.

«Sahanlıkta bir tuvalet var.»

«Teşekkür ederim.»

«Oradan, size su getireyim.»

Elimde kadeh, kapıya doğru yürüdüm ve erkekler tuvaletine girdim. Suyu doldurduktan sonra mektup kâğıtlarımın ve zarfların kutusunu almak için aşağı kata sahanlığa indim. Kutuyu alarak yukarı çıktım. Yatağın üzerinde oturuyordu. Suyunu uzattım.

«Teşekkür ederim,» dedi

«Bir şey değil.»

Kadehi dudaklarına dayayarak yarısına kadar içti, sonra kucağında tutarak elimdeki kutuya bakıp :

«Nedir o ?» diye sordu.

«Mektup kâğıtları ve zarflar.»

Kadehi yeniden kaldırıp bir yudum daha içti.

«Bunlar için gelmiştim,» diye devam ettim. «Ismarlamıştım. Siz bayılınca, sahanlıkta bıraktım da.»

Kadehi indirdi :

«Düz kâğıt ve zarf mı ?»

«Düz sayılır, sade bir şey»

«Adınız filân yazılı değil mi ?»

«Adım mı ? A evet.»

«Nedir ?»

«Adım mı ?... Roger Hart.»

«Benimki de Melinda.»

«Ya !»

«Şunlara bakabilir miyim ?»

«Tabii», diyerek kutunun üstündeki kapağı kaldırdım.

Melinda :

«Hiç böyle, üzerinde adım yazılı bir mektupluğum olmadı,» dedi.

«Benim de olmamıştı.»

Kutuyu ona doğru çevirip önüne uzattım. «İyi olmuş, değil mi ?»

«Evet.»

«Siyah baskı.»

«Evet.»

Melinda kâğıtların üzerindeki yazıları işaret ederek :

«Roger Hart», diye tekrarladı.

«Evet.»

«Altında da adresiniz var.»

«Evet.»

Bana bakarak :

«Bende beğendim», diye karşılık verdi.

Kutuyu kapattım ve :

«Bunları bir an önce kullanmak için sabırsızlanıyorum» dedim. «Bu gece yazılacak bir mektubum vardı, onun için kullanacaktım.»

«İş mektubu mu ?»

«Hayır.»

«Özel bir mektup o halde.»

«Evet.»

Kapağı iyice sıkıştırdıktan sonra kutuyu koltuğumun altına yerleştirdim :

«Şimdi ne yapacağımıza karar verelim», dedim.

«Bu konuyu konuşmak istemiyorsunuz anlaşılan.»

«Hangi konuyu ?»

«Mektup konusunu.»

Elimdeki kutuya bakarak :

«Yok canım», dedim. «Şu an içinde bulunduğumuz durumu konuşmak daha önemli sanırım.»

«Hangi durumu ?»

«Yani buradan nasıl çıkacağımızı.»

Çevremizdeki mobilyalara bir göz gezdirerek :

«Bu katta bir memur olsaydı, görürdük», dedim.

«Evet.»

«Demin söylediğime ne dersiniz ?»

Melinda ayağa kalkarak :

«Ne demiştiniz ?» diye sordu.

«Ayrı ayrı katları arayalım demiştim. Belki birini bulabiliriz böylece.»

Melinda :

«Çantam nerede ?» diye sordu ve yatağın altına eğilip aramağa başladı.

«Ne çantası ?» dedim.

«Elimdeydi.»

«Ne zaman ?»

«Bayıldığımda.»

Yatağın altına baktım.

«Sanırım elinizde çanta yoktu.»

Bir dizini yere koyarak eğildi :

«Görmemişsinizdir», dedi.

«Yoktu», diye üsteledim. «Siz merdivenlerden düşerken oradaydım, çanta filân yoktu elinizde.»

Başını kaldırıp bana baktı, ama hiç bir şey söylemedi.

«Görürdüm olsaydı», dedim.

«Nerede ?»

«Ne ?»

«3 - 4 dolarım vardı içinde. Fakat bunun önemi yok. Evraklarım, sigorta kartım vardı.»

«Bakın», dedim. «Çantanız yoktu. Olsaydı görürdüm.»

Melinda kalkıp kapıya doğru yürüdü.

«Önemli bir mesele bu», dedi.

Peşinden gittim.

Melinda :

«Parayı almış olabilirsiniz, fakat içinde önemli kâğıtlarım vardı. Onları kaybedersem ne yaparım ?» dedi.

«Ne demek istiyorsunuz ?»

«Para sizde kalabilir demek istiyorum.»

«Yani çantayı ben mi aldım ?»

«Çanta da sizde kalabilir.»

«Bir dakika durun.»

Kapıya doğru yürümeğe devam etti. Kolundan tutarak :

«Durun», dedim.

Durup bana baktı.

«Ne diyorsunuz siz Allahaşkına ?» dedim.

«Çantamı bulmam gerektiğini söylüyorum.»

«Evet ama benim aldığımı söylüyorsunuz.»

«Başka kim alabilir ?»

Kolunu bıraktım.

«Kimse alamaz», dedim. «Bayıldığınızda elinizde çanta yoktu diyorum size.»

«Bayılırken elimdeydi. Sonra olmayabilir.»

«Bayılırken de yoktu.»

Dönüp tekrar kapıya doğru yürümeğe başladı.

«Ben bayılırken siz orada değildiniz ki.»

«Biraz ilerde, sahanlıktaydım.»

«Ben orada bayılmadım.»

«Ya nerede bayıldınız?»

«Merdivenlerin başında. Personel Müdürlüğünün kapısından çıkıp merdivenlere geldiğimde bayılacağımı hissetmiştim. Merdivenlerden inip dışarı çıkarak temiz hava alabilirim diye düşündüm, o sıra bayılmışım.»

Merdivenlere inen kapıyı açtı.

Bir kat çıktık, ikinci kata gelirken tam on ikinci basamakta, kenarda ters dönmüş siyah bir çanta duruyordu.

Önüne geçerek:

«Ben alayım», diye atıldım ve çantasını eline verdim.

Fermuarı açıp kırmızı plâstik bir para çantası çıkardı, elini sokup yokladı. Sonra bir başka gözü açarak içindekilere baktı.

«Herşey tamam mı?» diye sordum.

«Galiba»

Para çantasını yine yerine koydu, sonra çantayı bir kaç kere sarsarak içine baktı ve fermuarını çekip kapattı.

«Tamam», dedi. «Sizi suçladığım için özür dilerim.»

«Önemi yok»

«Yapmamalıydım. Bana yardım etmek isteyen birinin çantamı çalmağa kalkacağını düşünmemeliydim.»

«Paniğe kapıldınız da.»

«Öyle.»

«Anlıyorum sizi»

Merdivenlerin başındaki kapı aralığını gösterdi.

«Orada...» dedi. «Personel Müdürlüğünün kapısı önündeydim. Bir iş görüşmesi için çağırmışlardı beni.

Girdiğimde işimin olmadığını söylediler. O an bayılacağımı anlamıştım. Hemen sokağa çıkmayı düşündüm ve aşağı doğru inmeğe başladım. Ama, işte gördüğünüz gibi sokağa çıkamadan bayılmışım.»

«Evet.»

Merdivenbaşı oldukça karanlıktı. Benim arkamdaki duvarda küçük ve camları kirlenmiş bir pencere vardı. Tek ışık oradan giriyordu. Melinda'dan iki basamak yukarda duruyordum.

«İş mi arıyorsunuz?» diye sordum.

«Onun için gelmiştim.»

«Sizi çağırdılar, sonra da işin olmadığını söylediler demek.»

«Gazeteye ilân vermişlerdi. Ben de telefon ettim, tecrübem varsa işe alacaklarını söylediler. Daha önce çalışmıştım, güvenle geldim buraya. Fakat nedense sonra beni işe alamayacaklarını söylediler.»

«Kabaca bir davranış.»

«Umutlanmıştım.»

«Anlıyorum.»

«Telefon konuşmasından sonra umutlanmıştım demek istiyorum. Kalkıp geldim. Yarım saat kadar bekledikten sonra bir bayan bana burada çalışmamın mümkün olamayacağını söyledi.»

«Neden?»

«Nedenini açıklamadı.»

Başımı salladım.

Melinda:

«Ama böyle söylediği an bayılacak gibi olmuştum», dedi.

«Yine iyi dayanmışsınız.»

«Tartışmaya girişmek istemedim.»

«Evet.»

«Bu adamlarla tartışmanın ne faydası var, hiç ! Dizginler onların elinde.»

«Demek bir iş arıyorsunuz.»

«Çantamda dört dolar kaldı.»

«Dolayisiyle bir iş bulmanız gerekiyor.»

«Evet.»

«Uzun zamandır mı uğraşıyorsunuz iş bulmağa?»

«On gündür.»

«Eh on günde bir iş bulurum nasılsa diyordunuz. Bu yüzden mi bayıldınız ?»

«Nasıl yani ?»

«Yani bir iş bulamadığınız için mi ?»

«Her şeyin sonuna geldiğim için bayıldım.»

Başımı öne eğip saatıma göz attım, sonra yeniden Melinda'ya dönerek :

«Ben bir seyahat acentasında çalışıyorum», dedim. «Becker Seyahat Acentası. Yarın sabah gelirseniz bir kaç yere telefon edebilirim sizin için. Söz vermiyorum ama gelirseniz bir şeyler yapabiliriz belki.»

«Gelirim.»

Başımı sallayarak :

«Güzel.» dedim.

«Becker, değil mi ?»

«Evet, Becker Seyahat Acentası.»

Çantasının fermuarını açarak karıştırmağa başladı.

«Buraya çok yakın», dedim. «Statler Hilton Otelinin tam karşısı.»

Birden çantasını karıştırmayı bırakarak :

«Olamaz», dedi.

«Tam karşısı değil de, biraz aşağısı.»

Bir kalem çıkartarak :

«Tam karşısında olsaydı, görürdüm», dedi. «Ben söylediğiniz otelde kalıyorum.»

«Öyle mi ?»

«Evet.»

Yeniden elini çantasının içine sokarak cüzdanını çıkardı. İçinden bir kart alıp merdivenlere oturdu ve :

«Becker miydi ?» dedi.

«Evet.»

Kartı duvara dayayarak yazmağa başladı.

«Farkındaysanız sigorta kartınızın üzerine yazıyorsunuz.»

«Sonra silerim», dedi. «Adresiniz nasıldı ?»

«510, St. James.»

Bir iki saniyede yazıp kalemini ve kartı çantasına koydu, sonra kalktı.

«Sabah gelirim. Sizin için uygunsa tabii.»

«Tamam», dedim. «Fakat bir garanti vermiyorum, sadece elimden geldiğince bir şeyler yapmağa çalışacağım.»

«Teşekkür ederim», diyerek merdivenlerden inmeğe başladı. Sahanlıktan dönerek alt kata doğru inmeğe devam etti.

«Melinda ?» diye seslendim.

«Efendim ?»

Bir sessizlik oldu.

«Nereye gidiyorsunuz ?»

«Aşağı iniyorum.»

«Bir memur bulmağa mı ?»

«Evet.»

Ben de aşağı inerek :

«Iyi», dedim. «Bir deneyelim bakalım.»

Yanından geçerek bir alt kata açılan kapıdan çıktım ve :

«Ben buradan başlıyayım», dedim. «Biz merdivenlerdeyken biri yukarı çıkmış olabilir.»

O da kapıya doğru yaklaşarak, bakındı.

«Merdivenlerden çıkmadıysa nasıl gelebilir bu kata?»

«Bir kaç yoldan çıkabilir, Yürüyen merdivenlerle çıkmış olabilir.»

«Aa, Doğru ya!»

«Öyle değil mi?»

«Öyle.»

«Siz aşağı kata inin, sonra en alt katta buluşuruz.»

«Oldu.»

Kapıdan girdim, banyo malzemesinin sergilendiği bir bölümden geçerek katın öbür tarafına doğru gittim. Karşı duvara vardığımda dönüp arkama baktım. Melinda henüz yarı aralık duran kapının oradaydı.

«Ne oldu?» diye seslendim.

Bir şeyler söyledi ama duyamadım. Ellerimi ağzımın iki yanına koyarak:

«Duyamıyorum», diye bağırdım.

Kapıyı kapatarak bana doğru yürümeğe başladı. Biraz yaklaşınca tekrar sordum:

«Ne oldu?»

«Oradan duyamadım da.»

«Niye aramağa gitmedin?»

Üzerinde abajurlar bulunan masaların arasından geçip bulunduğum yere geldi.

«Çok uzak, ne söylediğin anlaşılmıyor. Duymuyorum.»

«Biliyorum, ama ben niye aşağı inmediğini soruyorum.»

«Nereye ?»

«Alt kata. Aşağıda kimse olup olmadığına bakmak için canım.»

Bir an yüzüme baktı, cevap vermedi.

«Öyle dememiş miydik ?» dedim. «Ayrı ayrı katlara bakıp birini buluruz belki diye konuşmamış mıydık ?»

«Evet ?»

«Peki ne oldu ?»

«Ne ne oldu ki ?»

«İşte ben de bunu soruyorum.»

Yanımızda madenî bir şasiye asılı yeşil yelken bezinden yapılmış bir salıncak vardı. Melinda'nın gözü salıncağa takıldı ve o yana yönelerek yerleşiverdi. Sonra da :

«Biraz daha düşünmemiz gerek aslında», dedi.

«Neyi ?»

Öne doğru eğilerek ayak bileğini kaşıdı :

«Plânımızı,» dedi.

«Basit bir plân bu. Bizim dışarı çıkmamızı sağlayacak birini bulmağa çalışacağız, hepsi bu.»

«Birinin bulunacağını mı sanıyorsun ?»

Başını kaldırdı, gözlerine düşen saçlarını eliyle geriye iterek bana baktı :

«Bu kadar mal başıboş bırakılmaz diye düşünüyorsun sanırım», dedi.

«Tabii.»

«Hırsızlık olabilir.»

«Gayet tabii.»

«Doğru», diyerek başını öne eğdi. Saçları yine yüzüne döküldü. «Fakat birilerini bulabilmemiz için başka bir yol denemeliyiz.

«Aklıma başka bir yol gelmiyor.»

«Ayrı ayrı katları aramaktan başka bir yol gelmiyor mu ?»

«Kuşkusuz, çeşitli yollar vardır ama daha çabuğunu düşünemiyorum.»

Melinda elini uzatarak :

«Kutuyu görebilir miyim ?» dedi.

«Ne kutusu ?»

«Mektupluğu.»

Bir kutuya, bir uzanan eline baktım, sonra mektupluğu ona uzattım.

«Teşekkür ederim.»

Kutunun kapağını açarak ışığa doğru tuttu. En üstteki kâğıda iyice ışık vurmuştu.

«Bu yazıyı nereden seçtin ?»

«Yazı biçimini mi ?»

«Evet.»

«Bilmem. Çeşitli renklerde yazıların bulunduğu bir kataloğ gösterdiler, ben de bir tanesini seçtim işte.»

«Güzel.»

«Teşekkür ederim. Ben de beğendim.»

Kâğıtları kaldırarak altta duran zarflara baktı :

«Ben de bir mektupluk yaptırayım», dedi. «Aslında hiç düşünmemiştim, ama bunu gördükten sonra ben de özendim.»

Kâğıtları yeniden zarfların üzerine bırakarak :

«Mektubu alan için de güzel», dedi. «Kimin yazdığını anlamak için sonuna kadar okumak zorunda kalmazlar.»

Sonra kutuyu geri vererek iki eliyle saçlarını kulaklarının arkasına doğru itti, başını kaldırıp gülümsedi.

«Aramağa devam edelim mi ?» dedim.

«Istersen birlikte arayalım. Birini bulursak bu kez birbirimizi aramak zorunda kalmayız hem.»

«İyi fikir.»

«Hadi öyleyse.»

Yerden çantasını alıp kucağına koydu. Mektupluğum koltuğumun altında, bir süre daha kalkmasını bekledim. Sonra kolumu kaldırıp saatıma baktım.

«Saat kaç olmuş ?»

«Altı buçuğa geliyor», dedim. «Yemek de yememiştim daha.»

«Ben de», diyerek başını geriye doğru bırakıp gözlerini tavana dikti. «Akşam yemeği için bir sözün var mıydı ?»

«Benim mi ?»

«Evet.»

«Hayır ama genellikle saat altı sularında yemek yerim.»

«Uygun bir saat.»

«O saatlerde acıkırım.»

«Ben genellikle yediye çeyrek kala ya da yedide yerim. Bazan daha bile geç.»

Melinda bir süre daha oturdu. Sonra yeşil sandalyanın kenarlıklarına tutunarak kalktı.

«Acıktıysan, birini bulmalıyız.»

Yürüyen merdivenlere doğru ilerlemeğe başladım.

«Yürüyerek inebiliriz.»

Tekrar yatakların bulunduğu bölümden geçtik. Merdivenlerden birinin başında durup ona yol vererek :

«Geç», dedim.

«Teşekkür ederim.»

Madenî merdivenlerden aşağı indik. Bu katta,

üzerlerinde satılık yazılı elbiseler asılıydı.

Bir köşede yeşil elbiseli bir manken vardı. Melinda o yana yaklaşarak kumaşın kenarını tuttu.

«Şöyle bir dolaşalım bakalım», dedim.

«Başka da yapabileceğimiz bir şey yok sanırım.»

«Yapabileceğimiz tek şey bu.»

Asılı duran elbiseleri, şapkaların bulunduğu bir tezgâhı geçtik, sonra duvar boyunca uzanan başka bir tezgâha geldik.

Melinda :

«Şimdi ne tarafa ?» diye sordu.

İleri doğru bakındım, sonra arkalara göz gezdirerek :

«Kimseler yok», dedim.

«Belki bir nöbetçi odası vardır.»

«Bodrumda olabilir mi ?»

Yüzüklerin sergilendiği camekânlı bir tezgâhın başında duruyorduk. Çevreye yeniden bakınarak merdivenleri işaret ettim :

«İnelim», dedim.

Melinda arkamdan geliyordu. Merdivenlerden aşağı bakınarak :

«Kimse yok galiba», dedi.

«Bana da öyle geliyor.»

«Peki şimdi ne yapacağız ?»

«Bodruma ineceğiz.»

«İyi.»

Bu katta da kamp malzemelerinin ortasında ekose paltolu erkek mankenler vardı. Çevreyi görebilmek için açılan kapıyı görünce :

«En son şansımız bu», diye gösterdim.

«Nedir o ?»

«Şu merdivenler. Oradan bodruma iniliyordur herhalde.»

«Iyi.»

Haki renkli bir çadırın yanından geçerek kenardan merdivenlere doğru yürüdüm. Kapıyı açıp Melinda'yı önden geçirdim. Merdivenler yukarı çıkıyordu, aşağı inen merdiven yoktu.

Melinda :

«Bodrum katı yok anlaşılan,» dedi.

«Vardır, vardır da buradan gidilmiyordur belki.»

Geri dönüp kapıyı açtım. Melinda önümden geçerek dışarı çıktı. O sırada kulağındaki küçük altın küpe gözüme çarptı. Onu kucağımda taşırken yoktu bu küpe.

Gözlerimi ayıramadım, o yürürken bakışlarım kulağına takılıp kalmıştı.

Durup bana döndü.

«Şimdi ne yapıyoruz ?» diye sordu.

Öbür kulağında da bir küpe vardı. Sonra yine dönüp yürümeğe koyuldu. Lâstik çizmeler giydirilmiş gülümseyen bir mankenin önünden geçti. Elindeki balık ağının içine plâstikten bir alabalık vardı.

«Melinda ?» diye seslendim.

Mankenin öbür yanında durarak

«Evet ?» dedi.

«Bir şey söylemek istiyorum. Beni çok dürüst bir kişi olarak düşünmeni istediğimi sanma, ama sen de bu saatta burada bulunmamızın yanlış olduğunun farkındasın herhalde.»

«Bu bizim suçumuz değil ki.»

«Biliyorum ama burası özel bir mülk.»

Kulaklarındaki altın halkaları sallayarak bana baktı.

«Bizim suçumuz olmadığı kuşkusuz», diye devam ettim. «Yine de burada bulunuyoruz, bir raslantı sonucu içerde kilitli kaldığımıza inanmayabilirler.»

«Onlara bayıldığımı söyleriz.»

«Tabii, gerçek de bu zaten. Neyse, inanacaklarını umalım. Ama bir de, burada neler yapılabileceği konusunda bazı ihtimaller ortaya atarlarsa başımıza dert açılabilir, utanç verici suçlamalar altında kalabiliriz, ya da ne bileyim...»

Başını yana eğmiş bana bakmağa devam ediyordu. Küpelerinden biri de yana sarkmıştı.

Küpesini işaret ederek devam ettim :

«Demek istiyorum ki, bayıldığın zaman kulaklarında bunlar yoktu.»

«Ne ?»

«Bak Melinda. Benimkisi aşırı dürüstlük filân değil. Küçücük bir çocukken beş sentlik bir şeker aşırmışımdır bir yerlerden ama, her şeyden önce şimdi, yanlışlıkla da olsa yasalara aykırı bir durumda bulunuyoruz. Utanç verici, şüphe uyandırıcı herhangi bir duruma iter bizi şu yaptığın.»

Melinda eliyle küpelerden birini tutarak :

«Bunlar mı ?» diye sordu.

«Evet.»

«Hoşuna gitti mi ?»

«Nasıl yani ?»

«Yani bana yakışmış mı ? Pek mücevher takmam, takınca da sade olsun isterim.»

«Belki yanılıyorum. Hep kulağında mıydı bunlar ?»

«İkinci kattan beri hep kulağımdaydı.»

«Yanılmamışım.»

«O yüzüklerin olduğu kattan...»

«Evet, anladım. Az önce de söylediğim gibi, küçük bir çocukken şeker aşırmış olabilirim ben de. Adaletin temsilcisi de değilim. Fakat gece bekçisiyle karşılaşacak olursak, adam küpeleri farkederse ikimiz için de hoş olmaz doğrusu.»

«Çıkarmamı mı istiyorsun?»

«Gece bekçisine rastlarsak . . »

«Evet?»

«... görürse?»

Melinda öbür küpesini de tutarak:

«Bekçiyi görür görmez, ona doğru giderken çabucak çıkarıveririm. Tamam mı?»

«Sonra?»

«Buraya bırakırım.»

«Mağazaya yani.»

«Evet, yerine götürmem gerekmez. Satıcılardan biri farkedip oraya bırakır nasıl olsa.»

Küpeleri çıkararak:

«Gece bekçisi görmeden böyle hemencecik çıkarıveririm işte», diye gösterdi.

«Bırakmayı düşünüyor muydun gerçekten?»

«Nereye?»

«Mağazaya.»

Birini kulağına takarak:

«Doğrusu bunu düşünmemiştim», dedi.

«Alıp kulağına taktığında, yanında götürmeyi düşünmemiş miydin?»

«Sadece biraz takmak istedim. O kadar uzun boylu düşünmemiştim gerçekten.»

Diğerini de kulağına taktı.

«O halde özür dilerim», dedim.

«Niçin özür diliyorsun?»

«Seni suçladığım için.»

«Önemi yok canım. Hadi, gece bekçisini arayalım bakalım.»

Arkamı dönerek :

«Çabuk sinirleniyorum galiba», dedim.

«Seni suçlamıyorum.»

Çadırı geçip öbür tarafta, yeşil plâstikten yapılmış çayırın üzerine oturan bir grup mankenin önünden yürüdük. Bir ateşin çevresine toplanmış alabalık kızartıyorlardı. Alevler turuncu kâğıtlardan yapılmıştı.

«Böyle ani heyecanlara kapılmak budalaca bir şey, bunun farkındayım demek istiyorum», diye devam ettim. «En kötüsü de, sabaha kadar buranın açılmasını beklemek zorunda kalmak olur değil mi ?»

Melinda :

«Bir dakika», dedi ve öne geçerek bir tünelin içine girdi.

Sonra :

«Gel !» diye beni çağırdı.

Tünelin içine girip onun peşinden gittim. Birden ilerde, sol taraftaki bir odada ışık yandı. Melinda tünelin öbür ucunda, tepedeki lâmbanın altında sarkan kordonu tutuyordu. Işığı o yakmıştı.

«Mezeci gibi bir yer burası», dedim.

«Burayı hemen de hatırlayıverdim. Yukarı, iş görüşmesine çıkmadan önce bir kahve içmiştim.»

Kapıdan içeri girdim.

İçerde bir masa, masanın önünde tabureler vardı. Öbür yanda da buzdolabı ve küçük bir ocak göze çarpıyordu.

Melinda :

«Ne olursa olsun, aç kalmayacağız», dedi. Buzdolabına doğru giderek kapağını açtı.

«Hamburger sever misin ?»

«Severim ama buranınki iyi midir bilmiyorum.»

«Peki yumurta?»

«Yumurta severim.»

Eğilip dolaptan bir yumurta çıkarttı.

«Yumurtayı mı, hamburgeri mi daha çok seversin?»

«Bak ne diyeceğim, mağazada kimse olmadığına göre polise telefon etsek ne dersin?»

Yumurtayı buzluğa bıraktı:

«Sonra ne olacak?» dedi.

«Durumu anlatır, ne yapmamız gerektiğini sorarız.»

Buzluğu kapattı:

«Ne istersen onu yap», dedi. «Benim yemek saatim geliyor, kendime bir şeyler hazırlamam gerek.»

Ocağa doğru gidip düğmelerden birini çevirdi, mavi bir alev parladı.

«Belki mağaza sahibini bulup getirirler, o da bizi dışarı çıkarır.»

Melinda düğmeyi kapatarak:

«Burada yemek istemiyorsun anlaşılan?» dedi.

«Hiç iyi bir fikir değil doğrusu. İstemiyorum.»

Buzdolabına doğru yürüdü.

«Ya ben istiyorsam?»

«Burada yemeyi mi?»

«Bir şeyler pişirirsem rahatsız olur musun?»

Ocağı göstererek:

«Yap, yap», dedim.

Bir kâğıda sarılı hazır köfteler çıkartarak paketi açtı ve ocağın düğmesini çevirdi.

«Nasıl ödeme yapacağız peki?»

«Ne?»

«Ödeme.»

Kâğıdı buruşturup yerde duran çöp tenekesine attı :

«Haa, ödeme mi ?» dedi.

Masada, şekerlikle peçeteliğin arasında duran yemek listesini alarak açtı ve göz gezdirdi :

«Altmış beş sent», dedi okuyarak.

Masanın öteki yanındaki pastalara bakıp okumağa devam etti :

«35 sent, bir parça pasta ; 15 sent de içecek bir şey.»

Listeyi katlayıp yerine koydu.

«Kaç para tutuyor ? 1 Dolar 20 sent mi ?»

«1 dolar 15 sent.»

Tekrar buzdolabına doğru yürüyerek :

«1 dolar 15 sent», diye tekrarladı. Dolaptan, içinde marul dolu bir plâstik kap çıkardı :

«Sana da bir şeyler hazırlayayım; istemez misin gerçekten ?» diye sordu.

«Ne yapacaksın, parayı masanın üzerine mi bırakacaksın ?»

«Öyle düşündüm.»

«Sabah garsonun gelip orada paraları görmesi biraz tuhaf olmaz mı dersin ?»

Melinda marulları ocağın üstündeki raflardan birine koydu.

«Olabilir. Ama artık o halleder.»

«Peki, ya gece bekçisi gelirse »

«Şimdi mi ?»

«Yemeğimizi yerken.»

«Artık talihimize kalmış. Sana da hazırlıyayım mı ?»

Elimi cebime atıp biraz bozukluk çıkardım, bakıp tekrar cebime koyarak :

«Lütfen», dedim.

«Paran yetiyor mu?»

«Yetmesine yeter ama bozukluk tam çıkacak mı diye baktım.»

Melinda buzdolabına doğru yürürken:

«Niye oturmuyorsun?» dedi.

Ortadaki taburelere doğru giderek birine oturdum; elimdeki kutuyu masaya koydum.

Bir köfte daha çıkartarak ocağın üstüne, kendininkinin yanına koydu ve:

«İçecek bir şey ister misin?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim.»

«Coca Cola?»

«Belki su içerim.»

Dolapların birinden bir bardak alıp, musluğun altında doldurdu. Sonra bana doğru getirerek masanın üzerine koydu.

«Teşekkür ederim.»

Tekrar ocağa yöneldi, içinde sandviçler bulunan bir kap çıkardı.

Masada duran kutuma baktım ve kapağını kaldırıp en üst kâğıttaki siyah harflerle yazılı adıma ve adresime bir göz atarak:

«Bu gece mektubu yazmalıyım», dedim. «Artık daha fazla geciktiremem.»

Melinda:

«Şimdi yaz», diyerek içinden iki parça sandviç aldığı kutuyu rafa koydu.

«Burada mı?»

«Dolma kalemin var mı?»

Kasada duran bir kalem gözüme çarptı ve:

«Orada var», dedim. «Ama evde yazsam daha iyi. Dönene kadar bekleyeyim en iyisi.»

Melinda buzdolabından dilim dilim kesilmiş bir kalıp peynir çıkartıyordu.

«Üzerinden zaman geçtikçe konudan uzaklaşıyorum», diye devam ettim. «Beni düşündüren de bu.»

«Anlıyorum.»

«Yazarken çok önemli bir mektup olduğunu düşüneceğim, sabah baştan okuyunca da saçma bulacağım.»

«Bu duyguyu çok iyi anlıyorum.»

Etlerin üzerine birer parça peynir koydu.

«Iyice geciktirdim.»

Geri kalan peynirleri buzdolabına götürdü.

«Sanırım durumu sana anlatabilirim», diye devam ettim. «Mektupluğu almam da epey uzun sürdü aslında.»

Melinda plâstik kabın içinden marulları çıkartıp koparmaya başladı.

Oturduğum tabureden hafifçe öne eğilerek kalktım, arka cebimden cevabını yazmam gereken mektubu çıkardım.

«Bir bakayım, tam iki hafta olmuş.»

«Acele cevap mı istiyorlardı ?»

«Evet.»

Melinda marulları sandviçlerin içine yerleştirdi.

Mektubu masada duran kutunun üzerine koyarak :

«İşte bu kıza yazmam gerekiyor», dedim. «Wisconsinde oturuyor.»

«Öyle mi ?»

«Adı Beth. Onu fazla tanımıyorum ama uzun bir süredir yazışıyoruz.»

«Ketçap nerede ?»

Önümde duran ketçap şişesini uzatarak :

«Burada», dedim.

Melinda bana doğru gelip şişeyi alırken kutunun üstündeki mektuba gözü takıldı.

«Bu Beth'den mi ?»

«Evet.»

«Onun da özel mektup kâğıtları ve zarfları var demek.»

«Yaa», diye mırıldanarak zarfı elime aldım ve basılı harflerin üzerinde parmağımı gezdirerek :

«Onunki kırmızı», dedim. «El yazısı gibi. Daha kadınsı olmuş böyle.»

Melinda ketçap şişesini götürürken :

«Evet, oldukça», dedi.

Mektubu açıp birkaç satır okudum.

«Bir an önce cevap yazmalıydım.»

«İnsan böyle işleri hep geciktirir.»

O sayfayı baştan sona okudum, sonra kâğıdı çevirip devam ettim.

«Bu mektuptakileri işitmek can sıkıcı gelebilir sana», dedim.

«Rahatına bak !»

«Aslında durum şöyle : Mektupluğumu almam gecikti gerçekten, ama biraz da ne yazacağımı bilmediğimden cevap veremedim ona.»

Melinda bir kaşık aldı.

Tekrar mektubun ilk sayfasını çevirdim.

Melinda elindeki kaşıkla tavadaki köfteleri bir ucundan tutup kaldırmağa çalışıyordu.

«Ne yapıyorsun, kuzum ?» dedim.

Peynirleri sıyırmağa çalışıyordu.

«Peynirler sonradan konacaktı, unuttum işte.»

Bir kısmını alabildi, fakat peynirler erimiş ve ya-

pışmıştı. Sonra köfteleri ters çevirip öbür yanlarına da peynir sürdü.

«Çok özür dilerim», dedi. «Evet, ne diyordun ?»

«Ne diyordum ?»

«Mektuptan söz ediyordun ya, ne yazacağına karar verememişsin.»

Dolaplardan birinden bir bardak çıkararak duvarın dibinde duran Coca Cola makinasının musluğunun altına koyup musluğu açtı.

«Evet ? Senden istediği ne ?»

«Bir şey istediği yok. Sadece uygun düşen sözcükleri seçmekte güçlük çekiyorum da bu yüzden düşünüyorum.»

Bardak dolunca musluğu kapatıp bir yudum içti.

Elimdeki mektuba göz gezdirerek :

«İşte şurada, buldum», dedim. «Şöyle yazmış : 'Karar vermem güç ama bana bu konuda bir fikir vereceğini umuyorum.'»

«Bu ne demek oluyor ?»

«Mektuptan bir cümle işte.»

Coca Colasından bir yudum daha alarak :

«Ne diyor yani ?» dedi.

«Benden fikir istiyor.»

«Ne hakkında ?»

«Bak sana mektubu okuyayım», dedim. «Şöyle başlıyor :»

'Sevgili Roger,

Bir haftadan beri okulu bırakıp bırakmamak konusunda düşünüyorum.'»

Başımı kaldırıp Melinda'ya baktım. O da bana bakıyordu.

«Ne okulu ?» dedi.

«Hemşirelik okulu.»

Melinda :

«Bir dakika», diyerek döndü, kaşığı az önce bıraktığı yerden alıp tavadaki hamburgerlere baktı. Köfteler cızırdıyordu. Ateşi kıstı ve tekrar bana döndü.

«Tamamen bırakmayı mı düşünüyor okulunu ?»

«Evet. Bu tasarısından ilk olarak söz ediyor.»

«Sonra ne yazmış ?»

Kaldığım yeri bulup okumağa devam ettim :

« 'Tabii, pek çok yönden düşünmem gerek buna karar vermeden. Her şeyden önce annem ve babamın açısından ele almalıyım konuyu. Nell teyzemin okul ödentilerimin yarısını karşılamakta olduğunu da göz önünde bulundurmam gerek. Böyle bir karar verdiğimi duyarsa hayal kırıklığına uğrayacaktır. Bu konuyla ilgili olarak düşünmem gereken noktalardan biri de sensin.'»

Melinda'ya baktım.

«Devam et», dedi.

«Seninle topu topu bir kez görüştük fakat içtenlikle söylüyorum, mektuplarımızla yeterince tanıdık birbirimizi. Böyle kısa bir görüşmeden sonra bu düşüncem sana garip gelebilir ama, bence garip bir yanı yok bunun.'»

Okumayı bırakıp :

«Sonra da, işte benden fikir istiyor», dedim.

«Sonra ?»

«Sonra mı ?»

«Evet.»

«Nerede kalmıştık ?» diyerek mektubu okumağa devam ettim. «Sana doğrudan doğruya evlenme teklifinde bulunmam oldukça garip, bunun farkındayım. Ama Nell teyzeme telefon açıp saçma sapan bir kapris yüzünden okulu bırakacağımı söyleyemeyeceğime

göre, buna başvurmak zorunda kaldım. Belki de ona olduğu gibi söyleyebilirim ama, benim için yaptıklarından sonra çok yıkıcı bir darbe olur kadıncağıza. Oysa evlenmek üzere olduğum için okulu bırakacağımı söylemem daha uygun düşer. Az önce de belirttiğim gibi, garip bir teklif bu. Fakat bir yıldır mektuplaşıyoruz ve seninle ortak yanlarımız olduğu inancındayım. Bu nedenle, senin de cevabının olumlu olacağını umuyorum. Mutlu olmamamız için bence bir sebep yok. Massachusetts'de sadece bir gün kalmış olmama rağmen, senin işinin orada olması nedeniyle o şehre yerleşmek benim için hiç bir şey değiştirmez.' »

Kâğıdı çevirerek :

«Sonra biraz havalardan söz etmiş ve annesiyle babasının iyi olduklarını yazmış. 'Sevgilerle, Beth.' diyerek de mektubu bitirmiş», dedim.

Mektubu katlayıp zarfa koydum.

Melinda :

«Demek cevap yazmakta güçlük çektiğin tek nokta uygun düşen sözcükleri seçmek..»

«Evet.»

Coca Cola bardağından bir yudum daha içti ve :

«Anlıyorum», diyerek tekrar tavanın başına gitti.

«Genellikle, alır almaz mektuplarımı cevaplandırırım. Böylesi daha iyidir.»

Melinda tavadan çıkardığı köftelerden birini daha önce hazırladığı sandviçlerin ekmeklerinden birinin arasına yerleştirdi.

«Mektupluğu bekleyeyim derken iyice geciktirdim cevabı. Ama bu kâğıtlara yazmak istiyordum. Şimdi de düşüncelerimi toparlayıp yazmak iyice zor geliyor.»

Melinda öbür köfteyi de tavadan aldı.

«Fakat, artık bu gece yazmalıyım. Suçluluk duygusu altında eziliyorum.»

«Ketçap ister misin?»

«Evet, lütfen.»

Ketçap şişesini alıp hazırladığı etlerin üzerine döktü.

«Cevabın ne olacak?» diye sordu.

«Beth'e mi?»

Şişeyi rafa kaldırarak:

«Evet, Beth'e», dedi.

«Bilmiyorum. Önce cevabımın böyle gecikmesinin nedenini açıklayarak bir başlayayım da..»

Hazırladığı sandviçlerden birini bana getirdi.

«Teşekkür ederim.»

«Bir şey değil.»

Sonra dönüp kendi sandviçiyle Coca Cola bardağını aldı.

«Yani cevap vermekte geciktiğin için özür dileyerek başlayacaksın.»

«Öyle yapmalıyım.»

«Sonra?» diyerek sandviçinden küçük bir parça ısırdı. «Sonra ne yazacaksın peki?»

«Asıl mesele burada ya.»

Ben de sandviçimden bir parça ısırdım.

Melinda ikinci lokmasının üzerine Coca Cola'sını içerek:

«Aşağı yukarı bir fikrin vardır herhalde?» dedi.

«Evet. Bakalım düşüncelerimi uygun bir biçimde açıklayabilecek miyim?»

«Acele etme.»

Ben de bir lokma daha aldım:

«Çok güzel olmuş», dedim.

«Teşekkür ederim.»

Lokmamı ağır ağır çiğnedikten sonra yuttum:

«Sanırım, okulu bırakmayı istiyorsa bırakmasını yazacağım. Söylemek istediklerimin özü bu olsa gerek.»

«Peki sonra?» diyerek sandviçinin öbür tarafını çevirip bir parça da oradan ısırdı.

«Buraya gelip mektubunda yazdıklarını yapmayı istiyorsa ben de yapabilirim sanıyorum.»

«Yani evlenir misin?»

«Evet», diye karşılık vererek yutkundum ve sandviçimden büyükçe bir parça ısırdım.

«Bunu yapabileceğini sanıyor musun?»

«Yapabileceğimi umuyorum.»

«Anladığım kadarıyla, önce cevap yazmakta geciktiğin için özür dileyeceksin ve nedenini açıklayacaksın. Sonra da okulu bırakıp buraya gelmeyi ve seninle evlenmeyi istiyorsa bunu kabul ettiğini yazacaksın. Altına da imzanı atıp postalayacaksın, tamam mı?»

«Yazacaklarımın özü bu, ama bütün mesele uygun düşen sözcüklerle anlatabilmekte.»

Melinda bardağını tekrar doldurdu.

«Daha önce evlenmemiş olduğunu tahmin ediyorum, bilmem doğru mu?»

«Evet, doğru.»

«Ama evli olmayı istediğin zamanlar oldu değil mi?»

«Doğrusunu istersen evlenmeyi istediğim oldu diyemem, ama kendi kendime yemek pişirmek zorunda kalmaktan bıktığım zamanlar oldu.»

«Yemeğe, dışarı çıkmaz mısın?»

«Boşuna para harcamak istemediğimden genellikle evde yerim.»

Melinda elindeki bardağı masaya koyup kaşığı aldı, tavanın içinde kalan yağı yan tarafta duran bir kabın içine sıyırdı.

«Apartman katında mı oturuyorsun?»

«Evet.»

«Yalnız mı?»

«Evet.»

Tavadaki yağı sıyırdıktan sonra musluğu açtı ve kaşığı suyun altına tuttu.

«Beth de oraya mı yerleşecek?»

«Isterse, evet.»

«Niye mektupta yazmıyorsun bunu? Bir cümle daha çıkmış olur hem.»

Musluğu kapadı, kaşığı sallayarak suyunu süzdü ve yerine astı.

«Başka söyleyecek bir şey gelmiyor aklıma. Sizleri tebrik edeyim bari.»

«Teşekkür ederim.»

İçinde marulların bulunduğu plâstik kabı buzdolabına götürüp yerine koydu. Sonra dolabın kapağını kapattı. Onu seyrediyordum. Masanın öbür ucunda, raflarda duran pastalara bakarak:

«Ister misin?» dedi.

«Teşekkür ederim, istemem.»

«Ben belki yerim», diyerek masayı geçip vitrinin kapağını açtı. Bir göz gezdirdikten sonra bana:

«Şeftaliye ne dersin?» diye sordu.

«Efendim?»

«Şeftalili mi, limonlu mu? Ben şeftalili istiyorum.»

Elini vitrinin içine sokup içinde şeftalili pasta olan bir tabak çıkardı, sonra duvardaki gümüş takım-

ların arasından bir çatal aldı. Pastayı ortadan bölerek yemeğe koyuldu.

«Nasıl?» diye sordum.

«Bayağı güzel.»

Bir parça daha alarak tabağı tekrar vitrine koydu. Bana dönerek:

«Şimdi ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Ben mi?»

«Az önce polise telefon edelim diyordun ya.»

«Aa, evet.»

Coca Cola bardağını koyduğu yerden alarak:

«Ne zaman telefon etmeyi düşünüyorsun?» diye sordu.

«Ne zaman olursa, yemeğimizi yiyelim de.»

Bir yudum Coca Cola içti:

«Senin için bir şey farketmezse, şurada bir kaç elbise denemek istiyorum», dedi.

«Nerede?»

«Ikinci katta, kadın elbiselerinin satıldığı bölümde.»

«Çıkıp elbiseleri mi deneyeceksin yani?»

«Sence bir sakıncası yoksa.»

Masanın üzerinde duran kutuma baktım.

«Istiyorsan, tabii.»

«Kırmızı bir gece elbisesi vardı, onu giymek istiyorum. Bir iki dakika ayırabilirsen.»

«Olur tabii. Bir işim filân yok.»

«Bu gece için bir sözün yoktu, değil mi?»

«Hayır, hayır.»

Yerinden kalkarak:

«Belki sen de mektubunu yazarsın o arada», dedi.

Oturduğum tabureden kalkarak arka cebimden cüzdanımı çıkardım.

«Bu geceki yemeğimiz benden olsun.»

«Gerçekten mi ?»

«Tabii, sevinirim.»

«Çok ince bir davranış bu.»

Cüzdanımdan iki dolar çıkartarak :

«Bunu bırakayım, aslında bir buçuk dolar tutmuştur ama olsun», dedim.

«Bahşiş için biraz fazla galiba.»

«Kimbilir ?»

Cüzdanımı cebime yerleştirirken :

«Bir not bıraksaydık da ne yediğimizi yazsaydık ?» dedim.

«Niye ?»

Kutumu elime aldım.

«Neyse, bir şey farketmez herhalde.»

«Işığı söndürür müsün ?»

Birkaç tabure ilerde sarkık duran kordona doğru yürüdüm ve ucundan çektim. Kapının ağzında Melinda'nın karaltısını görüyordum. Bardağı elinde yürümeğe başladı, arkasından gittim. Bana :

«Niye seyahat acentasında çalışıyorsun ?» diye sordu.

Yanına gelmiştim.

«Niye mi ?»

«Evet.»

«Bilmem. Para kazanmam gerekiyor, herhalde ondan.»

«Ama niye seyahat acentası ?»

Mağazanın bir başka bölümüne doğru yürüyorduk.

«Ne demek istediğini anlayamadım», dedim.

«Yani, niye bir kuru temizleyicide değil de, seyahat acentasında çalışıyorsun ?»

Bir başka bölüme geçtik.

«O işi sevmezdim herhalde.»

«Bunu seviyorsun demek.»

«Evet.»

«Sürekli bir iş mi bu senin için?»

«Evet, devam etmeyi düşünüyorum. Geleceği olan bir iştir.»

Küçük, alüminyum bir sandalın yanından geçtik.

«Kendini adadın desene.»

«Devam etmeyi tasarlıyorum», dedim. «Adamak sözcüğü biraz garip kaçıyor. Bu işte kazancım çok.»

«Ne gibi?»

«Bunları neden sorduğunu öğrenebilir miyim?»

«Böyle bir işte çalışan hiç tanıdığım olmadı da ondan!»

Yürüyen merdivenlerin dibine gelmiştim, yukarı çıkmağa başladım.

«Kazancımın ne olduğunu anlatmak biraz güç.»

«Yolculuk ederken fiyatlar iyice indirimli olur, sanırım!»

«Hayır, öyle değil.»

«Başka nasıl olabilir peki?»

«O anlamda söylemedim. Gidip geldiğim rahat bir bürodur işte. Sonra işler de öyle pek sıkışık değildir.»

«O halde fazla çalışmıyorsun.»

«Bazan.»

Melinda olduğu yerde durup geri döndü, yüzüme baktı:

«Peki ama niye bir seyahat acentasında çalışıyorsun?» diye sordu.

«Bunu anlatmak güç», dedim. «Diyelim ki bir müşteri gelir. Biraz konuşuruz, sonra çıkar gider. Ye-

ni bir insandır bu. Kazancının biri de budur işte.»

Elimle yukarıyı göstererek :

«Çıkalım», dedim.

«Biri geliyor, sonra gidiyor. Sen de bunu kazanç sayıyorsun.»

«Evet.»

Omuz silkip döndü, yürüdü. Yukarı yaklaştığımızda Melinda :

«Ağabeyim altı kere evlendi», dedi. «Ne yazık ki şimdi burada değil. Sana mektubun için fikir verebilirdi.»

Mücevherlerin bulunduğu bölümü geçtik, kadın elbiseleri bölümüne geldik. Melinda uzun, kırmızı bir gece elbisesi giydirilmiş mankenin önünde durarak :

«İşte buydu», dedi.

«Elbise mi ?»

«Evet.»

Elbiseye bir göz gezdirdi, sonra ağır ağır çevresinde dolaştı.

«Mankenin üzerinden çıkarmayı mı düşünüyorsun ?» diye sordum.

«Başkasını bulamazsam mecburum, çıkarırım.»

Tezgâha doğru yürüdü. Bardağını halının üzerine koyarak asılı duran elbiselerin arasında beğendiğinin eşini aramağa başladı. O arada bana dönerek :

«Mektubunu şu tezgâhın üzerinde yazabilirsin», dedi.

Oraya doğru yaklaştım.

«Evet, şurada yazayım», dedim.

«Kalem ister misin ? Benim çantamda olacak.»

Ceketimin iç cebinden kalemimi çıkartırken :

«Bende de var», dedim. Sonra mektupluk kutu-

sunu tezgâhın üzerine koydum ve kutunun kapağını açtım.

«Mektuplarını yazmadan bir taslak yapar mısın ?»

«Genellikle yapmam.»

«Bu kâğıtlara yazık olur zaten», diyerek aramağa devam etti.

Kâğıtları kapağın üzerine koyarak kalemimi açtım.

Melinda :

«Bak bu hoşuma gitti», dedi. «Sen de beğendin mi ?»

«Beğendim.»

Elbiseyi çıkardı.

«Soyunma odası nerede acaba ?»

«Galiba şu ilerde.»

«Ha, evet.»

Yanımdan geçerek soyunma odasının perdesini açtı, içeri girdikten sonra perdeyi kapadı.

Sayfanın başına tarih attım.

Melinda :

«Sözcükleri bulmakta güçlük çekersen haber ver», diye seslendi.

«Sadece, mektupluğu bugün alabildiğim için daha önce cevaplandıramadığımı yazacağım.»

Perdenin arkasından kumaş hışırtıları geliyordu.

'Sevgili Beth,' diye başladım.

'Cevabımı bu kadar geciktirmem için belli bir neden yoktu aslında. Bir mektupluk ısmarlamıştım, bu kâğıtlara yazabilmek için bekledim.'

Yazdıklarımı okumak üzere durdum.

Melinda perdenin arkasından :

«Onunla nasıl tanıştınız ?» diye sordu.

«Beth'le mi ?»

«Mektubunda, burada sadece bir gün kaldığını yazıyor.»

«Evet. Geçen yaz gelmişti.»

Elimde kalem, 'I' harfinin noktasının üzerinden geçerek biraz daha koyulttum.

«Wisconsin'deki hemşire okulu öğrencileri bir gezi düzenlemişler. Buraya geldiklerinde bizim acentaya uğradılar, ben de onlar için Boston'da bir otobüs turu düzenledim, onlara tarihî yerleri gezdirdim.»

«Oo !»

«Üç saatlik bir turdu.»

«Sen mi rehberlik yaptın onlara ?»

«Yürüyüşlerde rehberleri bendim. Sonra kiralanan bir otobüsle şehri gezdiler. Grup adına hep Beth konuşuyordu. Bu nedenle de onunla konuşmam gerekti hep.»

«Konu konuyu açtı, konuşmalar gelişti.»

«Onun gibi bir şey oldu işte. Tur bittikten sonra gelip bana teşekkür ettiler ve ayrılıp gittiler. Iki hafta sonra Beth'den bir mektup aldım. Yolculuğu sırasında eldivenlerini kaybetmiş. Burada kalıp kalmadığını soruyordu.»

«Eee, sonra ?»

«Büroyu aradım, eldivenini bulamadım ve cevap yazdım. Bir hafta kadar sonra ilgime teşekkür eden bir mektup daha gönderdi. Şehrin tarihî yerlerini çok beğendiğinden de söz ediyordu. Okulun çok sıkıcı olduğunu, arada sırada kendisine yazarsam memnun kalacağını ekliyordu bir de.»

Perdenin arkasındaki sesler devam ediyordu.

«Sen de yazdın, öyle mi ?»

«Evet.»

«O da cevap yazdı.»

«Cevabında uzun uzun ailesinden söz ediyordu. İşte, senin dediğin gibi, bir konu diğerini açtı ve sürüp gitti bu mektuplar.»

Önümdeki kâğıda bakarak :

«Şunu bitirmeliyim artık», dedim.

Bir an düşündüm ve :

'Mektupluğu beğendin mi ?' diye yazdım.

Sonra yazdıklarımı en başından okudum.

«Böyle ayakta yazmak da güç oluyor», diye söylendim.

«Mektup nasıl gidiyor ?»

«Henüz yeni kâğıtlarımdan söz ediyorum.»

Bir kez daha göz gezdirip yeni bir paragrafla nasıl başlasam diye düşünürken Melinda perdeyi açtı ve çıktı. Beyaz bir elbise giymiş, ayakkabılarını da çıkarmıştı.

«Nasıl olmuş ?»

«İyi.»

Üçlü bir aynanın önüne gidip omuzunun üzerinden yan taraftaki aynaya baktı.

«Bir cins ipek.»

Dönüp öbür taraftaki aynada da kendini seyretti.

Önümdeki mektuba eğildim.

«Şimdiye kadar ne yazdın ?»

«Okuyabilirsin.»

Yanıma geldi, eğilip mektubu okudu.

«Şimdi ne yazacaksın ?»

«Ben de onu düşünüyorum.»

Coca Cola bardağını almağa giderek :

«Nerede olduğunu yazsana», dedi.

«Şu anda mı ?»

«Bir kızla mağazada kilitli kaldık diye yaz.»

Yere bakarak :

«Bunu yazacağımı sanmıyorum», dedim.

«Yazmağa değer bulmuyor musun bu geceyi?»

«Yazmağa değer buluyorum da, ne düşünür... Yok, yazmasam daha iyi.»

Bir yudum Coca Cola içip tekrar aynaya doğru gitti.

«Alınmadın, değil mi?» dedim.

«Yok canım.»

«İlerde ona bu geceyi anlatırım.»

Melinda yan dönerek sırtındaki elbisenin eteğini tuttu:

«İyice bak», dedi.

«Bakıyorum.»

«Beth'le ilerde bir gün anarsınız.»

Tezgâhların birine doğru gidip bardağını yere koydu. Oradaki mankenin başındaki şapkaya uzandı.

«Şimdi söz etmek istemiyorsun demek.»

«Sonraya kalsa daha iyi.»

Şapkayı takarak aynanın önüne gitti.

«Neden?»

«Efendim?»

«Aman, ne korkunç oldu!» diyerek şapkayı hemen çıkardı ve mankenin başına koydu. Tezgâhın arkasında mavi tüylü beyaz bir şapka daha vardı. Melinda onu başına geçirirken:

«Bu mesele üzerinde niçin bu kadar titizlikle duruyorsun?» diye sordu.

«Titizlikle durduğum filân yok.»

Yeniden aynanın önüne gitti, başını yana doğru eğerek kendini seyretmeye koyuldu.

«Bu mektupta yazmam gereken başka şeyler var da ondan», diye devam ettim.

«Birbirinize böyle olayları yazarsınız sanıyordum.»

Aynanın karşısında şapkasını öbür tarafa çevirerek giydi gene. Mavi tüyü şimdi arkaya gelmişti.

«Yazarız aslında.»

Şapkasının tüyünü düzelterek:

«Önemi yok», dedi. «Beni böyle gören ilk sen değilsin, anlatmağa değer bir yanım olmasa gerek.»

Bardağını eline aldı. Tezgâhın önünden geçerken bir kaç sıra boncuk gözüne çarptı. Aralarına inciler serpiştirilmiş olan bu boncukları alıp bir parçasını da boynuna taktı.

«Benim konuşmama dikkat ettin mi?»

«Ne var?»

«Güneyliyim. Buraya geldiğimden beri pek az kimsenin dikkatini çekti bu. Belki sen de farketmemişsindir.»

«Farkettim.»

Dönüp yürüdü.

«Ama hiç bir şey söylemedin. Nereli olduğumu da sormadın.»

«Anlamıştım.»

Gücenmiş gibi salladı başını.

«Gerçekten farkettim», diye tekrar ettim.

«Hiç tahmin etmem doğrusu, çünkü buradakiler hep nereli olduğumu sorarlar», dedi.

Biraz Coca Cola içti, ve:

«Sen hiç sormadın», diye devam etti.

«Nerelisin?»

«Seni zorlamış olmayayım. İnsan karşısındakini tanımak ister, bakıyorum sen pek oralı olmadın.»

Önümdeki mektuba bakıyordum.

«Ufak tefek, ama önemli şeyler bunlar», diye devam etti. «Senin aldırdığın yok oysa.»

Aynanın önüne gelmişti. Yeni taktığı boncuklara bakıyordu.

«Ne gibi şeyler?» dedim.

Boynundaki incileri düzelterek:

«Normal olarak insanların birbirlerine sordukları şeyler vardır. Sen bu tür konuşmalardan pek hoşlanmıyorsun anlaşılan.»

«Söz gelimi, 'Nerelisiniz?' diye sormak filân mı... -»

«Evet.»

Mektuba bir göz attım, sonra Melinda'ya bakarak:

«Öğrenebilir miyim?» dedim.

«Önemi yok.»

«Öğrenmek istiyorum.»

Aynanın karşısında yan dönerek boncukları omuzuna doğru attı.

«Benimle ilgilenmemiş olabilirsin, böyle lâf olsun diye sormanın da gereği yok.»

Boncukları sallayarak omuz silkti.

«Güneyli misin?» diye üsteledim.

«Evet, nasıl bildin!»

«Pek kaba bir insan değilimdir. Şu sözünü ettiğin ufak tefek şeylere de genellikle dikkat ederim aslında.»

Çantasını alıp koluna taktı.

«Mektubunu yaz sen, rahatsız etmeyeyim.»

«Seni gerçekten tanımak istiyorum aslında.»

«Ne öğrenmek isterdin?»

«Ailen? Annen, baban?»

«Üç tane babam vardı. En uzun sürelisi sekiz ya-

şımdan on yedi yaşıma kadar başımdaydı. Ondan önce bir tane daha vardı, bir tane de ondan sonra oldu.»

«Annen tek miydi ?»

«Evet. Bir ağabeyim, bir de ablam vardır.»

Bir an sessizlik oldu.

«Anlatmak istersen, ya da anlatmak istediğin bir şey varsa memnunlukla dinlerim», dedim. «Annen üçüncü kocasıyla mutlu mu ?»

«Mutlu olduğunu söylüyor. Kocası lâstik ithalâtçısıdır. Onun yanında sekreterlik yapabilirdim ama, üvey babamla çalışmayı istemedim.»

Yürüyen merdivenlerin başına gitti ve elini kenarlıklarına dayadı.

«Annen buraya gelmeyi istemedi mi ?»

«Hayır.»

«Ama seni bıraktı, öyle mi ?»

«Bana yaptıklarının değerini anlamıyormuşum, hep öyle der. Buraları beğenmeyip yine geri döneceğimi düşünüyor.»

«Beğenmedin mi gerçekten ?»

«Her yer sıkıcı geliyor bana. Hep böyleyimdir aslında.»

«Şimdi de sıkılıyor musun ?»

«Üzgünüm şimdi.»

«Hiç de öyle görünmüyorsun doğrusu.»

«Üzgün de değilim, bilmiyorum. Anlatamıyorum aslında.. Uygun düşen bir söz yok bu halimi açıklayacak.. Annemin, yanımda olmayışına memnunum şimdilik.»

«Sevmez misin anneni ?»

«Kendisi tiyatro oyuncusudur .Hepimizin birer tiyatrocu olmamızı istedi, biz istemiyorduk. Bu nedenle evde hep bir gerginlik olmuştur.»

«Ünlü bir oyuncu mudur?»

«Sadece bulunduğumuz şehirde ünlüdür.»

Melinda gözlerini basamaklardan birine dikmiş duruyordu.

«Şimdi çok içki içiyor», diye devam etti. «Evden ayrılışımın önemli bir nedeni de bu oldu zaten. Babalarımın hepsi onu vazgeçirmeğe çalıştılar, biri bıraksa öteki uğraşmağa başlıyordu. Kendilerine, annemin neden onlarla evlenmeğe kalktığını söyleyebilmek isterdim.»

«Niye evleniyordu?»

«Yanında, ona içmemesini söyleyecek biri olsun ister de ondan. Yoksa içmesinin bir anlamı kalmıyor zaten. Biri engel olmağa kalkışınca daha çok içiyor. Kendi kendini mahvettiğini çok söylemişimdir ona. Sonraları bunu isteyerek yaptığını düşünerek vazgeçtim.»

«Hâlâ oynuyor mu?»

«Arada sırada noel gösterileri için çağırırlar ama uzun süredir önemli bir oyuna çıkmadı. Daha çok, dostlarının gelip gidip bir zamanların o büyük oyuncusunun nasıl göçüp gittiğinden söz etmelerini seviyor.»

«Sahneye çıkmayı hiç denedin mi?

«On iki yaşımdan beri konservatuara sokmağa çalıştı beni. Her salı akşamüstü derse gitmem gerekiyordu, fakat hep kaçardım. Sonunda peşimi bıraktı.»

«Ona yardım etmeyi istemiyor musun?»

«Kendisine yardım edilmesinden hoşlanmıyor. Sonunda buna karar verdim.»

Melinda merdivenlerden çıkmağa başladı.

«Yukarı mı çıkıyorsun?» dedim.

«Çıksam iyi olacak.»

En son basamağa geldiğinde durdu ve bana dönerek :

«Senden bir şey istesem yapar mısın ?» dedi.

«Nedir ?»

«Seni buradan çıkarmağa gelirlerse yalnız olduğunu söyle.»

«Neden ?»

Elinde bardağı, sorumu cevaplandırmadan yürüdü. Merdivenlere doğru bir kaç adım attım, sonra durup :

«Melinda ?» diye seslendim.

Cevap vermedi. Üzerinde beyaz elbiseyle gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Orada biraz bekledikten sonra tekrar mektubumun başına döndüm. Kalemimi elime aldım ve yazdıklarımı bir daha okudum. Tam yazmağa hazırlanıyordum, bir ses duyarak doğruldum. Melinda geri dönüyor sanmıştım, yanılmışım. Bir süre merdivenlere doğru baktım, sonra mektubuma dönerek yazmağa başladım :

'Okulu bırakmak isteyişini açıklamamış olmana rağmen, seni buna iten bir takım nedenlerin bulunduğuna ve bilinçli bir karar verdiğine inanıyorum. Daha önceleri de hep söylediğim gibi, buraya gelmeni ve seninle beraber olmayı isterim. Evlilik konusunda yazdıkların beni her ne kadar şaşırttıysa da, ilk andaki şaşkınlığım geçtikten sonra karşılıklı görüşüp anlaşmamızın pek de uygunsuz kaçmayacağını düşündüm.'

Son cümlemi baştan okudum. Karmakarışık ve oldukça uzun olmuştu. Başımı kaldırıp merdivenlere baktım ve Melinda'ya seslendim. Cevap vermedi. Bir an bekledikten sonra kalemimi kapayarak cebime

koydum. Kutuyu da kapattım ve kalktım. Soyunma odasının perdelerini açıp içeri bir göz attım. Az önce Melinda'nın sırtındaki kazak ve eteklik bir sandalyenin arkalığında duruyordu. Ayakkabıları da sandalyenin oturacak yerindeydi. Onları alarak tezgâhların arasından merdivenlere doğru geçip yukarı çıktım.

Üst kata geldiğimde merdiven başında durup masaların ve karyolaların arasından Melinda'ya bakındım. Yoktu. Seslendim. Az sonra karşılık verdi. Sesin geldiği yana yöneldim, salonun öbür köşesindeydi.

Başında şapkası ve sırtında beyaz elbisesiyle duruyordu. Bir elinde iki çarşafla bir battaniye, koltuğunun altında da bir yastık vardı. Bayıldıktan sonra onu yatırdığım yatağa doğru gidişini seyrettim. Karyolanın üzerindeki örtüyü kaldırdıktan sonra çarşaflardan birini serdi. Onu düzeltip ötekini de üstüne serdi. Sonra karyolanın çevresini dolaşarak çarşafların sarkan uçlarını kıvırıp yatağın altına sıkıştırdı. Masaların arasından geçerek bir karyola ötede durdum.

Çarşafı yatağın altına sokarak :

«Mektubu bitirdin mi ?» diye sordu.

«Galiba baştan yazmam gerekecek.»

Karyolanın öbür yanına geçti.

«Bu çarşaflarla battaniyeyi kumaşların bulunduğu yerden aldım.»

Eğilip yere bıraktığı battaniyeyi aldı ve silkerek yatağın üzerine gelişigüzel koyuverdi.

«Şimdi içerisi pek soğuk değil, ama gece serin olabilir diye aldım bunu.»

Battaniyeyi de yatağın altına sıkıştırarak yerleşmeğe koyuldu.

«Eşyalarını getirdim», dedim.

«İskemlenin üzerine koyar mısın onları ?»

Karyolanın ayak ucunda duran bir iskemleye Melinda'nın eşyalarını yerleştirdim. Ayakkabılarını yine iskemlenin oturacak yerine koydum. Yastık yerde duruyordu. Onu da kaldırıp Melinda'ya uzattım.

«Teşekkür ederim», diyerek yastığı alıp başucuna yerleştirdi. Sonra doğrulup çevresine bakındı; biraz ilerdeki bir masaya doğru ilerledi. Masanın üzerinde küçük, beyaz bir saat duruyordu. Alıp arkasını çevirdi, saatı elinde kurarak geri döndü.

«Saat kaç ?»

Kol saatıma baktım :

«Sekizi çeyrek geçiyor», dedim.

Saatın arkasındaki düğmelerden birini çevirerek ayarladı. Sonra yatağın ucuna oturarak :

«Burası kaçta açılıyor ?» diye sordu.

«Bilmem, herhalde dokuzda açılıyor.»

«Saatı yediye kurayım.»

Yine arkadaki düğmelerden biriyle saatı yediye ayarladı ve karyolanın yanına, yere koydu.

«Yarın bütün gün iş arayacağım kendime», dedi. «Daha çok erken ama yatsam iyi olur.»

Hafifçe arkaya eğildi ve elini sırtına doğru uzatıp fermuarın ucundan tutarak çekti. Yarıya kadar indirdikten sonra el değiştirdi.

«Sen de burada mı yatacaksın ?»

Melinda doğrulur doğrulmaz elbisesi ayaklarının ucuna kayıverdi. Eğilip elbiseyi yerden kaldırdı ve bir iskemlenin arkalığına koydu. Sonra boncuklarını ve şapkasını çıkarttı. Onları da üst üste yerleştirdikten sonra yatağa girdi.

Dirseğine dayanarak :

«Işıklar açık kalsın», dedi. «Hepsini birden söndürmek uzun iş.»

Sonra yatağın içinde kayarak başını yastığa koydu ve kulaklarına kadar örtündü.

«İyi geceler.»

Bir süre sessiz ve kıpırdamadan yüzükoyun yattı. Elimde mektupluğum, olduğum yerde dikilmiş seyrediyordum.

«Melinda ?»

«Şu ışıklar açıkken uyuyabilecek miyim bakalım ? Geceleri karanlıka uyurum hep.»

Karyolaya yaklaştım, onu bir süre seyrettikten sonra yanına oturdum.

«Melinda ?»

Cevap vermedi.

Elimdeki kutuyu yere koydum. Hafifçe kıpırdanarak biraz uzaklaştı. Omuzunun dibinde oturuyordum. Elimi kaldırdım, bir an havada tuttuktan sonra Melinda'nın omuzuna koydum.

Hiç kıpırdamadan :

«Çok güzel...» dedi.

«Güzel mi ?»

Başıyla cevaplandırdı sorumu.

Orada öylece oturuyordum. Simsiyah saçları vardı. Yanağının bir parçası saçlarıyla örtülmüştü. Biraz sonra sırtüstü döndü. Battaniyenin içinden elini çıkarıp gözüne giren saçlarını kaldırdı. Sonra da yanağımı okşayarak gülümsedi. Ona doğru eğilerek hafifçe dudaklarından öptüm. Hiç kıpırdamadan bir süre öylece durduk.

«Yatağın içine girsene.»

Battaniyeyi açtım.

Eğilip ayakkabılarımı çözdüm. Bir anda çorap-

larımı ve ayakkabılarımı çekip çıkardım ve doğrulup pantolonumun kemerini çözmeğe koyuldum. Soyunurken Melinda'ya arkamı döndüm.

«Sana gereken ilgiyi göstermediğim için özür dilerim.»

«Önemi yok.»

«Nereli olduğunu sormadığım için de özür dilerim.»

«Charleston'luyum.»

«Güney Carolina mı?»

«Farketmez.»

Birden bacağımı okşadığını hissettim.

Kravatımı sökerek yerde duran pantalonumun üzerine atıverdim.

«Aslında seninle ilgilenmediğimden değildi,» dedim. «Nasıl davranacağımı bilemedim.»

Ceketimi de çıkarıp yere attım.

«Ilk anda dikkatimi çekmiştin oysa.»

Bacağımı okşamağa devam ediyordu.

Hızla gömleğimin düğmelerini çözmeğe başladım.

«Çok güzelsin. Bu yüzden çekindim senden.»

Gömleğimin düğmelerini çözdüm, çıkarıp onu da yere attım. Sonra dönüp battaniyeyi kaldırdım ve hemen yatağın içine girdim. Melinda soyunuktu.

«İnan, bu yüzden çekinmiştim senden,» diye tekrarladım.

«Peki, anlıyorum.»

«Beth'in mektubunu gördükten sonra peşimde pek çok kızın koştuğunu düşünmüş olabilirsin.»

Elini saçlarımda gezdirerek:

«Şşşt.» diye beni susturmak istedi.

«Ama aslında bu böyle değil,» diye devam ettim.

Başımı tutarak ağır ağır kendine doğru çekti.

«Sinirliydim, ne diyeceğimi bilemiyordum.»

«Peki, peki.»

«Seninle ilgilenmediğimden değildi, inan.»

Başımı iyice kendine doğru çekerek:

«Beni öper misin?» dedi.

Başımı çevirip:

«Bir tek şey söylemek istiyorum,» dedim. «Daha merdivenlerden düşerken bugüne kadar gördüğüm kızların en güzeli olduğunuzu düşünmüştüm.»

Bana doğru yaklaşıp yanağımdan öptü.

«Ama sana karşı nasıl bir tavır takınacağımı kestiremiyordum. Bu yüzden ilgilenmediğimi sandın, inan ki yanıldın.»

Battaniyenin altında elini aşağı doğru kaydırdığını hissettim. Bacağıma dokunuyordu.

«...İnan buna.»

Melinda iyice sokulmuştu.

«Ya gece bekçisi gelirse?» dedim.

Dudaklarımdan öpmeğe çalışarak:

«Bekçi filân yok,» diye mırıldandı.

«Ya bodrumdaysa?»

«Bodrum katı da yok.»

Bacaklarıyla vücudumu sardı. Melinda beni kendine, üstüne doğru çekmişti.

«Pekâlâ, kimse yok diyelim. Umarım yanılmıyorsundur.»

«Şşşt.»

«Şu an çok heyecanlıyım, sinirlerim de son derece gergin..»

Bacaklarımı okşayarak :

«Konuşma artık,» diye fısıldadı.

«Duramıyorum.»

«Denemeğe çalış.»

«Deniyorum.»

«Daha çok denemeğe çalış o halde.»

Nemlenmiş dudaklarını bana doğru uzattı ve ağzını hafifçe araladı.

IKI

ROGER HART

48 Beacon Street
BOSTON, MASSACHUSETTS 02108

10 Mayıs

Sevgili Beth,

Mektubunu iki hafta önce aldım. Teşekkür ederim.

Önce cevabımı bu kadar geciktirdiğim için senden özür dilerim. Buna üzüldüğüme inan. Doğru dürüst bir neden de yoktu aslında, sadece ısmarlamış olduğum bu yeni kâğıtları bekledim. (Başlığı gördün

mü?) Adım ve adresim basılı kâğıtlara yazmak istiyordum mektubu. Ancak dün alabildim, bugün de hemen yazıyorum.

Annenin, babanın ve senin iyi haberleriniz beni sevindirdi. Joanne'ye, biraz geç olmakla birlikte, doğum gününü kutladığımı bildiriver.

Şu anda saat henüz dokuz olmadı. Bürodayım. Bay Becker daha yolculuktan dönmediği için bütün işler benim sırtımda. Şu sıralar tam turist mevsimi, biraz sıkıştım. Haftaya artık yolculuktan dönerse pek çok sevineceğim.

Sana birkaç haber yazayım diye düşünüyordum ama, buralardan yazılacak şey yok. Gündüzleri işlerim çok oluyor. Geceleri de biletleri filân hazırlıyorum, yani yine çalışıyorum.

Saat dokuz oldu. Mektubu kesmem gerekiyor. Bu kez olduğu gibi, sana yazmakta gecikmeyeceğime söz veriyorum. Yakında tekrar yazarım.

Sevgilerle,
Roger.

Not: Sizin okulun düzenlediği Bahar Festivalleri nasıl gidiyor? Sen de yöneticilerdensin demek. Çok ilginç bulmuştum ama, bir önceki mektubundan sonra yeniden festivalden söz etmedin. Her şey yolunda mı? Bana bildirirsen sevinirim.

R.

Mektupluğumun kutusundan bir zarf çıkartarak, Beth'in adresini yazdım. Sonra mektubu üçe katladım ve zarfın içine yerleştirdim. Masamın gözünde posta pulları vardı. İçlerinden bir tane alıp kalanlarını tekrar göze, yerine koydum. Pulu dilimin ucuyla

ıslattıktan sonra zarfın köşesine yapıştırdım. Zarfı da kapatarak döner sandalyayı geriye doğru itip ayağa kalktım.

Büronun kapısında, bir yüzünde 'AÇIK', yazan yüzü çevirip levhayı tekrar cama yapıştırdım. Kapıyı kilitlemiştim. Köşedeki posta kutusuna kadar gittim ve Beth'in mektubunu attım. Koskoca Statler Hilton Oteli yolun karşı tarafında, biraz aşağıdaydı. Durup bir süre otele baktım. Sonra geri dönerek büroya girdim.

Uzun zamandır ilk olarak sabah çok iş çıkmadı. Saat on bire kadar ne gelen giden, ne de telefonla arayan soran oldu. Bir yolculuk programını daktiloya çekiyordum. Önce biletleri ve ayrılmış yerleri bir kâğıda çıkarttım, sonra listeyi olduğu gibi yazdım. Britanya Adaları'na altı günlük bir gezintiydi bu. Her gece bir adada kalınacaktı. Bu yüzden otellerin adlarını yazmak gerekiyordu. Liste üç sayfa sürdü. En altına: 'İyi yolculuklar, aklınıza gelirse bize de bir kart atın' diye yazdıktan sonra dört kopyalı listeyi daktilodan çıkardım. Kopyaların her birini çabucak gözden geçirdim. Bir yandan da elimdeki biletlerin ve ayrılan yerlerin listesiyle karşılaştırıyordum. Yanlış yapmadığımı da kontrol edip anladıktan sonra gözden zımbayı çıkartıp sayfaları üçer üçer birbirine tutturdum. Yine gözde duran zarflardan alıp programı içine koydum ve zarfın üstünü yazdım. Onu masada bırakarak kopyalı kâğıtları alıp kalktım. Büronun öbür tarafında yanyana duran dolapların birine kaldırdım. Geri dönüp masama oturdum.

Saat on olmuştu. Şimdi Melinda için iş bulma kurumuna telefon etmem gerekiyordu. Bugünkü işle-

rimden biri de buydu. Orada tanıdığım adamın adı Dupres'di. Telefon açıldığında:

«Bay Dupres ile mi görüşüyorum?» dedim. «Ben Roger Hart. Geçen yıl Kayalık Dağlara giderken bizim acentamızdan yer ayırtmıştınız.»

«Ah, evet. Buyrun.»

«Bir arkadaşım iş arıyor. Sizi bu nedenle rahatsız etmiştim. Buraya yeni geldi. Acaba size göndersem de kendisiyle görüşseniz, olur mu?»

«Tabii tabii.»

«Adı Melinda Gray. Bugün gönderirim kendisini.»

«Bekliyorum.»

Saat onu çeyrek geçiyordu. Melinda daha gelmemişti. Telefon defterine uzandım, Statler Hilton Oteli'nin numarasını buldum. Sonra telefonu önüme çekerek, elim ahizenin üzerinde, bir an duraladım. Yirmi geçeye kadar bekleyip, gelmezse aramağa karar verdim. Oturduğum yerde dört dakika bekledim. Elim ahizedeydi. Tam kaldırıp numarayı çevireceğim sıra kapıdan bir müşteri girdi. Adam çevresine bakınarak İsviçre Alp'lerinin renkli bir afişi önünde durdu.

«Günaydın,» dedim.

Bana dönerek:

«Telefon ediyordunuz da rahatsız etmeyeyim diye düşündüm.» dedi.

«Buyrun?»

Masaya yaklaşarak:

«Bahama Adaları'yla ilgili bir rehberiniz var mı acaba?» diye sordu.

İskemlemi geriye doğru itip kalktım ve tekrar dolapların oraya gittim. En üst gözü açtım. 'B' harfine ait bölümden birkaç renkli broşür çıkartarak:

«Bunlar nasıl?» diye sordum.

Adam, başka bir duvarın önünde, Japonya'da bir yanardağın afişine bakıyordu. Döndü.

«Efendim?»

Broşürleri aldı:

«Evet, evet.»

Her birinin yalnız kapağına bakıyordu:

«Evet, tamam.»

«Bahama Adaları'na gitmeyi mi düşünüyorsunuz?»

«Belki giderim,» diyerek broşürleri ceketinin iç cebine koydu. «Daha kesin karar vermiş değilim.»

Masanın yanında duruyorduk. Eyfel Kulesinin bir kartpostalı ve onun biraz yukarısında, üzerinde Fransız bayrağı olan bir kart daha vardı. Adam eline alıp baktı, sonra yerine koydu.

«Ne zaman gidebilirsiniz?»

«Daha kesin olarak gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten karar vermiş değilim.»

Masanın öbür yanına geçtim:

«Bakın şöyle yapalım; siz bana adınızı, telefon numaranızı ve adresinizi bırakın. Kesin kararınızı vereceğiniz zaman görüşürüz.»

«Adım Montgomery.»

Masanın üstündeki bloknottan bir kâğıt koparıp, bir de kalem aldım.

«Şimdilik telefonum yok,» dedi. Başka bir duvarın önüne gitmiş uçak saatlarını inceliyordu.

«Yakında olacak mı?» diye sordum.

«Evet, belki.»

Elimdeki kâğıdı masanın üstüne koyarak:

«Telefonunuzu alınca beni arayıp numarasını verirsiniz o halde,» dedim.

«Olur» dedi ve eliyle broşürleri koyduğu cebini işaret etti:

«Bunlar için teşekkür ederim.»

«Rica ederim.»

Kapıdan çıktı. Kaldırımdan yürüyüp camın önünden geçişini seyrettim. Sonra gözden kayboldu. Ahizeyi kaldırıp Statler Hilton Oteli'nin numarasını çevirdim. Düdük öter ötmez telefon açıldı ve bir kız:

«Statler Hilton, buyrun,» diye karşılık verdi.

«Otelinizde Bayan Melinda Gray adında bir hanım olacak.»

Bir sessizlik oldu.

«Odasını arayalım efendim.»

«Lütfen.»

Telefonda bir tıkırtı oldu, arkasından da zil sesi duyuldu. Tekrar bir tıkırtı oldu ve:

«Telefonu meşgul efendim.»

«Teşekkür ederim, ben gene ararım,» diyerek kapadım.

Beş dakika bekledim. Bu arada masanın üzerindeki kâğıtları ve telefon defterini düzelttim. Bloknotu masanın öbür ucuna yerleştirdim. Telefonu tam ortaya, kâğıtların üzerine koydum. Bir köşede de elektrikli masa saati duruyordu. Saati kendime doğru çevirerek on buçuk olmasını bekledim. Sonra otelin numarasını yeniden çevirdim:

«Melinda Gray'ın odasını rica edeceğim.»

Zil sesini duyuyordum. Iki kere, bir de yarım çaldı.

«Evet?»

«Melinda » dedim. «Ne yaptın?»

Hiç kimse cevap vermedi. Sonra:

«Kimsiniz?» diye sordu.

«Ben.»

Yine sessizlik.

«Roger,» dedim.

Cevap vermedi.

«Roger Hart?» diye hatırlattım.

«Oh evet.»

Bir şeyler daha söylemesini bekledim, söylemedi. Sonunda yine ben konuştum:

«Ne yaptığını merak etmiştim de.. Mağazadan nasıl çıktın? Tuvalete gitmiştin, sonra ne oldu?»

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Ahizeyi öbür kulağıma geçirdikten sonra konuştum:

«Sabah kalktıktan sonra sen hanımlar tuvaletine, ben de erkekler tuvaletine girmiştik. Mağazanın açılmasını bekleyecektik. Ben bir saat kadar bekledim. Sonra çıkıp işime geldim. Seni göremedim.»

Telefondan boğuk sesler geliyordu. Bir ara yine sessizlik oldu, arkasından aynı sesler duyuldu. Sonra Melinda'nın:

«Merhaba,» dediğini duydum.

«Ne oluyor?»

«Hiç.»

«Mağazadan kolay çıkabildin mi?»

«Evet.»

Masanın üzerindeki kâğıtlara bir göz gezdirdim.

«İş konusunda sana bir randevu almıştım da,» dedim. «İş bulma kurumunda bir arkadaşıma telefon ettim.»

Yine karşı taraftan boğuk sesler gelmeğe başladı.

«Melinda?»

«Özür dilerim. Evet, arkadaşına telefon ettin?»

«Yanında biri mi var?»

«Kahvaltı sofrasını kaldırıyorlar da.»

«Öyle mi?» diyerek ahizeyi tekrar öbür kulağıma geçirdim. «Şimdi durum şöyle: İş bulma kurumunda Dupres adında biri var. Bugün seni bekliyor.»

«Roger, seni biraz sonra arayabilir miyim?»

«Niye?»

«Yarım saate kadar ararım. Teşekkür ederim. İyi günler.»

Bir tıkırtı oldu, telefon kapandı.

Bir süre, ahize kulağımda, önümdeki kâğıtlara bakakaldım. Bir tıkırtı daha duyuldu ve santraldaki kız:

«Günaydın, Statler Hilton,» dedi.

Ahizeyi yerine koydum.

Az sonra, Lima'ya bilet almak üzere John Bell adında biri geldi. Karısı ve kendisi için iki bilet istiyordu. Hâlâ olduğum yerde duruyorum. Ayağa kalkarak:

«Buyrun?» dedim.

Masama doğru yaklaştı.

«Bilet alacaktım...»

Kendisine yer göstererek:

«Buyrun oturun,» dedim.

İkimiz de oturduktan sonra:

«Nereye gitmek istiyordunuz?» diye sordum.

Önümdeki kâğıt kaleme uzandım.

«Önce adınızı rica edeyim.»

Şapkasını kucağına koymuş, bana bakıyordu.

«Ben Roger Hart. Önce sizin adınızı yazayım da.»

«Dün yazmıştınız.»

«Anlamadım?»

«Dün yer ayırtmağa gelmiştim. Şimdi sadece biletimi alacağım.»

Önümdeki kâğıtları iterek :

«Kusura bakmayın,» dedim ve kalktım. «Bay Peters, değil mi?»

«Bell.»

«Bell.» diye tekrar ettim. Parmağımı sallayarak: «Biletlerinizi alacaktınız,» dedim.

Dolapların oraya gittim, en alt gözü açtım.

«Kusura bakmayın, şimdi bulurum.»

'A' harfi yazılı bölümün üzerinde parmağımı gezdirip 'B' bölümünde adını aramağa başladım. Ve:

«İşte burada,» diyerek Bay ve Bayan Bell yazan bileti çıkardım. Arkasını çevirip bir göz attım:

«Bir yanlışlık yoktur sanırım.»

Bileti alırken:

«Ne gibi?» dedi.

«Yani her şey tamamdır sanırım. İyi eğlenceler.»

Bir an yüzüne baktım ve elimi uzattım.

«Teşekkür ederim,» dedi ve elimi sıktı.

«Eğleneceğinizden eminim.»

Yerime oturdum. Elimdeki kalemle oynuyor, ara sıra dışarı bir göz atıp otomobillere bakıyordum. Ya da üzerinde Eyfel Kulesi olan kartpostal, oradan masamın kenarına doğru uzanan güneş ışınlarının içinde kıpırdanan toz parçacıklarını seyrediyordum. Öğleye kadar telefon hiç çalmadı.

Büronun bulunduğu blokta, köşede bir kahve vardı. Bay Becker gittiğinden beri oraya bir telefon açıp kendime sandviç ve süt ısmarlıyor, az sonra gidip alıyor ve tekrar büroya dönüp masamın başında yiyordum. Öğle saatında gelen müşterileri kaçırma-

mak için düşünmüştüm bunu. Bay Becker varken genellikle önce ben çıkar yemeğimi yer, kırkbeş dakika içinde de geri dönerdim. Ben gelince de o çıkardı.

On bir buçukta Melindaya bir telefon daha etmeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. On ikiye yirmi kala yerimden fırlayıp kapıya çıktım. Bir gün önce gelip bilet ayırtan bir hanımın arabasını park etmekte olduğunu gördüm. Yarı yolda karşılaşacaktık. Çabucak kapıyı kilitledim, tokmağından tutup iyice kilitlendiğini kontrol ettikten sonra park yerinin ters yönüne, otele doğru yürümeğe başladım. Karşı kaldırımdan kadıncağızın büronun önüne gelip kapıyı açmağa çalıştığını gördüm. Sonra ellerini cama dayayarak içeri baktı.

Birkaç dükkânın önünden geçip otele geldim. Camlı kapıyı iterek salona girdim. Yanlarında bavullarıyla oturmakta olanların arasından yürüyerek, danışma masasının önünde durdum.

«Melinda Gray'in odası kaç numara acaba?»

Masanın arkasında, elindeki zarfları adlara göre yerleştirmekle uğraşan bir adam vardı. Birkaç zarf daha yerleştirdikten sonra duvarda asılı listeye baktı.

«608 numaralı oda.»

«Teşekkür ederim.»

Bir kaç asansör vardı. Yan tarafta merdivenleri görünce yürüyerek çıkmağa karar verdim. Yerler kalın, kahverengi halılarla kaplıydı. Altıncı katın koridorlarına kadar her yer halı döşenmişti. Yürüdüm. Oda numaraları 650 den 640'a doğru eksiliyordu. Sonra bu koridoru dikine kesen başka bir koridora geldim. Sağa saparak numaraları okuya okuya ilerledim. Altı yüz yirmilere gelmiştim. Odalardan birinden bir

kadın çıktı. Tekerlekli küçük bir yük arabasını iterek yanımdan geçti. Altı yüz sekiz numaralı oda hemen onun yanındaydı. Durdum.

Kapı hafif aralıktı. Bulunduğum yerden içerisini tam göremiyordum. Sadece bir başka oda kapısının köşesini gördüm. İçerde hiç ses yoktu. Kapının tokmağını tuttum. Arkamda, arabanın tekerleklerinin gıcırdadığını duyuyordum. Kapıyı biraz daha iterek başımı hafifçe uzattım. Tek gözümle odanın bir kısmını görebiliyordum.

Karşı duvarda bir pencere vardı. Onun da ancak bir köşesini ve perdeyi seçebiliyordum. Pencerenin altında kalorifer dilimleri görülüyordu. Sonra yerde bir abajur gördüm. Hemen yanında rahat bir koltuk vardı. Bir adam koltuğa kurulmuş dergi okuyordu. Siyah saçlı, hafif sakallıydı. Bacaklarını öne doğru uzatmış, ayaklarını üst üste koymuştu. Kapıdan tam görülmüyordu. Ben de daha fazla açmadım. Sarı-kırmızı çizgili bir yelek giymişti. Dergiyi iki eliyle havada tutuyor, sayfaları çevirip duruyordu. Ağzında bir sigara vardı. Bir ara eğildi. Göremez oldum. Sonra koltuğun arkasına yaslandı. Sigarası yoktu, eğildiğinde söndürmüş olacaktı. Derginin sayfalarını çevirdikçe kâğıtların hışırtısı duyuluyordu. Odada başka ses yoktu.

Dönüp koridora bir göz attım. Tekerlekli araba yandaki odanın kapısında duruyordu. Kadın görünürde yoktu. Bir ara dışarı çıktı. Bana bakıp yük arabasının üzerinden bir örtü aldı ve tekrar odaya girdi. Altı yüz sekiz numaralı odanın kapısından içeri baktım. Koltukta oturan adam yeni bir sayfa çevirmiş, okuyordu. Bir su sesi duydum. Sonra kesildi. Bir süre sessiz geçti. Az sonra bir başka ses duyarak kapı-

nın aralığından baktım. Adam ağzına bir sigara almış, elindeki kibritle yakıyordu. Kibriti havada sallayarak söndürdü, ve koltuğun öbür tarafına bir yere koydu. Dergisini kucağından alıp okumağa koyuldu.

Sonunda kapıyı biraz daha açmağa karar verdim. Elimi uzattım, bir an bekledim ve sonra hafifçe ittim. Bir iki santim daha aralandı. Ses çıkmamıştı. İçeri bakınca koltuğun tamamını gördüm. Öbür yanında küçük bir masa duruyordu. Üzerindeki tablanın içinde bir kaç sigara izmariti vardı. Kapıyı iyice ittim. Adam başını kıpırdatmadı bile. Kapıyı açınca, yan tarafta bir karyolanın ucu göründü. Tamamını görebilmek için kapıyı daha çok açtım. Bir kenarında katlanmış iki kazak duruyordu. Bir çift naylon çorap, yatağın üzerindeki bavulun kapağından aşağı sarkmış, bavulun hemen yanına da kısa topuklu bir çift ayakkabı konmuştu. Kapıyı biraz daha itince adam baktı.

Bir elim kapıda, ayakta duruyordum. Dergisini biraz indirip üzerinden bana baktı. Sigarasının dumanı yüzünün bir kısmını örtüyordu. Kısa bir süre yüzüme baktı, sonra dergisini kaldırıp yeni bir sayfa çevirdi.

Kapıya dayalı duran kolumu indirdim. Su sesi gene duyuldu. Yatağın arka tarafında, kapalı duran bir kapıdan geliyordu bu ses. Az sonra yeniden kesildi. İçeri doğru bir adım atarak hafifçe öksürdüm. Adam bakmadı. Derginin kapak resmine göz gezdirdim. Sonra bir adım daha attım. Koltukta oturan adam, başını kaldırmadan sigarasını eline alıp tablaya külünü silkti. Sigarayı tekrar ağzına koydu ve derginin kucağına doğru sarkan öteki yarısını kaldırarak okumağa devam etti. Derken bir sayfa daha çevirdi.

«Affedersiniz,» dedim.

Dergiyi biraz indirdi, ama hiç bir şey söylemedi.

«Aşağıdan, burasının Melinda Gray'in odası olduğunu söylediler,» dedim.

Oturduğu yerden yüzüme bakıyordu.

«Burası mı ?» dedim.

Başını bir kez salladı ve dergiyi kaldırıp okumağa devam etti.

Köşede, kapalı duran kapıyı göstererek :

«Orada mı ?» diye sordum.

Cevap vermedi.

«Affedersiniz,» diyerek üsteledim.

Dergiyi indirdi.

«Melinda orada mı acaba ?»

Gözlerini benden ayırmadan, sigarası ağzında :

«Melinda !» diye seslendi.

Melinda kapının arkasından :

«Ne var ?» diye seslendi.

«Biri geldi.»

Sessizlik oldu. Bir adım daha attım. Adam derginin üstünden bana bakıyordu.

«Kimmiş ?»

«Benim, Roger.»

Cevap gelmedi. Adam dergisini okumağa koyuldu. Odanın içine doğru ilerledim, sonra durup :

«Melinda !» diye seslendim.

Yine cevap alamadım. Sonunda :

«Saçımı kuruluyorum,» dedi.

Adam bacaklarını uzatmış oturuyordu. Ayakları, karyolanın ucundaki dolaba kadar geliyordu. Bacağının üzerinden atlayarak :

«Özür dilerim,» dedim ve banyo kapısının önüne geldim.

«Melinda ?»

«Birazdan çıkacağım.»

Kapının tokmağını çevirdim.

«Mümkünse içeri girmek istiyorum.»

Kapıyı açıp biraz ittim ve bir adım içeri girdim. Melinda lâvabonun önünde başını kuruluyordu. Üstünde mavi bir bornoz vardı.

«Hemen hiç zamanım yok. Öğle tatilindeyim.»

«Kapıyı kapatır mısın, çok soğuk geliyor.»

İçeri girerek kapıyı kapattım. Melinda başını kurulamağa devam ediyordu.

«Kusura bakma, onda gelemedim,» dedi. «Birilerine telefon ettin mi ?»

«Bay Dupres'e ettim.»

Lâvaboya doğru başını eğerek sağ tarafını ovalamağa başladı.

«Seni arayacaktım. Olmadı, kusuruma bakma.»

«Mağazadan kolay çıktın mı ?»

«Dokuza kadar filân bekledim. Sonra tuvaletten çıkıp merdivenlerden aşağı kata indim, kapıdan da sokağa çıktım.»

Saçlarını öbür yana savurarak kurulamağa devam etti.

«Kim olduğumuzu anlamazlar sanırım,» dedim. «Çarşafları ve battaniyeyi yatağın altında bulsalar da bir ipucu çıkartamazlar.»

«Herhalde.»

Saçlarını tepede toplayarak havluyu boynuna koydu. Sonra lâvabonun üstündeki aynada, büyük bir çember çizerek buharları sildi.

«İçerdeki bey...»

Boynundan havluyu alıp aynanın tamamını sildi.

«Koltukta oturan bey.. ?»

«Sal.»

Havluyu yere attı, eline bir tarak alarak saçını açmağa başladı.

«Sal ?» diye tekrarladım.

«İsmi canım. Sal Hobbes.»

Kapıya doğru baktım.

«Hiç bir şey söylemedi. Önce yanlış odaya girdim sandım.»

«Sessizdir.»

«Evet.»

Melinda'ya döndüm. Saçını tarıyordu.

«Bilmiyor musun, saçlarım belime kadar uzundu.»

«Bilmiyorum.»

Saçını taramayı bırakıp bir an, bir şey arandı.

«Şu kâğıtlardan verebilir misin bana biraz ?»

«Ne kâğıdı ?»

Tuvaletin arkasındaki kâğıtları gösterdi. Kutuyu alıp eline verdim. İçinden bir tane çıkartarak kutuyu tekrar bana uzattı. Yerine koydum. Melinda bir kat kâğıt alıp alnına yapıştırdı ve :

«Bunu sen de yapmalısın,» dedi.

«Ne yapıyorsun öyle ?»

«Senin de alnın terlemiş. Burası çok sıcak.»

Alnında kâğıt parçasıyla, tekrar saçını taramağa başladı.

«Buna gerek duymuyorum.»

«Terlemek iyidir ama gözüme akıyor, sinirleniyorum.»

Biraz daha saçını taradı, sonra bıraktı ve tuvaletin kapağını kapayarak oraya oturdu.

«Büroya dönmeliyim,» dedim.

«Öğle tatilinde değil misin ?»

«Bay Becker olmadığı zamanlar yemeğimi orada yemem gerekir aslında.»

Yana doğru eğilerek yeniden saçlarını taramağa başladı.

«Şu meseleleri konuşalım diye geldim.»

Musluklardan birini açıp tarağı ıslattı. Bu kez ıslak tarakla taranmağa devam etti.

«Alnına bir kâğıt koymalısın. Gözlerinin içine girdiğini ben buradan görüyorum.»

Kâğıt mendil kutusunu alıp içinden bir tane de kendim için çıkardım. Kutuyu yerine koyduktan sonra, aldığım kâğıdı alnıma bastırdım. Elimi çektiğimde yapışmıştı.

«Bu Sal, Boston'lu mu?»

«New York'lu. Charleston'dan gelirken onunla otobüste tanıştım.»

Alnımdaki kâğıdın bir ucunun kalktığını anlayarak, elimle bastırdım.

«Demek New York'lu.»

Melinda kalkıp bana doğru geldi:

«Bak sana göstereyim,» diyerek alnımdaki kâğıdın iki ucunu büzüştürdü. «Böyle yapılır. Şimdi artık düşmez.»

«Teşekkür ederim.»

Tekrar saçını taramağa koyuldu.

«Sal reklâm işleriyle uğraşıyor. New York'ta bürosu var.»

«Reklâmcı olduğunu düşünmemiştim.»

Melinda ecza dolabını açtı ve küçük, kırmızı bir kutu çıkarttı.

«Firmasının adını biliyor musun?»

«Hobbes olsa gerek.»

Küçük plâstik kutuyu açtı. İçinden küçük bir fırça ve rimel çıkardı.

«Küçük bir firmadır herhalde,» dedim.

Fırçayı rimelin içine batırıp ileri geri sürttü.

«Kendi açmış. Gittikçe de büyütüyor işini.»

Aynaya yaklaşarak kirpiklerini boyamağa başladı.

«Bu yüzden de yeni bir sekretere ihtiyacı var.»

Fırçanın öbür tarafını çevirdi ve gözünü kapayarak kirpiklerinin üstünü boyadı.

Alnımdaki kâğıdın sağ ucu gözümün üstüne doğru sarkmıştı. Elimle geri iterek :

«Yeni bir sekreter mi ?» dedim.

«Evet. Nedeni de bu işte.»

Kâğıdı elimle tutup alnıma doğru kaldırdım. Melinda dikkatle kirpiklerini boyuyordu.

«Hangi neden ?»

Fırçayı rimele batırarak :

«Allah kahretsin ! Bu da hep kuruyor,» diye söylendi.

«Hangi neden ?» diyerek oturduğum yerden kalktım. «Sen.. onunla New York'a gitmiyorsun herhalde?»

Melinda aynaya dönüp tekrar kirpiklerine rimel sürmeğe koyuldu.

«Melinda ?» dedim. Aynadan bornozunun yakasının açılmış olduğunu görüyordum. Göğsünün biri tamamen dışardaydı.

«Sabah o karışıklık ve acele arasında sana anlatamadım. Çarşafları ortadan kaldırıp bir an önce saklanmamız gerekiyordu.» Fırçayı rimelleyerek devam etti :

«Dün akşamdan sonra hakkımda yanlış bir şey düşünmeni istemedim. Buna üzülüyordum hep.»

«New York'a gidecek misin ?»

«Sekretere ihtiyacı var, gideceğim.»

Terden sırılsıklam olarak sarkan kâğıdı çekip alnımdan aldım.

«Onu otobüsten indikten sonra bir daha görmedim. Bu sabah otele geldi. Bir sekretere ihtiyacı olacakmış, aklına ben gelmişim. Statler Hilton'da kalacağımı konuşma sırasında söylemiştim.»

Elimdeki kâğıdı büzüştürüp lâvabonun altındaki çöp tenekesine attım.

«Biraz düşünelim, istersen.»

«Biliyorsun, Boston'da iş bulamadım.»

«Bulamadın ama, bir iş bulabilmek için gerekli kişilerle de görüşmemişsin ki.»

Kutudan bir kâğıt daha aldım ve alnıma yapıştırdım.

«Burası benim yerim değil,» dedi. Melinda :

«Öyle kesin konuşma», diyerek yanına yaklaştım. «Bak dinle, Dupres var ya, hani iş bulma kurumunda.. Giyin ve doğru ona git. Bakalım ne olacak ?»

Melinda her iki gözünü de kırpıştırarak başını geriye doğru itti ve aynada kendini seyretti.

«Bakalım ne olacak, bir dene,» diye devam ettim. «Bakalım nasıl bir iş bulacak sana ? Aylığını da sorarsın. Kararını bundan sonra ver hiç değilse.»

Fırçayı kutusuna koydu, kapağını kapattı.

«Dün gece sana söylemeğe çekindiğim bir şey de, aslında biraz deli olduğumdu.»

Rimel kutusunu lâvabonun kenarına koydu.

«Hiç de değil,» dedim.

Ecza dolabını açıp fermuarlı bir çanta çıkarttı, rimel kutusunu onun içine attı.

«Sana öyle gelmeyebilir ama gerçekten ben bir deliyim.»

Saatıma bakarak :

«Bakalım kaç olmuş? Hemen giyin, Bay Dupres'se gideceğiz.» dedim.

Ecza dolabından diş macununu aldı.

«Mağazada bayıldım ya?»

«Evet, ne olmuş?»

Duvarda asılı fırçalıktan diş fırçasını alarak onu da fermuarlı çantasının içine yerleştirdi.

«Bu ilk kez olmuyordu.»

«Ne çıkar?»

«Her zaman tekrarlayan bir hastalık bu. Sana anlatmalıydım.» Duşa doğru yürüdü. «Zaman zaman çok uzun süren sıkıntılı devrelerim olur.»

Ardından yürüdüm.

«Hepimizin böyle devreleri vardır.»

«Bir hafta, on gün sonra daha da kötü olacağım. Yine baygınlıklar geçireceğim.»

Duşta bir kalıp sabun vardı. Onu da çantasına koydu.

«Sonra kendime geldiğimde düzelmiş oluyorum.» Geri dönüp duş bölmesinin kapısını örttü. «Bu da çok kısa sürüyor.»

«Melinda.»

Ecza dolabına doğru yürüdü.

«Bunları sana dün gece anlatmalıydım. Bilmen gerekirdi, ben delinin biriyim.»

Yanına gittim.

«Melinda, sen deli filân değilsin.»

«Endişe edilecek bir şey yok, üzülme. Ben deli olduğumu biliyorum.»

Ecza dolabından bir dudak boyası çıkardı.

«Hepimizin garip yanları vardır. Benim yok mu sanıyorsun?»

Dudak boyasının ucunu dışarı çıkardı, aynaya eğilirken :

«Ama benim garipliklerim vardır. Bunu söylemek istiyorum,» dedi.

«Bütün bunların benim için hiç önemi yok.»

Alt dudağına boya sürdü.

«Bir dakikam ötekine uymaz. Ne yapacağım hiç belli değildir.»

«Önemi yok.»

«Bana bir kâğıt daha verir misin oradan?»

Gidip kutudan bir kâğıt çektim ve ona verdim.

«Babam kararsız bir insan olduğumu söyler.»

Kâğıdı alt dudağına yapıştırıp çekti.

«Bu senin güçlülüğündür aslında.»

«Onun anlatmak istediği, benim delinin biri olduğum.»

Üst dudağını da boyadı.

«Benden çabuk bıkarsın. İşte senin anlayamadığın da bu.»

Başımı salladım.

«Herkes bıkıyor. Önceden kestiremiyorlar bunu, bıktıkları zaman da yüzüme söyleyemiyorlar.»

Üst dudağına da kâğıdı bastırıp çekti.

Elimi uzattım, bir an bekledikten sonra omuzundan tuttum :

«Senden hiç bıkmazdım, inan,» dedim.

«Bilmiyorsun..»

«Biliyorum.»

Tüpü alttan döndüre döndüre kapattı ve fermuarlı çantasına koydu.

«Benden bıkacağından eminim. Çoğu kez kendi kendimden bıktığımı hissediyorum.»

Elini tutarak :

«Melinda,» dedim. Bir süre el ele, aynada birbirimizin gözlerine bakarak öylece durduk. «Sana yardım etmek istiyorum.»

Başını iki yana salladı.

«Istiyorum, istiyorum.»

«Istesen de başaramazsın.»

Çantasının fermuarını kapattı.

«Başarırdım.»

«Benimle evlenmek mi istiyorsun?»

«Istersen evlenirim.»

«Istemem.»

Lâvaboya yaslandı.

«O zaman ben de istemem. Şu anda ihtiyaç duyduğun şey bir iş, sana bu konuda ya da herhangi bir konuda yardım etmek istiyorum.»

Musluklardan birini açtı. Sular kesilmişti.

«Çok düşüncelisin.»

Elini avucuma alıp sıktım.

«Bana inan.»

«Ama Boston'da kalmak istemiyorum. Burayı denedim.»

«Peki.»

Bir şeyler daha söylemeye hazırlanıyordum. O sıra kapının tokmağı çevrildi ve dışarda oturan sakallı adam başını içeri doğru uzatarak:

«Ne oluyor?» dedi.

Melinda'nın elini bırakıp kapıya yaklaştım. Kapatmağa çalışarak:

«Konuşuyoruz,» dedim. «Nerdeyse sonuna geldik lâfın.»

Adam ayağını kapının aralığına sıkıştırmıştı. Eğilip Melinda'ya baktı ve:

«Ne oluyor?» diye tekrar aynı soruyu sordu.

«Bizi bir dakika yalnız bırakır mısınız lütfen,» diye araya girdim. «Az sonra konuşmamız biter.»

Dönüp bana baktı. Sonra tekrar Melinda'ya :

«Hadi giyin», dedi, kapıyı çekip çıktı.

«Giyiniyorum.»

Arkamı döndüm. Melinda bornozunu çıkartıp yere atıvermişti. Duvardaki askılıkta duran iç çamaşırlarını almak üzere oraya doğru yöneldi ve giyinmeğe başladı.

«Melinda,» diyecek oldum.

«Sana yazacağım Roger.»

Ona yaklaştım.

«Bir tek şey söylemek istiyorum. Yarına kadar bekle, Melinda.»

«Bekleyemem.»

Kapıya doğru yürüdü, arkasından gidiyordum.

«Bu şehri denemiş olduğunu söyledin az önce.»

«Evet.»

Sal, kapının öbür yanındaydı. Melinda onun yanından geçip yatak odasına girdi. Ben de Melinda'nın peşinden gidiyordum.

«Sana buraları göstermek isterdim,» diye devam ettim. «Boston'un bilmediğin pek çok yerleri vardır.»

«Boston'un havasını sevmedim.»

Sal, koltuğuna oturup gene dergisini karıştırmağa başladı.

«Nasıl yani ?»

Karyolanın öbür tarafına geçerek dolaptan bir elbise aldı.

«Çok kalabalık ve yorucu bir şehir burası.»

«Ve sen buradan New York'a gidiyorsun, öyle mi ?»

Elbisesinin fermuarını açtı.

«Nedenini bilmiyorum, ama buradan gitmem gerektiğini hissediyorum.»

«Bir gece daha kal, Melinda. Lütfen.»

Elbisesini başından geçirip giyerken:

«Sana yazarım,» diye tekrarladı. Elbiseyi omuzlarından aşağı çekiştirdi.

«Boston'da ne var peki? Niçin istemiyorsun?»

«Bilmiyorum, bir şey var işte.» Elbiseyi giymişti. Kendine çeki düzen vererek karyolanın bu yanına geçti. Banyo kapısını kapatıp aynanın önünde durdu. Sal'ın bacaklarının üzerinden atlayarak Melinda'nın arkasından yürüdüm.

«Trafiği mi? Isi, kurumu mu? Nedir seni rahatsız eden?»

«Hepsi.»

«Ama New York'da bütün bunlar daha korkunç gelecek sana.»

Yan dönerek elbisesinin fermuarını kapadı.

«Cambridge'e hiç gittin mi?»

«Hayır.»

«Çok güzeldir. Boston'un çevresindeki küçük kasabaları da görmemişsindir. Concord, Lexington, Lincoln, hepsi ayrı güzelliklere sahiptir.»

Melinda başını 'Hayır' anlamında sallayarak karşılık verdi.

Yanına gittim.

«Buraları görmeden gidemezsin.»

Yatağa oturarak yerde duran kısa topuklu siyah pabuçlarını aldı.

«Bak Roger, sana yazacağımı söyledim. Başka ne diyebilirim artık?»

«Kal burada.»

Eğilip ayakkabısını giydi.

«Bir süre sonra gene gelirim.»

Sonra öteki ayakkabısını giydi.

«Ya dün gece ? Dün gece için ne düşünüyorsun peki ?»

«Dün geceyi hiç unutmayacağım.»

Sal, dergiyi kapatıp yanında duran masanın üzerine koydu. Önce bana, sonra Melinda'ya bakarak :

«Giyindin mi ?» diye sordu.

Melinda başını salladı.

Sal, yerinden kalkıp karyolaya doğru yürüdü. Bavulun üzerindeki çorapları göstererek :

«Bunları giymiyor musun ?»

«Giymiyeceğim.»

Çorapları bavulun içine koyup, bavulu kilitledi ve eline alıp çıkmağa hazırlandı. Melinda :

«Bir şey unuttum,» diyerek banyoya gitti, makyaj çantasını alıp geldi. Sal bavulu açarak, Melinda'nın çantayı içeri atmasını bekledi.

Karyolanın üzerinde oturuyordum. Birden :

«Hayır,» diye yerimden fırladım ve oda kapısına doğru gidip kapıyı kilitledim. Dönüp onlara baktım. Yanyana durmuşlar, onlar da bana bakıyorlardı.

«Sal,» dedim. «Dün gece Melinda'yla bir mağazada kilitli kaldık. Sana anlattı mı bilmiyorum.»

Sal önce Melinda'ya, sonra dönüp tekrar bana baktı.

«Anlattı mı ?» diye tekrarladım.

Sal kapıya doğru işaret ederek :

«Ne oluyor ?» dedi. «Bu da ne demek ?»

«Dün geceyi sana anlattı mı ?»

«Anlattı.»

«Demek anlattı.»

Melinda :

«Roger, yarın ilk işim sana mektup yazmak olacak,» diyerek araya girdi.

«Her şeyi anlattı mı ?»

Sal elindeki bavulu yere bırakarak :

«Bir dakika,» dedi.

Onlara doğru yürüyerek :

«Ilk olarak kendimi bu duruma düşürüyorum» dedim. «Hiç böyle olmamıştım.»

Melinda bana yaklaşarak elimi tuttu :

«Roger.»

«Beth'in mektubunu bu sabah yazdım. O konuya hiç değinmedim. Artık başaracağımı sanmıyorum.»

Birden Sal, Melinda'yı kendine doğru çekti ve :

«Roger'e bir şey söylemek istiyorum,» dedi.

«Hiç böyle olmamıştım,» diye tekrarlıyordum.»

«Roger..»

Sal yanımıza gelip, beni iteledi.

«Artık yeter.»

Hiç sendelemeden hemen bileğinden tutuverdim.

«Bir tek şey söyleyeceğim canım» dedi Sal.

Sal'ın elini ittim ve :

«Siz dışarda beklesenize,» dedim.

«Bir tek şey söylemek istiyorum.»

«Pekalâ söyleyin.»

Melinda, bavulu alıp dışarı götürdü. Ben de arkasından çıktım.

«Bir şey söylemek istiyorum,» diye üsteleyen Sal peşimizden geliyordu.

«Ne söylemek istiyorsunuz ?»

«Buradan çıkalım.»

Melinda bavulu yere koydu. Yanına gidip elini tuttum :

«Dün gece ikimiz de uyuyamadık. Senden istediğim, bu geceyi burada geçirip bir güzel uyuman. Kararını o zaman verirsin.»

«Ben uyudum.»

«Uyumadın.»

«Sabah döndükten sonra yatıp uyudum. Roger, bu gece sana bir mektup yazıp kendimle ilgili bazı durumları açıklayacağım.»

Yerde duran bavula bir göz atıp, elime aldım.

«Bunu içeri götürmek istiyorum.»

«Banyoya gidip bornozumu getirir misin ?»

Az önce yandaki odaya küçük yük arabasıyla çarşaf takımlarını getiren kadın, başka bir odanın kapısından çıkıp bize baktı.

«Nerede bornozun ?» diye sordu Sal. «Gidip alayım.»

«Banyoda.»

Sal odaya girdi.

«Bu otelin parasını nasıl ödüyorsun ?» diye Melinda'ya sormak gereğini duydum. «Dün, dört dolar param kaldı diyordun.»

«Sal ödüyor,» dedi.

Hemen arka cebimden cüzdanımı çıkardım :

«Ben öderim,» dedim.

«Ödendi bile. Sal'ın kredisi var.»

«Benim de var,» diyerek kredi kartlarımı gösterdim.

«Roger, gidişimin nedenini sen kendinle ilgili bir şey sanma. Senin yüzünden gitmiyorum.»

«Ama benim için kalmıyorsun da.»

Elimden kartımı ve cüzdanımı alıp, kartı yeniden cüzdana koydu.

«Bir daha birbirimizi hiç görmemek üzere ayrılmıyoruz ki. Ara sıra New York'a gelmez misin?»

«Ben hiç bir zaman, hiç bir yere gitmem.»

Cüzdanımı uzatırken :

«O halde ben gelirim,» dedi. «Yazın, bir hafta sonu atlar gelirim belki.»

Koridordan aşağı, hâlâ bize bakan kadına bir göz attım. Elinde bir toz bezi vardı. Melinda'ya dönerek alçak bir sesle :

«Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum,» dedim. «Aslında beni fazla düşündüğün de yok. Ama dün geceden sonra, sana, hiç kimseye duymadığım şeyler duymağa başladım. Çok basmakalıp sözler bunlar, biliyorum, ama gerçek.»

Sal, elinde Melinda'nın bornozuyla kapıda göründü.

«Artık gidelim,» diyerek önümüzden geçip gitti.

Yerde, önünde duran bavulu aldım, ve :

«Pekâlâ, sen kendine bu işi seç bakalım,» dedim. «Haberleşiriz yine.»

«Haberleşiriz,» diye karşılık verdim ve Sal'a yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım.

«Sal?»

«Ne oluyor?»

«Melinda'nın faturasını ben ödeyeceğim.»

Yürümeğe devam ederek :

«Ne?» dedi.

«Melinda'nın otel ücretini senin kredi kartından sildirip benimkine yazdıracağım.»

«Neden?»

«Çünkü öyle istiyorum.»

Omuzlarını silkip yürüdü gitti. Ben de durup Melinda'yı bekledim ve ona:

«Söyledim,» dedim. «Her şeyini ben ödeyeceğim.»

«Teşekkür ederim.»

«Sende adresim yok, değil mi?»

«Yok.»

Bavulu yere koyup cüzdanımı çıkardım.

«Kalemin var mı?»

«Hayır.»

«Bende de sadece bir parça kâğıt var.»

Sal koridorun köşesini dönmek üzereydi.

«Belki onda vardır,» diyerek bavulu alıp koşmağa başladım. Üç asansörden birinin kapısı açılırken yetiştim. Sal, ayağıyla kapıyı tutup bekledi. Bavulu asansörde, yaşlıca bir kadının yanına koydum ve bu arada Sal'a teşekkür ettim. Melinda köşeyi dönüp benim arkamdan asansöre bindi. En son da Sal binerek kapıyı kapadı.

«Sal, bir kalemin var mı?» dedim.

Başını salladı. Ben de asansördeki kadına:

«Hanımefendi, acaba yanınızda kalem var mı?» diye sordum.

«Benim mi?»

«Evet.»

Yaşlı kadın bir an yüzüme baktı, sonra çantasını açıp bir kalem bulabilmek için aramağa durdu.

Melinda'ya:

«Sana hem büronun, hem de evin telefon numarasını vereyim,» dedim. «Çoğunlukla beş buçuğa kadar büroda olurum, altıdan sonra da beni evden arayabilirsin.»

«Her ikisini de ver.»

«Vereceğim.»

Yaşlı kadın elindeki kalemin arkasına bastırıp ucunu çıkartmağa çalışıyordu.

«Teşekkür ederim.»

«Galiba içinde uç kalmamış.»

Asansör o katta durdu. Bir adamla bir kadın bindi.

«Çantamın içine düşmüş olacak.»

«Bulabilir misiniz acaba ?»

Yaşlı kadın çantasını yeniden açıp karıştırmağa başladı.

«Pek bulacağımı sanmıyorum.»

Asansörün kapıları kapandı.

«Ben bakabilir miyim.»

«Bakmasanız daha iyi olur.»

Yeni binen adama dönerek :

«Acaba bir kaleminiz var mı ?» diye sordum.

Adam elini iç cebine sokup bir dolma kalem çıkardı.

«Teşekkür ederim.»

Kalemin kapağını açtım. Sonra, az önce cüzdanımdan çıkardığım kâğıda baktım.

«Bakalım bu neymiş ?»

Sonra Melinda'ya göstererek :

«Telefon faturası bu,» dedim. «Şimdilik buna yazayım ama sonra bana gönder ki parayı yatırabileyim.»

«Gönderirim.»

Tam Melinda'ya telefon numaralarımı yazarken yeniden durduk. Kapıya baktım. Bu kez dört kadın biniyordu. Kapılar kapandı, tekrar hareket ettik.

«Kâğıdın baş tarafına büronun adresini ve tele-

fonunu yazıyorum .Cumartesi günleri öğleye kadar da orada olurum. Bunu da not edeyim.»

Cumartesi günleri öğleye kadar, yazdım.

«Şimdi de evimin telefonunu vereyim.»

Yine durduk. Birinin :

«Ben bu katta iniyorum,» dediğini duydum.

«Akşamları bu numaradan ararsın. Altıdan sonra hemen hemen her zaman evde olurum.»

Bana kalemini veren adam elini uzatmış bekliyordu.

«Affedersiniz, burada iniyoruz,» dedi.

«Bir saniye,» diyerek adresi ve telefon numarasını yazdım.

Adamcağız inmiş, kolunu asansör kapısından içeri uzatmış, bekliyordu. Kapı ileri geri gittikçe koluna çarpıyordu.

«Cumartesi öğlenden sonraları evde olup olmayacağımı pek kestiremem. Olabilirim de, olmayabilirim de, pazar günleri de belli olmaz.»

Kâğıdı elime alıp gözden geçirdim. Sonra baştan :

«Sadece adımı yazıyorum.» dedim. «Soyadımı bazan yanlış söylerler.»

Kâğıdın en tepesine adımı yazdım.

Kalemin sahibi elini uzatmış bana teşekkür ediyordu.

Dolma kalemin kapağını takarak kendisine verdim. Telefon faturasını da Melinda'ya uzattım.

«Bunları not edip faturayı geri gönderirsin.»

«Göndereceğim.»

«Teşekkür ederim.»

En alt kata kadar hiç konuşmadan indik. Sal,

elinde bornozla önden, ben de elimle bavulla onun arkasından indim.

«Hiç bir şey için kendini üzme,» dedi Melinda.

«Üzmem, merak etme.»

«Dün geceye gelince; olanların benim için hiç bir anlamı yok sanma. Umduğundan çok etkilendim.»

«Gerçekten mi ? Etkilendin mi ?»

Yolun üzerindeki sütunun bir yanından o, bir yanından ben geçtim. Sonra devam etti konuşmasına.

«Herhangi biriyle yapmazdım aynı şeyleri. O tip bir insan olduğumu düşünmüş olabilirsin.»

«Yapmaz mıydın ?»

Sal otelin kapısından çıkmak üzereydi.

«Yapacağımı düşünmeni istemezdim.»

Melinda'nın önüne geçerek ona kapıyı tuttum.

«Ne dedin !»

«Benden sakın nefret etme dedim.»

Kapı arkamızdan kapandı.

«Herhangi biriyle aynı şeyleri yapmazdın, değil mi ?»

«Yapmazdım.»

Kaldırımda yanyana yürüyorduk. Hemen cadde tarafına geçtim, bu kuralları düşünmek gerekir aslında.

«Sadece benimle... yani ben olduğum için..»

«Böyle bir şeye alışık olduğumu sanma.»

Bavulu öbür elime geçirerek :

«Bak Melinda,» dedim. «Seninle konuşmalıyız.»

«Sal'ın otomobili bir blok ötede, beni bekliyor..»

«Derin bir konu bu, oysa sen çok acele ediyorsun. Ilerde, dün gece yaptıkların için üzülmeyeceğinden emin misin ?»

«Bilmiyorum.»

Tasmasını takmış, köpeğini gezdiren bir kadın geçti.

«Gitmeni istemiyorum. Sen de pek istemiyorsun aslında.»

«Olabilir.»

«İstemiyorsun.»

Köşeyi döndük.

«Bak, Sal'a söyle : Onun parasını da ben öderim, bir gece daha kalın burada. Seninle biraz konuşurduk. Yarın da kararını verirdin.»

Sal, park yerine gelmiş, toz toprak içindeki küçük bir arabanın kapısını açıyordu. Elindeki bornozu arka koltuğa attı. Sonra yerine geçerek anahtarlarını çıkardı, arabayı çalıştırdı. Aynı anda arabanın, az önce açık duran tentesi kapanmağa başladı.

Biz de arabanın yanına varmıştık. Melinda ön kapıyı açtı.

«Bavulu da buraya sıkıştıralım.»

«Sal,» dedim. «Programınızda bir değişikliğe ne dersin ?»

Melinda bavulu aldı. Eliyle çenemi tutup yanaklarımdan öptü ve hemen :

«Allahaısmarladık,» dedi. «Seni unutmayacağım, inan.»

Sal'la konuşmak istiyordum. Melinda'ya :

«Sal'a söylemek istiyorum,» dedim ve seslendim:

«Sal !»

«Ne oluyor ?»

Omuzunun üzerinden baktı. Tente yarıya kadar kapanmış, yavaş yavaş ön koltukların üzerine doğru iniyordu.

Melinda arabaya bindi.

«Hiç bir şey konuşmadık, oysa konuşacak ne kadar çok şeyimiz var.»

Birden motorun uğultusu kesildi. Tente de olduğu yerde kalmıştı.. Sal söylenerek uzanıp tenteyi çekmeğe çalıştı.

«Bu geceyi de Boston'da geçirin Sal,» dedim.

Başını eğmiş, direksiyonun öbür yanındaki bir düğmeyi çalıştırmağa uğraşıyordu.

«Sal Ne dersin ?»

«Kalamam, New York'a dönmem gerekiyor.»

«Tenteye ne oldu böyle ?» diye araya girdi Melinda.

«Takılıyor.»

Melinda uzanıp tenteyi indirmeğe çalıştı.

«Çekme», diye atıldı Sal. «Birden fırlayabilir.»

Melinda oturdu.

«Öğle yemeğinizi yemiş miydiniz ?» diye sordum.

Melinda bana dönerek elini uzattı.

«Adreslerin bende. Hoşça kal.»

«Ikinizi de yemeğe davet etsem ?»

Sal oturduğu yerde doğrularak motoru çalıştırdı.

«Allahın belâsı! Hep böyle zamanlarda bozulur.»

Otomobilin arkasından dumanlar çıkıyordu.

Melinda yeni baştan «Allahaısmarladık» dedi.

«Araba bozuk,» dedim.

Sal arabayı geri alırken hâlâ Melinda'yla el eleydik. Önce bir iki metre arkada duran bir arabaya, öne doğru giderken de bir iki metre ilerdeki başka bir arabaya çarptı.

«Sal, sen de adresini versene,» dedim.

«Önce şuradan bir çıkayım da.»

Gene geriye aldı arabayı. Melinda'nın elini bırakmak istemediğimden arabayla birlikte geri geri

yürüdüm. Araba durunca ben de durdum, sonra tekrar hareket ettiler, bu kez öne doğru birkaç adım attım. Park yerinden çıkarlarken elimi çektim. O sırada Sal'e :

«İş adresin..?» diye soracak oldum, fakat caddeden aşağı doğru ağır ağır yola koyulmuşlardı. Tente yarıya kadar kapalıydı. Köşeyi dönüp gözden kaybolana dek arkalarından baktım.

Bir süre öylece durduktan sonra, dönüp kaldırıma çıktım. Arabanın boşalan yerinde durdum, kırmızı ışığı bekledim. Sonra ellerim ceplerimde ağır ağır iş yerine doğru yürümeğe koyuldum.

ÜÇ

İşe ilk başladığım gün, Bay Becker büronun temizlik işlerini de üzerime alıp almayacağımı sormuştu. Yaparım, dedim. Bana işlerin nasıl yapılacağını gösterdi, o günden bu yana da böylece sürüp gitti.

Genellikle sabah sekiz buçukta büroda olmağa çalışıyorum. Sigara içmem, ama masamdaki sigara tablasını her gün temizlemek gerekir. Müşterilerin oturduğu koltuğun yanındaki tablayı da boşalttıktan sonra büronun arka kısmına geçip süpürgeleri alırım. Halıları, elektrik süpürgesiyle süpürürüm. Ondan önce döşemeleri bildiğimiz süpürgeyle temizleyip, çöpleri kaldırımın öbür yanındaki oluğun içine atarım. Sonra

süpürgeleri banyoya kaldırıp tuvaletin arka tarafına, duvarın kenarındaki yerine koyarım.

Masaların tozunu almak da benim işimdir, ama bunu her gün yapmıyorum. Camları ve kapıyı da yalnız haftada bir kere silerim. Binanın arkasında bir çöp varili vardır. Her gün akşamüstü işten çıkarken bürodaki çöp sepetini oraya boşaltırım, çünkü varili sabah erkenden götürüyorlar. Bu işleri yapmak zorunda oluşum bana hiç de ağır gelmezdi. Üzerinde düşünmemişimdir bile.

Sonra birden bütün bu işleri yapmaz oldum. Nedenini kendim de pek bilmiyorum. Ilk, Melinda'yla mağazada geçirdiğimiz günün sabahı büroya geç gitmiştim. Mağazadan ancak dokuza doğru çıkabildim. Sonra bir kahve içip bir şeyler atıştırarak zaman harcadım. Büroya geldiğimde hemen oturup Beth'in mektubunu yazdım. Ortalığı toparlamam ve temizlemem gerektiğini düşünmedim değil, ama nedense kalkıp hiç bir işe sarılamadım. Ertesi güne bıraksam, pek bir şey farketmez diye düşünmüştüm. Beth'in mektubunu yazarken, tablada bir sigara izmariti gözüme çarpmış, kalkıp tablayı temizlemeyi geçirmiştim aklımdan. Ertesi sabah büroya geldiğimde tabla olduğu gibi duruyordu. Saat sekiz buçuktan dokuza kadar oturduğum yerden baktım durdum. Dokuzda kalkıp kapıyı açtım ve gene yerime oturdum. Az sonra bir kadınla bir adam, kapının önünde durup içeri girdiler.

«Bay Becker burada mı acaba?» diye sordu adam.

«Önümüzdeki hafta gelecek.»

Yerde buruşturulup atılmış bir kâğıt duruyordu.

Bir an adamın gözü yerdeki kâğıda takıldı, sonra gene bana bakarak :

«Biz tekrar geliriz o halde,» dedi. «Teşekkür ederiz.»

O gün, sabah hiç yerimden kalkmadan öylece oturdum. Yalnız bir ara banyoya gidip geldim. Bir kadın telefonla Havai'ye uçak bileti fiyatlarını sordu. Saat on buçuk sıralarında gözden Bay ve Bayan Keystone'a ait bir dosya çıkardım. Başka bir gözden de düz beyaz kâğıtlarla karbon kâğıtları alarak daktiloya geçirdim. Sayfanın başına «Keystone'ların Seyahat Programı» başlığını yazdım, ama gerisini tamamlayamadım. Bir süre gözlerimi kâğıda dikip oturdum. Sonra döner sandalyemi çevirip camdan dışarıyı seyretmeğe koyuldum.

Saat bire doğru köşedeki kahveye gidip sandviçimi aldım, büroya dönüp masamda öğle yemeğimi yedim.

Saat üç olmuştu. Yerimden kalkıp kapının önüne gittim, oradan caddeyi seyretmeğe başladım. Otomobiller, insanlar gelip geçiyordu. Az sonra geriye dönüp masama oturdum, telefonu önüme çektim ve New York santralının numarasını çevirdim.

«Sal Hobbes'un telefonu varsa öğrenebilir miyim acaba ? Kendisinin bir reklâm bürosu olacak, evinin telefonu da olabilir.»

«Bir dakika, lütfen.»

Biraz sonra santraldaki kız :

«Hobbes mu demiştiniz ?» diye sordu. «H-O-B-B-E-S ?»

«Evet.»

«Öyle bir ad yok efendim.»

«Sal...»

«Sal adı da yok.»

Masanın üzerinden elime bir kalem aldım:

«Kaç tane Hobbes var acaba?»

«Yüz taneden fazla.»

«Ama Sal Hobbes yok, öyle mi?»

«Evet, efendim.»

Ahizeyi kulağımdan çekmeden, öylece bekledim. Gözlerimi de masanın üzerindeki boş kâğıda dikmiştim. Santraldaki kız:

«Alo?» dedi.

«Teşekkür ederim, hoşça kalın.»

Akşama kadar duvardaki afişlerden birine gözümü dikip, oturduğum yerden hiç kalkmadım.

Bürodan çıkarken daktilodaki kâğıtlar olduğu gibi duruyordu. Daktilonun kapağı yere düşmüştü. Yanından geçip gittim. Kapıyı kilitledikten sonra iyice kontrol edip çıktım.

Sonbaharın en güzel mevsim olduğunu düşünürüm hep. İkinci güzel mevsim de bahardır. Evime giderken Meydan'a çıkmadan yürürsem yolum daha kısa sürer. Ama baharda, genellikle bir on dakika kadar Meydan'da dolanır, ondan sonra eve giderim. O gün de bu alışkanlıkla dolaşmağa başladım. Işıkları bekleyip karşıya geçtim, oradan ana caddeye saptım. Caddenin iki yanı ağaçlıktır. Meydana açılan bu yolun üzerinde bir havuz ve kenarında sıralar vardır. Bazan orada oturduğum olur. Ağaçlıklı yolda bir kaç adım yürüdüm, sonra birden durup geri döndüm. Hızla yürüyerek tekrar geldiğim yoldan saptım. Trafik durmuştu, o arada karşı kaldırıma geçtim. Yürüdüm. Kaldırımın sonuna geldiğimde yayalar için kırmızı ışık yanıyordu. Bakındım, cadde boştu. Koşarak karşıya geçiverdim.

Beacon Hill'e çıkan yolun üzerinde bir apartmanın üçüncü katında oturuyordum. Eve yaklaşırken cebimden anahtarlarımı çıkardım. Kaldırımın sağına yöneldim. Kapının önünde duran Volkswagen arabamla, yanında duran başka bir arabanın arasından geçip merdivenleri çıkmağa başladım. Aşağı kapıyı açtım.

İlk katta kimse yoktu. Merdivenlerin dibindeki masanın üzerinde, bir vazo içinde yapma çiçekler dururdu. Ilk katın merdivenlerini koşarak çıktım, aralığı dönüp ikinci katın merdivenlerini de bir solukta çıktım ve kapımın önünde durdum. Kapıyı açtım, anahtarlığımı cebime atıp içeri girdim.

Eve girer girmez kapının karşısındaki büyük pencereyi açardım. Bütün gün oda havasız kalıyordu. O gün pencereyi açmadan dosdoğru dolabın önüne gidip küçük bir bavul çıkardım. Küçük mutfağımdan geçerek yatak odama gittim. Bavulu yatağın üzerine koydum. Bir çift ayakkabı seçip bavula yerleştirdim. Sonra gardrobun gözünden çoraplarımı ve ütülü gömleklerimden birini aldım. Gözü kapatıp altındakini açtım. Birer kat iç çamaşırı çıkardım. Gözün bir tarafında katlı duran kravatlarıma baktım, ortada duran bir tanesini seçip aldım. Gözü kapattım ve eşyalarımı yatağın üzerine koydum. Teker teker bavula yerleştirdim. Odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra, dışarı çıkıp merdivenleri bir koşu inerek arabama gittim. Anahtarlığımın içinden arabanın kapı anahtarını çıkarıp açtım.

Commonwealth Meydanından indim, Copley Meydanını geçerek geçide vardım. Evden burası sekiz, dokuz dakika sürüyordu. Geçitteki turnikenin girişinde, arabamın camından kolumu uzatıp on beş senti verdim ve yola koyuldum.

Şehrin dışına sekiz dokuz kilometre vardı. On dakika sonra tekrar turnikelerden geçiyordum. Soldaki turnikeye doğru ilerledim. En önden bir kamyon gidiyordu. Şöför parasını uzatıp biletini aldı. Sonra benim önümdeki arabaya geçti, onun arkasından da ben turnikeye girdim. Biletçi kulübeden çıkmış, geçen araçlara bilet kesiyordu. Gülümseyerek :

«İyi akşamlar,» dedi.

Biletimi uzattı : Camdan ona bakıyordum.

«İyi akşamlar,» diye tekrarladı.

Biletimi cama doğru biraz daha uzattı. Yüzüne baktım.

«Boşuna,» dedim. «İmkânsız bir şey».

Kulübesinden birkaç adım daha öne gelerek cama eğildi. Bileti hâlâ elinde tutuyordu.

«Ne dediniz ? Duyamadım,» dedi.

«New York'a birini aramağa gidiyordum,» dedim. «Ama nerede bulabileceğimi bilmiyorum. Nereden başlayacağımı da bildiğim yok ya.»

Bileti hafifçe aşağı doğru indirdi, ama hâlâ bana bakıyordu. Arkamdaki araba motorunu çalıştırdı.

«New York'a gidince bulabilirim diye düşünmüştüm, ama imkânsız.»

Başımı öne eğdim, gözlerimi direksiyona diktim.

«Beyefendi, lütfen biletinizi alıp geçin şimdi.»

Başımı kaldırıp aynaya baktım.

«Ne diyorum ben ?» diye mırıldandım.

Biletçi biletimi uzatarak :

«Buyrun,» dedi.

Uzanıp aldım, sonra gaza bastım ve turnikeden çıktım.

Ağır ağır Framingham yoluna girdim, dönüp tekrar turnikelerin bulunduğu bir yere geldim. Biletimle

birlikte yirmi senti uzattım ve ilerledim. Meyilli bir yoldan inerek, bir dönemeçten tekrar yukarı çıktım, bir turnikeye daha geldim. Bir biletçi biletimi verdi. Turnikeden geçip, en baştaki turnikelerin olduğu yere döndüm. Bir tanesine girdim. Gene bir biletçi, gülümseyerek :

«İyi akşamlar,» dedi.

Biletimle birlikte yirmi sent verdim ve turnikeyi geçip doğru Boston'a dönen yola girdim.

Melinda'nın gidişinden beş gün kadar sonraydı, şehirlerarası bir telefon geldi. O sıra gözlerimi telefona dikmiş, öylece oturuyordum. Çalar çalmaz açtım :

«Evet ?»

Önce biraz parazitli sesler geldi kulağıma. Sonra bir kadın sesi duyuldu :

«Alo ?»

«Evet.»

«Şehirlerarası, Bay Roger Hart aranıyor.»

Sandalyamı masaya yaklaştırarak :

Ahizeyi kulağıma yapıştırmıştım. Bir süre hiç ses gelmedi, sonra yine bir takım parazitler oldu. Bir elim masanın üzerinde, parmaklarımı vurup duruyordum. Hafifçe öksürdüm. Ses yoktu. Sonunda :

«Alo ?» dedim. «Alo ? Santral ?»

«Bir dakika beyefendi, hattı bağlamağa çalışıyorum.»

Ahizeyi öbür kulağıma götürdüm.

«Kapatmayın lütfen.»

«Bekliyorum.»

Biraz daha uzunca bekledim, birden hafif parazitleri bastıran bir tıkırtı oldu. Ahizeyi kulağımdan uzaklaştırdım, sesler kesilince tekrar yaklaştırdım. O sıra karşı taraftaki santral kız :

«Alo ?» dedi.

«Evet.»

«Seylân'ı bağlamak güç oluyor, bekleyebilir misiniz lütfen ?»

«Efendim ?»

«Bekleyebilir misiniz lütfen ?»

«Neresi dediniz ?»

«Seylân.»

Yine tıkırtılar duyuldu. Ahizeyi tekrar öbür kulağıma götürdüm.

«Alo ? Bay Hart ?»

«Evet.»

«Hattınız hazır. Bağlayabilir miyim ?»

«Bağlayın.»

Bir takım gürültüler arasından bir kadın sesi duyar gibi oldum. Çok hafif geliyordu ses.

«Alo ?» dedi.

Ahizeyi kulağıma bastırarak :

«Alo !» diye bağırdım.

Bir şeyler söylüyordu.

Bir elimle öbür kulağımı kapayarak :

«Duyamıyorum,» dedim.

Bir şey daha söyledi, ama duyamıyordum.

Kalkıp kapıyı ittim ve hemen gelip ahizeyi aldım.

«Şimdi kapıyı kapadım, devam edin.»

«Bay Hart, siz misiniz ?»

«Evet.»

Ses hâlâ çok hafif geliyordu, fakat bir elimle öbür kulağımı tıkamıştım. Gözlerimi de sımsıkı kapayarak biraz duyabiliyordum.

«Ben Amalia Becker.»

«Oh.»

«Bayan Becker, tanıdınız mı ?»

«Evet.»

Araya bir takım gürültüler girdi.

«Paul biraz...»

Bayan Becker'in sesi boğuldu.

«Bayan Becker.. sesiniz... hiç...»

Sesi çok hafif geliyordu, fakat bağıra bağıra konuştuğu belliydi.

«Bay Becker bir kalp krizi geçirdi.»

«Oh ! Olamaz..»

Tekrar parazitler yükseldi.

«Fakat Tanrım !»

«Bay Becker ?»

«Evet, sizi dinliyorum.»

«Iki gün önce otelin yemek solununda...»

«Peki şimdi...»

Bir şey söyledi fakat anlayamadım. Ahizeyi öbür kulağıma alarak :

«Tekrarlar mısınız lütfen.» dedim.

«Hastahanede. Önce yaşayıp yaşamayacağı hakkında.....»

Araya gürültüler girdi. «..... fakat şimdi iyi olduğunu söylüyorlar.»

«Oh, Tanrı'ya şükürler olsun !»

«Fakat kalkamıyor, burada kalmamız gerekecek.»

«Çok üzüldüm Bayan Becker, geçmiş olsun.»

Uzun bir sessizlikten sonra santralcı kız araya girdi :

«Seylan'la konuşabiliyor musunuz ?»

«Evet. Patronum kalp krizi geçirmiş.»

«Geçmiş olsun.»

Hafifçe öksürerek sesimi ayarladım :

«Bayan Becker ?»

Uzun bir sessizlik oldu sonra :

«Bay Hart, şu sıra hastahanedeyiz. Telefonu Paul'a verecekler. Ancak birkaç kelime konuşabilir, çok istiyor sizinle görüşmeyi. Sadece bir iki saniye...»

Ahizeyi tam kulağımın ortasına dayadım. Ara sıra parazitli sesler duyuluyordu. Bayan Becker devam etti :

«Sadece bir merhaba deyin, daha uzun konuşmayın.»

Derinden gelen çok hafif bir ses duydum. Bay Becker :

«Roger ?» dedi.

«Bay Becker, ne söyleyeceğimi bilemiyorum...»

«Lânet olası bir olay işte.»

Bayan Becker'in araya girerek :

«Tamam, bu kadar yeter,» dediğini duydum.

«Bir tek şey sorayım...» diye bay Becker üstelemek istedi. Fakat karısı :

«Ben sorarım,» diyerek ahizeyi aldı.

«Roger ?»

«Evet Bayan Becker ?»

«Büroda işler iyi gidiyor mu ?»

«Evet, tabii.»

«Yeni müşteriler var mı ?»

«Yeniler, eskiler, işler çok.»

«Bir süre daha tek başınıza sürdürebilecek misiniz ?»

Başımla onaylayarak :

«Bay Becker'a söyleyin, endişe etmesin.»

«Hoşçakalın Roger !»

«Geçmiş olsun, başınıza gelenlere üzüldüm.»

Bir tıkırtı duyuldu.

«Orada her şeyin yolunda gittiğine inanıyor.»

«Hiç endişe etmesin.»

Santral araya girdi.

«Alo ?»

«Seylan'la konuşmanız bitti mi ?»

«Evet, teşekkür ederim.»

Ahizeyi tam yerine koyacakken, santraldaki kızın bir şeyler söylediğini duydum.

«Efendim ?»

«Araya girdiğim için özür dilerim. Bir güçlük çıkmasın diye bakmak istemiştim.»

«Patronum kalp krizi geçirmiş.»

«Çok korkunç.»

«Hoşça kalın, tekrar teşekkür ederim.»

Telefonu kapadım.

Elim ahizenin üzerinde, beş dakika kadar öylece oturdum. Sonra başımı kaldırdım. İlk gözüme çarpan kapının yanındaki sigara tablası oldu. Hâlâ içinde o izmarit duruyordu. Sabah Bay Birkhausen geldiğinde bir kaç sigara daha içmişti. Sandalyemi geri iterek oraya yöneldim. Bronz tablanın üzerine camdan bir kap oturtulmuştu. Camı kaldırıp içeri götürdüm. Tablayı karton bir kutunun içine, buruşturup atılmış gazetelerin arasına döktüm. Sonra musluğu açıp tablayı suyun altına tuttum. Lavabonun kenarında bir sünger vardı. Onu ıslatıp tablayı iyice ovdum. Duvardaki havluluktan bir kâğıt havlu çektim, avucumda top halinde buruşturup onunla da kuruladım. Sonra kâğıt havluyu karton kutunun içine attım.

Duvara dayalı duran süpürgeyi ve orada asılı toz bezini alıp içeri döndüm. Tablayı yerine koyduktan sonra, odanın bir ucundan süpürmeye başladım. Yığınla toz birikti. Yere attığım bir karbon kâğıdı tozların arasında duruyordu. Hepsini bir köşeye topladım ve süpürgeyi duvara dayadım. Masanın ve daktilonun

üzeri tabaka halinde tozlanmıştı. Bir elimdeki toz bezine, bir daktiloya baktım. Sonra ağır ağır sandalyeme oturdum. Elimde toz bezi, akşamüstüne kadar hiç kıpırdamadım. O akşam Revere'deki köpek yarışlarına gittim. Daha önce hiç gitmemiştim bu yarışlara. O gün büroya, elinde afişlerle bir adam geldi. Büronun camına afişlerden bir tane asmasına izin verirsem, buna karşılık 10 dolar vereceğini söyledi. Afiş bir ay orada duracaktı. Adam çıktıktan sonra afişi çevirdim ve baktım. Üzerinde bir köpek resmi ve yığınla para vardı. Bir de : «Bu akşam saat 8.00 de, Revere'de,» yazılıydı. Afişi çevirip adamın astığı şekilde bıraktım.

Akşam yemeğini yedikten sonra yola çıktım. Revere'ye kırk dakika kadar araba sürdüm. Yol oldukça kalabalıktı. Revere'ye yaklaştıkça trafik iyice sıkışmıştı. On dakika hiç hareket etmeden beklediğim oldu. Dönemeçte bir polis durmuş, otomobillere sapmaları için işaret veriyordu. Oradan sapıp meyilli yoldan inerken aşağıda bir ağaca iliştirilmiş, üzerinde «KÖPEK YARIŞLARI» yazılı büyük bir karton gördüm. Ağır ağır yoluma devam ediyordum. Gazete satan bir çocuk arabama yaklaşarak pencereden gazete uzattı.

«Istemem,» dedim. Buna rağmen burnumun dibinde durmakta devam ediyordu. Gaza bastım.

Yol boyunca eski ahşap binalar vardı. Bazıları gri ya da sarıya boyanmış, bazıları kırmızıydı. Bunlar kiremit yapıları andırıyordu. Kapıların önünde, toz toprak içinde küçük çocuklar oturmuş, gelip geçen otomobilleri seyrediyorlardı. Oradan tekrar sapıp sahil boyunca yola devam ettim. Az sonra Revere-deydim. Park yeri, koşuların yapıldığı yerin karşısındaydı. Girişte bir kâhya vardı. Yaşlı kâhya, arabama

şöyle bir dokunup öbür eliyle bana park yerinin sonuna doğru bir yer gösterdi. Bir kaç sıra halinde duran otomobillerin önünden geçerek, aralarından kâhyanın gösterdiği boş yere geldim. Durup indim, arabanın kapılarını kilitledim ve park yerinden çıktım.

Saat sekize geliyordu. Park yeri oldukça kalabalıktı. Bir polis kalabalığı yararak otomobillerin arasına doğru ilerledi. Kolarını havaya kaldırıp işaretler yaparak onları durdurdu. Yolun kenarında toplanmış duran insanlar, otomobillerin arasından karşıya geçmeğe başladılar. Giriş kapısından sonra bir turnike vardı. İnsanlar sıraya girmiş bekliyorlardı. Yaşlı bir adam bilet kesiyor, kalabalık çok ağır ilerliyordu. Paramı elimde hazırlamıştım. Sıram gelince yaşlı adama verip içeri geçtim. Bir masa başında yine yaşlı bir adam oturmuş, program satıyordu.

Durup bir tane aldım ve:

«Nereden gidiliyor?» dedim.

«Nereye?» diye sordu.

«Yarışı seyretmeğe.»

Yere tükürerek, ilerdeki büyük bir büfeyi gösterdi.

«Teşekkür ederim.»

Programa göz gezdirerek oraya doğru yürüdüm. Kapağın arkasında bir Coca - Cola reklâmı vardı. Ama sayfanın tam ortasına basamadıklarından, reklâmdaki kızın yüzü üstten dışarı taşmış, yalnız burnu ve ağzı görülüyordu. Şişman bir adam yanımdan geçerken bana çarptı. Programı kapayıp, cüzdanımın bulunduğu cebimi yokladım ve yürümeğe devam ettim. Ortalık çok kalabalık ve gürültülüydü. Beton sütunlara yerleştirilmiş mikrofonlardan bir müzik sesi geliyordu. Sıraların önünden geçtim. Seyirciler oturmuş,

ellerindeki programlara göz gezdiriyorlardı. İlerde bir açıklık vardı; oraya da insanlar toplanmış, dolaşıp duruyorlardı. Yarış alanının önüne tel bir çit gerilmiş ti.

Yarış alanı çimenlikti. Ortasında kontrplâktan büyük tazı modelleri diziliydi. Bir süre onları seyrettikten sonra, dönüp programlarını karıştıran insanlara baktım. İlerde, gişelerin önünde sıraya girmiş bir grup görülüyordu. Bir adam parasını uzatıp biletini aldı. Sıradan çıktı, arkasındaki adam aynı hareketi tekrarladı. Bir ara yüksek sesle çalmakta olan parçalardan biri bitti. Kısa bir sessizlik oldu. Derken orgla çalınan ikinci bir parça başladı. Gene programımı açtım. Üçüncü sayfada, **İlk Yarış** başlığı altında bir liste vardı. Her adın karşısında kısa bilgiler verilmişti. Baştan aşağı göz gezdirdim. Beşinci «Koca Ned» isimli bir köpekti. 52 pound ağırlığındaki bu hayvan için «Yerler ıslak olmazsa iyi gider!» yazıyordu. Alana baktım, ıslak değildi. Arkamdan biri toslayarak geçti. Yana çekildim, cüzdanımı kontrol ettim. Gişenin oraya baktım. Kuyruk uzadıkça uzuyordu. Sıraların arasından ilerleyerek gişelerden birinin önünde uzanan kuyruğun en arkasına girdim.

Beklemeğe koyuldum. Bir kaç dakikada gişenin önündeydim. Arkamdaki adam elimdeki programı görsün diye hafifçe kaldırarak:

«Koca Ned, lütfen,» dedim.

Adam başını yana eğerek duymamış gibi baktı.

«Koca Ned için bilet istiyorum,» diye tekrar ettim.

«İki dolar.»

Cüzdanımdan iki dolar çıkartıp gişeye uzattım.

Adam bana bir bilet vererek:

«Şimdi köpeğin numarasını söyleyin,» dedi. «Programınızı bana göstermeyin.»

«Affedersiniz.»

Sıradan çıkıp, biletimi paltomun cebine koydum. Yarış alanına doğru yürümeğe başladım. O sıra beton sütunların orada bir adam gözüme çarptı. Bana bakıyordu. Elleri ceplerinde, ceketinin önü açıktı. Ona baktığımı görünce bir elini cebinden çıkarıp gülümsedi. Büfe öte yanda kalmıştı. Oraya doğru yürümeye başladım. Yan gözle baktım, adam sütunların orada yoktu. Arkamdan geliyordu. Büfeye doğru yöneldim. Yan dönünce onun da benimle aynı tarafa yöneldiğini gördüm. Yoluma devam ettim. Geçip gitmek en uygunu olacak, diye düşünüyordum. Fakat büfeye yaklaştığımızda:

«Hey Charlie,» dedi.

Yürüyüp geçtim .

«Hey, baksana.»

Eliyle arkama dokunduğunu hissettim. Dönerek:

«Evet?» dedim.

Gülüyordu.

«Eğleniyor musun?»

«Evet.»

«Iyi, iyi. Bundan sonraki yarış için 'Harry's Hero' ya bahse girebilirsin diyecektim.»

«Oh?»

«4 numara,» dedi ve uzanıp elimden programı aldı. Sayfaları karıştırarak:

«Bakalım nerede?» diye aramağa başladı. Sonunda:

«İşte.»

Eliyle bana gösterdi.

«Evet.»

«Gözünüzden kaçmış olmasın diyecektim.»

«Programı geri verdi.

«Teşekkür ederim.»

Ellerini cebine soktu ve bana doğru bir kaç adım daha yaklaşarak :

«Bir sosisli sandviçe ne dersin ?»

Büfeye bir göz atıp tekrar ona döndüm.

«Ben bira içecektim.»

«Benden olsun.»

«Yok, kendim alayım.»

Sırıttı.

Bir süre yüzüne baktım, sonra dönüp uzaklaşırken :

«Öğütlerinize teşekkür ederim,» dedim.

«Hey!» diye arkamdan bağırarak peşimden geldi. Yüzünü iyice yüzüme yaklaştırmıştı.

«Şurada sana verilecek cici bir parçam var.»

Yanımdan geçen birinin çarpmasıyla büsbütün ona yaklaşıverdim.

«Anlayamadım.»

Başıyla işaret ederek sordu:

«Gördün mü?»

«Neyi gördüm mü?»

«Beşinci sırada, tam ortada. Bak, gazete okuyor.»

Sıraların arasına bakındım. Beşinci sırada programlarını karıştırmakta olan insanlara bir göz gezdirerek aralarında gazete okuyan kızıl saçlı, yeşil kazak giymiş bir kadın gördüm.

«Oh..» diyebildim.

«30 dolardır.»

«Yok, olmaz.»

«25 olsun.»

Bir adım gerileyerek:

«Parası için değil. Ben buraya yarış seyretmeğe geldim.»

Büfeye doğru yürümeğe başladım. Adam önüme geçerek:

«Seni beğendi,» diye üsteledi. Bana, «Git kim olduğunu araştır, ona bir iyllik yapmak istediğimi söyle,» dedi.

«Siz de kendisine, teşekkür ettiğlmi söyleyin.»

Yanından geçip büfeye yaklaştım ve:

«Blr bira lütfen,» dedim.

Adam gene yanımda belirivermiştl.

«İnanılmayacak numaraları vardır,» dedl. «Iyi bir adama benziyorsun. Sana 20 dolara olur.»

«Teşekkür ederim, kabul edeceğimi sanmıyorum.»

Ona arkamı döndüm.

«Seni kapıdan girerken gördü ve canının seni çektiğini söyledi.»

Büfedeki kız orada istif edilmiş karton bardaklardan birini çekip, musluğun altına tuttu. Köpükleri kabarana kadar doldurdu. Sonra bir tahta parçasıyla köpükleri sıyırdı ve biramı uzattı.

«50 sent, lütfen.»

Parayı verdim.

«Teşekkür ederim.»

Dönüp yarış alanına doğru yürüdüm. Adam yanımdan ayrılmıyordu.

«Ne dersin?» diye sordu.

«Meselenin beni ilgilendirmediğini söyledim ya.»

Yürürken biramdan bir yudum aldım.

«Size adımı söylemedim. Ben Rick, o da Joanna.»

Durup adamın yüzüne dik dik baktım.

«Ben yarışları seyretmeğe geldim, bütün söyleyeceğim bu kadar! Belki bu kalabalığın içinde o işi yapabilecek bir başkası çıkar, ben köpek yarışlarına ilk olarak geliyorum.»

Arkamı döndüm ve yürüdüm. Yarı yolda müzik kesildi ve mikrofondan bir adam yarışların başlamasına iki dakika kaldığını bildirdi.

Alanın çevresi kalabalıklaşmış, en önde hiç yer kalmamıştı. Bira bardağımı sıkı sıkı göğsüme dayayarak tuttum ve kalabalığın arasından öne ilerledim. Alana epeyce yakın bir yer bulunca durdum. Arkama baktığımda, az önce benimle konuşan adamı göremedim, gitmişti.

Alanın ortasında, kontrplâktan yapılmış tazı maketlerinin yanında, üzerinde numaralar olan bir tahta vardı. Alanın bir ucunda da bölmeler bulunuyordu. Ben bunları seyrederken, arka tarafta bir kaç adam köpekleri tasmalarından tutmuş, alana çıkarıyorlardı. Tasmaları söküp hayvanları bölmelere koydular, kapıları da kapadılar.

Bu bölmelere iyice yakın bir yerde durmuştum, içerden köpeklerin duvarları tırmaladıklarını, ağlar gibi sesler çıkarttıklarını duyuyordum. Adamlar onları bırakıp geri döndüler. Biramdan bir yudum içerek ağır ağır çitin kenarına doğru ilerledim. Parmaklıklara dayanacak kadar öne geldim. Iki kişinin arasında kendime yer açıp oraya yerleştim.

Yanımdaki adamların birinin elinde bir sürü bilet vardı. Yelpaze biçiminde açmış, dikkatle izliyordu. Ben de biletimi çıkartıp baktım. O sıra müzik yeniden kesildi ve mikrofonda biri konuşmaya başladı:

«Sayın bayanlar ve baylar, yarışlara hoş geldi-

niz. Harikulade bir gece sizleri beklemekte. Biz de en iyi yarışçılarımızla karşınızdayız ve boş yere vakit kaybetmek istemiyoruz, sayın seyirciler.»

Bunun arkasından, mikrofonda çok ince ve tiz bir kadın «The Star Spangled Banner»ı söylemeğe başladı. Yanımdaki adam şapkasını çıkartarak söylenenlere kulak verdi, sonra başını kaşıyarak gene giydi şapkasını.

Mikrofondaki ses konuşmağa devam ederek:

«Ve yarışçılarımız geliyor,» dedi.

Arkadaki kalabalığın yüklenmesiyle çitin üzerine doğru itildiğimi hissediyordum.

«Swifty göründü, sayın seyirciler.»

Alana baktım. Tazıları kışkırtmak için bir tavşan maketi hazırlamışlardı. Bölmelerin önünden geçirerek bütün bölmelerin kapılarını açtılar. Atlaya sıçraya fırlayan köpekler tavşan maketinin peşinden koşmaya başladılar.

«İşte çıktılar!»

Yarış başlamıştı.

«Koca Ned ilerde.»

Yüksek sesle:

«Benimki!» diye bağırıverdim.

Biletimdeki 5 numaraya baktım, sonra önümden koşarak geçen köpekleri seyretmeğe koyuldum.

Hepsinin sırtında, üstünde numaraları yazılı bir bez sarılıydı. En öndeki açık kahve rengi köpeğin numarası da 5 di.

Çitlere abanarak:

«Benimki!» diye tekrarladım.

Hızla geçip giderlerken ayak seslerini kulaklarımda hissediyordum.

«Koca Ned hâlâ önde, sayın seyirciler.»

Biletimi avucumda sıkı sıkı tutarak:

«Hadi, hadi. Koş.» diye bağırıyordum.

«Royal Sir ikinci, onun arkasından da Delilah geliyor. Fakat sayın seyirciler, Koca Ned çok önde ve birinci turu tamamlamak üzere.»

Biramdan bir yudum daha içtim.

«Hadi Koca Ned, hadi, koş!» diye kendi kendime alçak sesle söyleniyordum. Birden başka bir köpek Koca Ned'e yaklaştı ve onu biraz da geçti. Alanın karşı tarafındaki düzlükte öbür köpek iyice arayı açtı. O sırada bir adam dürbünüyle yarışı seyrederken beni kenara itip çitlere yaklaşmaya çalışıyor ve :

«Hadi Minik Joe, koş. Allahın belâsı köpek, hadi!» diye bağırıyordu.

Ben de:

«Hadi, Ned!» dedim.

Köpekler başlangıç noktasına doğru döndükçe seyirciler daha çok bağrışmaya başladılar. Hayvanlar soluk soluğa, dilleri sarkmış, koşuyorlardı. Ned ve rakibi yanyanaydılar. Tavşan maketi hızla kaçıyordu. Önce Ned, sonra arka arkaya öteki köpekler bitiş noktasına atlamaya başladılar. Takla atıp tekrar dört ayakları üzerinde doğrulmaya çalışan tazıları seyrediyordum. Sonra elimdeki kırışmış bilete baktım ve:

«Galiba kazandım,» dedim.

«Koca Ned kazandı sayın seyirciler. Happiness ikinci, Royal Sir üçüncü oldular.

«Kazandım.»

Çitin önündeki kalabalık dağılmaya başlamıştı. Dürbünlü adam türübünlere doğru yürümeye başladı. Başını iki yana sallayıp duruyor, yere tükürüyordu. Arkasından yetişerek :

«Affedersiniz,» dedim. «Para nereden alınıyor acaba ?»

Beni duymamıştı. Tekrar tükürerek yoluna devam etti.

Kalabalıkla birlikte ilerliyordum. Tam sütunların oradan geçerken bir kaç metre ötede gri ceketli adam karşıma çıktı. Yeşil bir çöp fıçısına dayanmış duruyordu.

«Ne yaptın?» diye sordu.

«Kazandım.» dedim.

«Yaa?»

Biletimi göstererek:

«Koca Ned üzerine oynamıştım.»

«Allahaşkına! Hani bakayım.»

Bileti, üzerindeki numarayı görebileceği şekilde uzattım. Hemen eliyle iterek :

«Yavaş yavaş, dikkat et. Böyle kazanan bileti iyi saklamak gerekir.»

Biletimi sıkı sıkı avucumda tuttum.

«Nereden para alındığını arıyordum,» dedim.

«Benimle gel, göstereyim.»

Dirseğime hafifçe dokunarak başıyla önden yürümemi işaret etti.

«Biri elinden kapıp kaçar demek istemiyorum, fakat bu kalabalığın içinde ne tip insanlar bulunduğu belli olmaz.»

Büfenin önünden geçtik. Kalabalığın arasından yürüyorduk.

«Adın ne?» diye sordu.

«Roger.»

«Roger,» dedi. «Az önceki tutumumdan rahatsız oldum.»

Önümüzden sendeleyerek bir adam geçti. Elinde bir sandviç vardı.

«Joanna hakkında yanlış şeyler düşünmüş olabilirsin.»

«Yok canım.»

«Yani, öyle bir kadın değildir.»

Bir sıranın önünden geçtik.

«Çok başka bir kadındır. Seni görünce beğenmiş. Beni yakın bir dost saydığı için çekinmeden söyledi. Kibar bir kişi olduğunu düşünerek, senin yanına gelip dost olmağa çalıştım.»

Bilet satılan gişelerin bulunduğu yere geldik.

«Seni herhangi bir şeye zorladığımı düşünmeni istemem.»

«Yok canım.»

«Kendisiyle biraz konuşmak ister de yanına gidersen memnun olur.»

Gişenin öbür tarafında bir sürü insan sıraya girmeğe başlamıştı. Beni oraya doğru götürerek:

«Burada bekle,» dedi. «Zaten Joanna'nın yanına sadece bir merhaba demek için gitmek isteyeceğini sanmam. Seninle tanışmaktan memnun olacaktır. Ama sakın seni zorladığımı düşünme gene de.»

Önümdeki adam ilerleyince ben de bir adım atarak:

«Buraya yarışlar için gelmiştim,» diye açıklamağa çalıştım.

Rick elini kaldırarak karşı koyar gibi:

«Beni yanlış anlama,» dedi. «Eğlenirsin diye düşünmüştüm.»

Başımla ona inandığımı anlatmak istedim.

«Bir zorlama olmadığına inan.»

«Başka bir zaman olsaydı, daha farklı olurdu. Anlıyorsun değil mi?»

«Anlıyorum.»

«Başka bir yerde karşılaşsaydık...»

Elini kaldırarak:

«Bu konuda artık hiç bir şey söyleme, dostum. Seninle gelip paranı almana yardım edeceğim. İşte hepsi bu kadar. Sonra da dostça ayrılacağız.»

Sırada bir kaç adım daha ilerlemiştim.

«Biletini sıkı tut.»

Bir dakika bile geçmeden gişenin başına gelmiştik. Rick yanımda duruyordu.

Gişeye eğilerek:

«Bu beyin Koca Ned üzerine iki dolarlık bir bileti var,» dedi. «Karşılığını öder misiniz?»

«Bileti görelim lütfen.»

Gişenin parmaklıklarından bileti içeri ittim. Rick gişenin camına yapıştırılmış listeyi göstererek:

«Bak buradan hesabını yapabiliriz,» dedi. «18 dolar 30 sent alacaksın.»

Gişedeki memur küçük bir deste kâğıt parayla üç tane on sentlik uzattı.

Rick:

«Say bakalım,» dedi.

Hemen o anda paraları saydım.

«Tamam.»

Kolumdan tutarak:

«Herhangi bir isteğin olursa hiç çekinme,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

«İyi eğlenceler.»

Elimdeki kağıt paralarımın içinden ona bir dolar uzattım.

Yine elini kaldırarak:

«Ben senden para istemem,» dedi. «Sadece kötü amacım olmadığını belirtmek için geldim seninle. Aramızda kötü hiç bir şey geçmediğine inanmanı istedim. Eğlenmene bak. Dilerim gene kazanırsın. Joanna'ya karşı da rahat ol.»

«Bu tutumun hoşuma gitti.»

Dönüp oradan uzaklaştı. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkartarak köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

O an karşıda duran telefon kulübeleri gözüme çarptı. Telefonları görür görmez Beth geldi aklıma. Konuşa konuşa yürüyen iki adam beni itip kakarak önüme geçip uzaklaştılar. Bir süre daha telefonlara bakıp düşündüm, sonra büfeye doğru ilerledim.

Bira bardağım boşalmıştı. Satıcı kızın başı kalabalıktı. Bir ara diğer müşterilerden yer açılınca boş bardağımı uzattım ve:

«Bir bira daha lütfen,» dedim.

Satıcı kız yüzüme bakarak:

«Bu ne?» diye sordu.

«Bardağım.»

Yüzüme şaşkın şaşkın baktı, sonra arkada sosis kızartmakta olan bir adama dönerek:

«Loul» diye seslendi.

Adam sosisleri çevirdikten sonra, dönüp satıcı kıza baktı:

«Ha?»

Satıcı kız beni göstererek:

«Bardağını geri getirmiş,» dedi.

«Kim?»

«İşte,» diye tekrar beni gösterdi. «Bu bardağı mı kullanayım, yoksa yeni bir bardak mı vereyim?»

Lou elinde maşasıyla bana doğru yaklaşıp bardağımı elimden aldı.

«Bu bardak geri getirilmez.»

Bardağı çöp fıçısına attı.

Satıcı kıza dönerek :

«Ikinci kez aynı bardağı kullanmak olmaz. Yenisini ver,» dedi ve işinin başına döndü.

Kızcağız yeni bir bardak alıp musluktan doldurdu.

Biramın köpüklerini sıyırırken ona:

«Bir telefon etmem gerekiyor,» dedim. «Bana para bozabilirmisiniz acaba?»

Cevabını beklemeden kazandığım paraların arasından dört dolar çıkartıp kendisine verdim.

«Wisconsin'i arayacağım.»

«Yirmi beşlik mi olsun?»

«Lütfen.»

Kasaya gidip bozuk paralar çıkarttı, sayarak bana verdi.

«Teşekkür ederim.»

Biramın üstünden bir yudum içtim, çok doluydu. Sonra kalabalığın arasından telefon kulübesine doğru yürüdüm.

Altı kulübeden ikisi doluydu. Ben de birine girdim. Telefon duvardan sökülmüş, ahize kordunun ucunda sallanıyordu. Numaraların üzerindeki selloteyple yapıştırılmış küçük kâğıtta «bozuktur» yazılıydı. Dışarı çıkıp yandaki kulübeye girdim. Bira bardağımı rafa yerleştirdim. 10 sentim hiç kalmamıştı, bir 25'lik attım ve şehirler arası santralının numarasını çevirdim. Telefon açılır açılmaz:

«Ihbarlı olarak Beth Knudsen'le görüşmek istiyo-

rum,» dedim. «Wisconsin'de Thomasville Hemşire Okulu.»

«Telefon numarasını biliyor musunuz?»

«Hayır, bilmiyorum.»

Biramı yudumladım ve kulübenin camlı kapısından dışarıyı seyrederek beklemeğe koyuldum. Hâlâ müzik sesi geliyordu. Beton sütunlardan birine yerleştirilmiş yeşil mikrofona göz attım. Sonra banklara bir göz gezdirdim. Ellerindeki programları inceleyen insanlar sıkış sıkış oturmuşlar, hemen hemen hiç boş yer kalmamıştı. Arada biramdan bir yudum alarak bardağı tekrar rafa koyuyordum. İlk sıranın başında, kucağında torbası olan bir adam sandviçini atıştırıyordu. Beşinci sırayı saydım, ortalarına doğru göz gezdirdim. Şapkasını gözlerine kadar düşürmüş, arkasına yaslanıp bacaklarını uzatmış bir adam dikkatimi çekti.

Onun yanında siyah paltolu yaşlıca bir kadın vardı. Yanı boştu. Kulübenin içinde oturmuştum, hafifçe doğrulup bakınca daha önce Joanna'nın oturduğu yerde bir gazete durduğunu gördüm.

Telefondan:

«İlk üç dakika için 2 dolar, 30 sent,» diye bir ses duydum.

Para konan delikten elimdeki yirmi beş sentlikleri teker teker atmağa koyuldum ve:

«2 dolar, 50 sent vereceğim; çünkü bozukluk olarak sadece 25 sentlerim var,» dedim.

«Konuşmanız üç dakikayı geçerse hesabınıza sayarız,» diye cevap verdi.

«Teşekkür ederim.»

Son yirmi beşliği de attım. Derinden bir zil sesi geldi. Santraldaki kız:

«Hattınız hazır, buyrun,» diyerek aradan çekildi.

«Beth?» dedim. «Merhaba.»

Uzun bir sessizlik oldu; hiç bir cevap alamadım.

«Beth?»

«Alo?»

«Ben Roger Hart.»

O sırada bir adam durup sümkürdü.

«Neredesin?» diye soruyordu Beth.

«Duymuyor musun beni?»

Adam mendilini cebine koyup oradan uzaklaştı.

«Köpek yarışlarındayım,» diye devam ettim. «İlk yarışta benim oynadığım köpek kazandı.»

«Köpek yarışları mı?»

«Evet, ilk olarak geliyorum.»

«Bunu söylemek için mi aradın beni?»

Bira bardağıma uzandım.

«Hayır Beth, bunu söylemek için aramadım.»

O sıra telefonun hemen yanında, duvara asılı bir yazı gözüme çarptı.

«Bir dakika,» diyerek okudum ve Beth'e açıkladım:

«Hatların posta saatinden bir dakika önce kesildiğini yazıyor.»

«Posta saati ne demek?»

Duvardaki yazıyı tekrar okudum, ve:

«Neden acaba?» diye düşündüm.

«Posta saati ne demek, anlamadım ki?»

Gözümü duvardaki yazıdan ayırmadan, bardağımı rafa koymak üzere uzandım. Daracık bir raftı. Elimi çeker çekmez, bardak yuvarlanıp olduğu gibi pantalonuma döküldü. Hemen sıçradım fakat bu arada başımı ve omuzumu kulübenin duvarına çarptım.

«Alo? Ne oluyor?» diye atıldı Beth.

Her yana bira saçılmış, ahize de ıslanmıştı. Silkeleyip öbür elime aldım.

«Biram döküldü.»

«Ne oldu dedin?»

«Döküldü.»

Ceketimin eteği sırılsıklam olmuştu. Bunu farkederek ceketin bir ucunu kaldırıp avucumda iyice sıktım. O sıra:

«Hay Allah, şuraya bak.» diye kendi kendime söylendiğim için Beth hattın öbür ucundan:

«Alo?» diye tekrarlayıp duruyordu.

«Üstelik büyük bira bardaklarındandı.»

Dönüp oturduğum yere baktım. Oraya sadece bir kaç damla sıçramıştı. Elimle silip tekrar yerime oturdum.

«Hemen hemen de doluydu.»

«Neyse, önemi yok. Böyle terslikler olur bazan.»

Kulübenin camlı kapısından biralar süzülüyordu.

«Senin suçun yok,» dedim. «Beth?»

«Efendim?»

«Geçen yıl buraya geldiğinde Bay Becker'i görmüş müydün ? Yani benim patronu..»

«Hayır.»

«Seylân'da kalp krizi geçirmiş.»

«Gerçekten mi? Vah vah.»

«Bunu öğrendiğim andan beri, birine anlatmak gereğini duydum. Seni arayışımın bir nedeni de buydu.»

Kravatımın ucunu kaldırdım, sırılsıklam olmuştu.

«İyileşmesine iyileşecek, artık atlatmış sayılır ama çok üzüldüm. Doğrusu bana çok yakınlık gösteren biridir.»

Soğuk bira içime kadar işlemişti.

«Bugün karısı telefon etti de.»

«Ben de çok üzüldüm.»

Oturduğum yerde öne doğru kayarak:

«Mektubumu aldın mı?» diye sözü değiştirdim.

«Hangisini?»

«Adım ve adresim basılı, özel mektupluğuma yazdığım mektubu.»

«Haa, evet. Dün değil, evvelki gün elime geçti.»

Elimi belimden içeri sokarak, ıslak pantolonum tenime değmesin diye hafifçe kaldırdım.

«Kâğıtların çok güzel olmuş,» diye devam etti Beth.

«Beth mektupta, sorduğun soruyu cevaplandırmadım.»

Pantolonum bacaklarıma sürtünmesin diye tekrar ayağa kalktım.

«Şaşkınlıktan ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim.»

«Roger?»

«Bu yüzden konuyla ilgili bir şey yazamadım. Ama bu, cevabımın ne olacağına karar veremediğimden değildi. Sadece nasıl yazacağımı bilemedim.»

«Roger, o mektubu yırtıp atar mısın lütfen?»

«Neden?»

«Gönderdiğime çok pişman oldum.»

«Olmamalısın, Beth.»

«Bahar Festivali sırasında yazmıştım. Her şey çok kötü gidiyordu. Bu yüzden bir anda yazıverdim.»

Kulübenin önünde bir adam durup içeri baktı. Elinde bir 10 sent vardı, sıra bekliyor olmalıydı.

«Beth?» dedim.

«Seninle eskiden olduğu gibi dostça sürdürelim ilişkilerimizi. Sadece birer mektup arkadaşıyız biz.

Boston'a bir daha gelebilirsem belki beraber olabiliriz, fakat o mektubu baharın insanda yarattığı bir bunalım içinde yazdım.»

Kapıda bekleyen adam yandaki kulübeye doğru gitti.

«Beth, ben yaşantımda bir değişiklik istiyorum artık.»

Santraldaki kızın sesi duyuldu.

«Posta saatine göre iki dakika kaldı. Bir dakika sonra hattı keseceğim.»

«Niçin ?» diye soracak oldum, fakat hat tekrar Beth'e bağlanmıştı.

«Roger?»

«Beth, dinle beni.»

«Posta saati ne demek oluyor ?»

Sıra bekleyen adam tekrar benim kulübenin önüne geldi. Telefonu kapamam için işaretler yapıyordu. Sonra uzanıp;

«Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor,» diye seslendi.

Başımı çevirdim.

«Bak Beth, yarışın başlamasına bir dakikadan az bir zaman kaldı.»

«Nell teyzeme evleneceğimden söz ettim.»

«Evet?»

«Telefonda ağlamağa başladı. Daha ben küçücük bir kızken hep hemşire olacağım günü hayal edermiş. Diplomamı alamazsam çok üzüleceğini söyledi.»

Dışardaki adam kapının camına vurmağa başlamıştı.

«Sana yardım ediyordu değil mi ?»

«Okul ödentilerimi o karşılıyordu.»

«Bir kaç yıl içinde ona bütün bunları öderiz.»

«Onun için önemli olan harcadığı paralar değil. Kendisini iyileştireceğim umuduyla yaşıyor.»

Kapıdaki adama beklememesi için elimle işaret ettim.

«Beth, evliliğe hazırım.»

Sessizlik.

«Festival hazırlıklarıyla uğraşmaktan derslerimi yetiştiremiyordum. O günlerde beni görmeliydin, çok kötüydüm.»

«Beth?»

«Çıldırmak üzereydim. Hazırlıkları yetiştirmeğe çalışırken bir yandan da kütüphaneye koşup ertesi günkü sınavım için aceleyle derslerimi şişiriyordum.»

«Beth, seninle evlenmek istiyorum. Mektubunda yazdıklarını kabul ediyorum.»

«Hayır Roger, olmaz.»

Telefon etmek için bekleyen adamın başını sinirli sinirli sallayarak uzaklaştığını gördüm. Arkasını dönüp kulübelerden birine bakarak söylendi. Sonra yoluna devam etti.

«Sadece bunalımlarımdan kaçmak için bir yoldu bu, Roger.»

«Hayır Beth.»

«Öyle olacaktı.»

«Beth.» Ahizeye sımsıkı sarılmıştım. «Lütfen Beth, yalvarırım düşüncelerini değiştir.»

«O devreyi atlattım artık Roger. Sana bunu daha açık bir biçimde anlatmak için en kısa zamanda yazarım.»

Santraldaki kız tekrar araya girdi.

«Bir dakika kaldı ve hatlar kesiliyor.»

«Beth!»

«Posta saati ne demek allahaşkına?»

Telefon kapanmıştı bile.

Sımsıkı sarıldığım ahize kulağımda, öylece kala-kalmıştım. Gözlerim numaralara dikiliydi. Dışardan birilerinin gelip geçtiğini farkediyordum, bir kıpırdanma başlamıştı. Baktım, banklarda oturan yarış meraklıları alana doğru gidiyorlardı. Kimi programını cebine sıkıştırıyor, bir diğeri sigarasını yakarak yürüyordu. Kucağında yiyecek torbasıyla az önce bir şeyler atıştıran adam kalkmış, bu kez pastasını yiyordu. Ağır ağır ahizeyi yerine astım ve önümden gelip geçenleri seyre koyuldum. Müzik kesildi ve:

«Sayın seyirciler, ikinci yarışın başlamasına otuz saniye kaldı,» diye haber verildi.

Insanlar biraz daha hızlandılar, müzik yeniden başladı.

Banklarda tek tük oturanlar vardı. Bir adam eğilmiş, yerde duran karton çöp kutusunun içini karıştırıyordu. Müzik gene kesildi ve mikrofonda yarışın başladığı haber verildi.

«İşte avımız göründü!»

Rick'in, büfenin önünde durduğunu farketmemiştim.

Portakal suyu doldurulmuş büyükçe bir cam kabın arkasında durduğundan görünmüyordu. Eğilip yere tükürdü. Doğrulurken o da beni farketti. Hâlâ kulübenin içinde oturuyordum. Bir an gözü takıldı, sonra cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve bana doğru yürümeğe başladı. Kapıyı ayağımla itip açtım.

«Hat mı kesildi?»

«Evet.»

«Yarış başlamadan bir dakika önce keserler. Bu

işin meraklısı çok, sonuçların verilmesini önlemek için yapıyorlar bunu.»

«Öyle mi?»

Tekrar tükürdü.

«Neler düşündüğümü bir bilsen, şaşarsın.»

Üstüme başıma bakarak:

«Ne oldu?» diye sordu.

«Bira döktüm.»

Yerde duran boş bardağıma baktım.

«Telefonda konuşuyordum. Raftan yuvarlanıverdi nasıl olduysa.»

Rick arka cebinden mendilini çıkarıp bana uzattı:

«Ister misin?»

«Yok, kuruyor artık.»

Mendilini yerine koydu.

«'Harry's Hero'ya oynadın mı?»

«Bu yarış için oynamadım. Telefon etmeği istediğim biri geldi aklıma.»

Sigarasından derin bir nefes aldı. Başımı kaldırıp ona baktım. Omuzumun üzerinden, bankların ilerisinde Rick'in bana sözünü ettiği kızı gördüm. Sütunların birine yaslanmış, tırnaklarını törpülüyordu.

«Demek böyle?»

«Evet.»

«Sana bir bira ısmarlıyayım mı?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

Sustuk. Sigarasını kaldırmış külünü seyrediyordu. Öbür eliyle bir fiske vurarak külü silkti.

«Joanna'ya bakıyorsun.»

«Aa, evet. Orada duruyor, şimdi farkettim.»

Rick bir adımda geri çekildi ve başıyla Joanna'yı işaret ederek:

«Hadi gel, onunla tanıştırayım seni.»

Saatime göz attım.

«Canım, bir merhaba dersin işte, o kadar.»

Kalkıp kulübeden dışarı çıktım.

«Nasıl olsa bir yarışa oynamamışsın,» diyerek döndü ve yürümeye başladı Rick.

«Biliyor musun, iyi oldu oynamadığın. Az önce 'Harry's Hero'nun üşütmüş olduğunu öğrendim. Hastaymış.»

Bankların önünden geçiyorduk. Rick yerdeki gazetelere basa basa yürüyor, ben de arkasından gidiyordum. Joanna sütuna sırtını dayamış, dikkatle tırnaklarını törpülemeye devam ediyordu.

«Joanna?»

Biraz daha tırnaklarıyla meşgul görünüp, sonra başını kaldırdı.

Rick bana dönerek:

«Seni yakın bir arkadaşıma tanıştırayım,» dedi.

«Adım Roger.»

Rick tekrar Joanna'ya döndü.

«Adı Roger.»

«Merhaba,» dedim.

Joanna:

«Memnun oldum,» diyerek yeniden tırnaklarını törpülemeye koyuldu.

«Roger'e az önce, kendisini kapıdan girerken gördüğünü anlatıyordum.»

Joanna başını hiç kaldırmadı.

Bir an hepimiz hareketsiz, öylece durduk. Sonra Rick kravatıma uzanıp:

«Roger telefon kulübesinde üstüne bira dökmüş,» dedi. «Kravatın rengi uçmasa bari.»

«Yok, bir şey olmaz.»

Joanna törpüsünü bırakıp beni tepeden tırnağa süzdü.

«Bira mı?»

«Raftan düşürdüm.»

«Büyük bardaklardan mıydı?»

Iki elimle yirmi santim boyunda bir bardağı göstermeğe çalışarak:

«Şu kadar vardı işte,» dedim.

«Dolu muydu?»

«Hemen hemen.»

Hafifçe ürpererek:

«Üşümüşsündür,» dedi.

«Ilk anda üşüdüm.»

Rick elini kolumun üstüne koyarak:

«Roger, bir dakika bana izin verir misin?» Şurada kardeşimi gördüm,» dedi. «Hemen gelirim.»

Ve hızla uzaklaşıp köşeden kıvrılıp gittl.

Joanna yine tırnaklarını törpülemeğe başladı.

«Ben de bir kez haşlanmış kahve dökmüştüm üzerime.»

«Çok canınız yanmıştır.»

Törpüyü öbür eline alarak işine devam etti.

«Hiç unutmam onun acısını.»

Yerde parlak siyah bir çanta vardı. Joanna eğilip onu aldı ve:

«Benim evime gidelim mi?» dedi.

«Bilmem.»

«Yakındır.»

Başımı önüme eğip:

«Aslında birkaç yarış daha seyretmek isterdim,» diye kekeledim.

«Dönersin canım.» Törpüyü çantasının içine at-

tı. «Kapıdan çıkarken elinin tersine bir işaret koyarlar, sonra onu gösterip girersin.»

Ceketimin cebinden programı çıkardım.

«Bakalım kaç yarış var?»

«Saat bire kadar sürüyor,» diyerek Joanna elimi tuttu ve beni peşinden sürükledi.

«Eline nerede işaret koyduracağını göstereyim sana, çok garip bir usuldür.»

Sütunları geçtik, bir gazete bayiinden sonra turnikelerin yanındaki kapının önüne geldik. Orada bir adam duruyordu. Ona doğru geldiğimizi görünce raftan bir mühür aldı. Istampaya bir kaç kere bastırıp yaklaşmamızı bekledi. Joanna ona gülümseyerek:

«Bizi damgala bakalım, Moe,» dedi ve önce kendi elini uzattı.

Adam, Joanna'nın elini avucunun içine aldı ve damgayı vurdu. Arkasından ben de elimi uzatıp damgalattırdım. Sonra Joanna önden, ben arkasından dışarı çıktık. Park yerinin karşısını göstererek:

«Bak, işte şu kahverengi ev,» dedi.

O taraf baştanbaşa kahverengi evlerle doluydu.

«Ha evet.»

«Işte oraya gidiyoruz.»

Caddeden yukarı doğru yürümeğe başladık. Joanna gene elimi tuttu. Kaldırımdan indik, bir arabanın geçmesini bekledikten sonra karşıya geçtik. Park yerinin orada oturan kâhya dergi okuyordu. Onun önünden geçtik.

«Köpek yarışlarını sever misin?»

«Daha önce hiç görmemiştim, ama hoşuma gitti.»

Arabaların arasından geçiyorduk.

«Eğlenceli oluyor. Hele bir de kazanınca..»

«Ben ilk yarışta kazandım.»

Joanna aniden durup çantasını açtı. Bir paket ciklet çıkarttı ve bir tane de bana uzattı.

«Yok ben çiğnemem.»

Üsteledi yeniden.

«Al işte canım, dişlerini temiz tutar.»

Cikleti aldım. Bir tane de kendine çıkarıp paketi çantasına koydu, sonra tekrar yürümeğe başladı.

Cikletinin kâğıtlarını yere atarken:

«Yarışlarda kaybedince çok tatsız oluyor.» dedi. «Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?»

«Ben henüz hiç kaybetmedim.»

Ben de cikletin kağıdını açtım, kâğıtları avucumda buruşturup ceketimin cebine koydum.

Joanna cikleti ağzına aldı.

«Kazanmak çok güzel. Bundan güzel bir duygu olamaz. Ama kaybetmek...» Başını iki yana salladı. «Neden bilmem ama, sevmiyorum doğrusu.»

Cikleti çiğnemeğe başladım.

«Sanırım, ne demek istediğini anlıyabiliyorum.»

«Insan içinde bir boşluk hissediyor.»

«Kaybedince değil mi?»»

«Yani biletini alıp yarışı seyrediyorsun. Hepsi o kadar işte.»

Arabaların arkasından geçerek park yerinin arka tarafına doğru ilerledik.

«Ama kazanmak bambaşka; parayı veriyorsun, yarışı seyrediyorsun ve kazanınca hoplayıp sıçrıyorsun değil mi?»

«Galiba.»

«Bunu anlatmak oldukça güç. Anlatamıyorum işte.»

«Anlattın ya.»

«Bambaşka bir duygu. Böyle anlatabilirim ancak.»

«Kuşkusuz.»

Park yerinin sonuna gelmiştik.

«Şimdi ağaçların arasından geçeceğiz. Orada bir patika vardır.»

Çöplüklerin içinden yürüyüp seyrek ağaçlıklı pis bir yola girdik. Tek tük çalılar göze çarpıyordu.

«Biraz daha dolaşıp temiz yoldan gidebilirdik ama, buradan geçmemize aldırmazsın diye düşündüm.»

«Tabii.»

Joanna önden yürüyor, ben de ağzımda cikletimle peşinden gidiyordum. Eleleydik. Ağaçların öbür tarafında ahşap bir ev görünüyordu. Arka bahçesinde üç çarşaf, bir de siyah külot asılmıştı

«Buradan geçeceğiz.»

Sokakta iki çocuk oyun oynuyor, biri elindeki sopayla diğerinin attığı topu yakalamağa çalışıyordu. Fakat o topu kaçırdı ve ikisi birden topun arkasından koşmağa başladılar.

Evin ön bahçesine gelmiştik.

«İşte burası.»

Bahçe yer yer çimenlikti, ama pisliğin içindeki yeşil lekeler gibi görünüyordu çimenler. Tahta merdivenlerden eve girdik.

Verendada, tahta bir salıncaklı iskemleye oturmuş yaşlı adam bana bakıp:

«Yağmur yağacak galiba,» dedi.

«Olabilir» diye karşılık verdim.

Ağır bir tahta kapıdan içeri girdik. Kapının yarısı camlıydı. Hâlâ eleleydik. Joanna :

«Ikinci kata çıkacağız,» diyerek tahta merdiveni tırmanmağa başladı.

Ikinci kata geldik, Joanna çantasını açıp anahtarını çıkardı. Bir - iki adım ilerledik ve bir kapının önünde durduk. Kapıyı açarak :

«Gir,» dedi ve bana yol verdi.

Oturma odasında eski bir koltuktan başka eşya yoktu. Joanna doğru öbür odaya girdi, ben de onun arkasından gittim. Işığı açtı. Bir karyola gördüm. Dört tarafında uzun direkler vardı. Odanın perdeleri kapalıydı. Çantasını orada bir masanın üzerine koyduktan sonra, yatağın kenarına oturdu.

«Demek adın Roger.»

«Evet.»

«Bir zamanlar, bir Roger daha tanımıştım. Pek de tanıdım denmez ya, ama işte..»

«Sık sık rastlanan bir addır benimki.»

Başını kaldırıp yüzüme baktı.

«Evet, öyle.»

Ellerimi cebime sokmuştum. Ayaktaydım. Joanna eğilip ayakkabılarından birini çıkardı ve kucağına aldı. Dışarıda oyun oynayan çocukların bağırışmalarından başka ses yoktu. Uzun süre hiç konuşmadık.

Sonra Joanna :

«Genellikle buraya gelenler sarhoş, ateşli ve aç olurlar. Çoğu kez kovmak zorunda kalıyorum onları,» dedi.

«Anlıyorum,» dedim.

«Kimseyi yermek için söylemiyorum aslında bunları.»

«Ben de birayı üzerime dökmeseydim, buraya geldiğimde sarhoş olacaktım.»

Başını sallayarak karşılık verdi:

«Muhakkak sarhoş olurdum, inan bana.»

Perdelerden birine gözüm takıldı. Tam aşağıya kadar kapatılmıştı ve aralıktan hafif bir ışık içeri sızıyordu. Çocuklardan biri güldü.

«Bari ayakkabımın öbür tekini de çıkartayım,» dedi Joanna.

Biraz bekledi, sonra eğilip ayakkabısını çıkardı ve onu da kucağına koydu.

«Ateşli oluyorlar demek...» diye mırıldandım.

«Efendim?»

«Genellikle ateşli oluyorlar dedin ya.»

«Daha doğrusu, öyle görünüyorlar.»

Odanın köşesinde duran sandalyeye gözüm takılıyordu.

«Şu telefon konuşmasını yapmasaydım hepsinden ateşlisi ben olurdum herhalde! Şuraya oturabilir miyim?»

Sandalyenin kolluğunda, rasgele atılmış bir çorap sallanıyordu. Joanna kalktı:

«Şunu kaldırayım da...» dedi.

Sandalyeye doğru yürüyerek:

«Bu telefon konuşması..» diye kendi kendimi tartarak anlatmağa başladım. «..duygularımın ardında gizlenmiş gibi geliyor bana.»

«Yatağa uzanıp konuşsak, ne dersin?»

Sandalyeye oturdum.

«Beth Wisconsin'de, hemşire okulunda.»

Joanna beni dinlerken sandalyenin üzerinden aldığı çorabı elinde evirip çeviriyordu.

«Seni sıkmak istemem anlatacaklarımla,» dedim.

«Yoo, hayır.»

«..ama duygularımı çözebilirsem..»

«Tabii, tabii.»

Bacak bacak üzerine atarak, öne doğru eğildim.

«Bir de ne var biliyor musun? Patronum bugün kalp krizi geçirmiş.»

«Oh?»

Bacaklarımı indirdim.

«İşler birikiyor. Onu demek istedim.»

Joanna elini bana doğru uzattı. Başımı kaldırıp bir an baktım, sonra ben de uzanıp onun elini tuttum. Sandalyeden kalkmama yardım etti.

«Bir de Melinda var,» dedim. «Bir bakıma tam aradığım insan denebilir.»

«Sırtına masaj yapayım, ister misin?»

«Pek faydası olacağını sanmıyorum ama, bir dene bakalım.»

Ceketimin içine ellerini sokarak koltuklarımın altından omuzlarıma kadar uzandı ve kaslarımı ovmağa başladı.

«Bu işimden önce askerdeydim. Daha önceleri dengesiz ve başıboş dolaşır dururdum. Askerliğimi bitirdikten sonra dengeli bir hayat kurmam gerektiğini anladım. Başka hiç bir şeyin önemi yoktu, bu dengeyi sağlıyabilmek için çok uğraştım.»

Joanna bana sarılmış, dinliyordu.

«Yatağa gel,» diyerek kolumdan çekti.

«Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

«Denge.»

«Bir ara oto-stopla yolculuğa çıktım. Her işi yapıyordum.»

Yatağın ucuna gelmiştik.

«En dengesiz devrelerim o zamanlardı.»

Joanna beni yatağa oturttu.

«Borodoin'de okudum. Hiç duydun mu bilmem?»

«Okullarla pek ilişkim yoktur.»

«İşte Maine'de, o okulda okudum.»

«Ceketini çıkaralım mı?»

«Evet.»

Düğmeleri çözerek ceketi çıkardı. Kolumu çekerken:

«Ama orayı bitirmedim,» diye anlattım. «Ellen diye bir kız vardı. Oto-stopla yola onunla çıkmıştık. Aynı yerde oturuyorduk, bana hep birlikte yola çıkmamızı söyler dururdu.»

«Sırt üstü yatar mısın?»

«Yatarım.»

Uzanıp bacaklarımı da yatağın üzerine kaldırdım.

«Mevsim bahardı,» diye devam ettim. «Açıkta, kırlarda ya da ormanlarda uyuyorduk geceleri.»

Joanna kravatımı çözüp gömleğimin düğmelerini açmağa başladı.

«Kansas'a kadar gittik. Bir akşam, yemek yerken adamın biri gelip Ellen'in yanına oturuverdi. Yanyanaydık. Adam onun yanına, öbür uca oturmuştu. Sadece:

«Hadi gidelim,» dedi.

Ondan önce bir süre bakışmış olabilirler. Ellen de kalkıp gitti. Küçük bir kamyonetle uzaklaşırlarken camdan bakakalmıştım.»

Joanna pantolonumun kemerini çözerken:

«Çok üzücü,» diye mırıldandı.

«Evet üzülmüştüm.»

Kemerimi açıp pantolonumu dizlerime kadar sıyırdı. Sonra eğilerek ayakkabımın bağlarını çözmeye başladı.

«Hiç bir şey yapmadan öylece oturup kaldığıma üzülmüştüm. Aslında pek umulmadık bir şey de sa-

yılmazdı. Aramızdaki gerginlik son haddine varmak üzereydi. Ellen adamın dikkatini çekmek için ona göz kırpmış olabilir, ama bilmiyorum tabii. Adam da aramızın pek iyi olmadığını sezmiştir belki.»

Joanna ayakkabılarının tekini çıkartıp yere attı.

«Gerçekten üzücü bir olay.»

«Her neyse, adam 'Gidelim' der demez Ellen'in kalkıp gitmiş olması önemli. Bu onu son görüşüm oldu zaten. Aslında evlenmeyi düşünüyorduk, fakat yolculuğumuz sırasında beraberliğimizin eksik bir yanı olduğunu farketmiştik. Bu duygulardan kurtulmak için hiç bir çıkar yolumuz yoktu artık.»

Joanna öbür ayakkabımı da çıkartıp attı.

«Artık konuşmasam iyi olacak galiba,» dedim. «Bu olaydan kimseye söz etmemiştim.»

Joanna pantolonumu da çıkardı. Yatağın ayak ucuna koyarken:

«Eğer sana çok acı geliyorsa...»

«Erkekçe bir tavır takınamadım; o adamla dövüşebilirdim hiç olmazsa. Ellen'le çekip gittiler ve ben, adama nasıl saldırabileceğimi düşünmeğe başladım; fakat rahatça kabul edişimin de nedenleri vardı: Ellen o adamla gidince yolculuktan vazgeçip geri dönebilecektim.»

Joanna çoraplarımı çıkarıyordu. Sonra hafifçe sırtımdan itip kaldırdı, gömleğimi de çıkardı.

«Uzun yolculuklar genellikle yeknesak bir hâl alır,» dedi.

Beni tekrar yatırarak gömleğimi de pantolonumun yanına, yatağın ayak ucuna koydu.

«Sonra ne oldu bakayım,» diye devam ettim. «Haa evet, Kansas Karayollarında bir iş buldum. Kan-

sas yollarını, elimde bir çöp kutusuyla dolaşıp çöp, süprüntü, pislik ne varsa topluyordum. Ama bu işim sadece bir günlüktü.»

Çırılçıplaktım. Joanna yanıma uzanarak:

«Soyunayım mı?» diye sordu.

«Iyi olur.»

Eteğinin belini açtı.

«Bu tür işlerim olmuştur,» diye devam ediyordum. «Istekle yapmamama rağmen, her şeyi denemek gerekir diye düşünüyordum. Ne iş olursa olsun, çalışıyordum. Bulaşıkcılık yaptığım da oldu. Yol boyu düşünüp taşınıyor, bir yol çizmeğe çalışıyordum kendime.»

Joanna eteğini belinden aşağı indirip yere attı.

«Sonunda döndüm. Eylül müydü? Yok Ekimdi galiba. Evet, Ekimde Maine'ye döndüm. Tekrar okula devam etmeğe karar vermiştim. Gidip kolejin yönetmeniyle görüştüm. Kendisi iyi bir adamdı.»

Kollarımı kaldırıp başımın arkasında kenetledim ve öylece uzanarak hikâyeme devam ettim:

«Yani onunla rahatça konuşabiliyordum. Kendisinden, bana öğüt vermesini istedim. Düşüncelerine saygı duyduğumu belirttim.»

Joanna iç çamaşırlarını çıkarıp yere atıverdi.

«Onunla rahatça, karşılıklı konuşuyordum. Tabii, kendisini tanımıyor değildim. Lise birdeyken onu görmüştüm ama, hiç böyle bir yakınlığımız olmamıştı. Üç-dört saat kadar konuştuk. Gerçekten iyi bir adamdı.»

«Evet, anlaşılıyor.»

«Onu sevmeyecek birini düşünemiyorum.»

Joanna eliyle kazağını sırtından yukarı doğru sıyırdı, başından çıkardı ve:

«Ilginç bir hikâye seninki,» dedi

«Aramızda geçen bütün konuşmaları anlatmağa girişmiyeceğim şimdi. Ama benim yaşantımda bir dönüm noktası olmuştu bu üçdört saat içinde konuştuklarımız. Her şeyden önce, bir insanla karşılıklı konuşup anlaşmanın yolunu öğrendim ondan.»

Joanna kazağını yere fırlattı.

«Sonuç olarak, okula dönmek istediğim an beni kabul etmeğe hazır olduğunu söyledi. Fakat askerlik görevimi bitirip sonra okula dönmemin kendi görüşünce, daha uygun olduğunu ileri sürdü. O zaman daha sağlam ve yerleşmiş bir öğrenim devresine başlar, istediğim kadar da sürdürebilirdim. İşte bu yüzden denizci olarak askere gittim. Denizci olmamın nedeniyse, bir kıyı şehrinde doğup büyümüş olmamdır.»

Durup bir soluk aldım ve hafifçe öksürerek sesimi ayarladım.

«Dedem balina avcısıydı, daha doğrusu dedemin dedesi demeliyim. Balina avı için tekneleri varmış. Dedem de balıkçıydı; onun zamanında balina tekneleri yoktu. Istakoz avlardı. Babam serbest meslek sahibiydi, ama hafta sonları binip denize açıldığımız bir yelkenlimiz vardı. Çocukluğumdan beri hayatım denizlerde geçmiştir.»

«Senin adın neydi?»

«Roger.»

Joanna bir süre çıplak vücudumu seyretti, sonra bacağını uzatıp benim bacaklarımın arasına yerleştirdi. Sütyenini arkadan çözdü, çıkarıp onu da yere bıraktı. Elleriyle göğüslerini alttan avuçlayarak:

«Merhaba Roger,» dedi.

«Merhaba,» diye karşılık verdim. «Bana bu bü-

rodaki işimi bulan da kolejdeki yönetmenimdir. Askerlikten sonra okulu bitirdim. Bir muhasebe işi ve bir de bu seyahat acentası işini bulmuştu. Ben ikincisini seçtim. Insanlara yolculuklar düzenlemek, onlara bu konuda yardımcı olmak bana daha çekici gelmişti.»

Joanna sözümü keserek:

«Beğendin mi Roger?» diye sordu.

«Neyi?»

Göğüslerini biraz daha yukarı kaldırarak bana döndü.

«Oh, evet.»

«Pek çok kişi göğüslerimin, gördükleri en güzel göğüsler olduğunu söyler.»

«Güzel.»

«Otursana Roger.»

Bir an şaşırıp ona baktım. Sonra dirseklerime dayanarak doğruldum. Joanna bana doğru eğilerek göğüslerinden birini yüzüme yaklaştırdı. Burnum ve ağzım kapanmış, soluk alamıyordum. Ancak çenemi içeri doğru çekip güçlükle ağzımı açabildim.

«Şimdi, ne anlatıyordun, devam et,» dedi ve kollarını boynuma dolayarak beni yine sırtüstü yatırdı.

«Ne diyordum?» diye düşünmeğe başlamıştım.

«Şşşt.»

«Ah evet, Kansas'tan dönüp askere gittiğimi ve sonra da okulu bitirdiğimi anlattım. Insanın dengeli bir yaşantısı olması gerektiğinden de söz etmiştim. Duygularını da iyi tartabilmeli insan.»

Joanna göğsümden karnıma doğru beni okşamağa başladı. Az sonra elini belimden arkaya doğru uzattığını hissettim.

«Aslında sık sık rastlanan, karışıklıklar ve buna-

lımlar içinde olan bir insan değildim.»

Joanna'nın elini bacaklarımda dolaştırdığını hissediyordum.

Alçak bir sesle:

«Peki bu ne olacak?» diye sordu.

«Ne?» dedim.

«Böyle giderse pek bir şey olamıyacak galiba, ne dersin?»

«Bu akşam, yıllar önce yaptığım o konuşmadan sonra ilk kez beni rahatlatan, içten bir konuşma yapabildim. Yalnız kendimi düşündüğümü sanma sakın, ama gerçekten güzel bir gece oldu bu.»

Dudaklarını yüzüme yapıştırarak:

«Bir şeyler yapalım, ne dersin?» dedi.

Kollarımı kaldırıp başımın arkasında kenetlemiştim. Uzanıp Joanna'nın göğsünü tutarak:

«Olur,» dedim.

«Şimdi bir şeyler olabilecek galiba. Böylesi daha iyi.»

«Biliyor musun?»

«Neyi ?»

«Yıllardır yaşayışımda bu dengeyi sağlıyabilmek için uğraşıyorum. Fakat bugüne kadar kimseye sözünü etmemiştim. Hoş, sözünü etmek pek ilginç bir şey değil belki ama, benim için çok önemli. Bir bakıma yaşantımı sürdürmemi sağlıyor bu yerleşmişlik.»

Bacaklarımı okşuyordu.

«Devam edeyim mi?»

«Fakat yine de böyle düzenli yaşamak, bir yerde yeknesaklık oluyor.»

«Devam ediyorum Roger.»

«Buna rağmen pek çok korkularımı yendim sayılır. Bazı insanlar bu korkularını yenememişlerdir.

Yeterince param var, aç değilim ve aç kalmak korkusunu bir yana itmişim. Bir evim var. Bu sorunları halletmek çok önemlidir. Kuşkum, korkum olmadığı gibi düşünmem bile gerekmiyor. Çok güzel bir şeydir, anlıyor musun bütün bunları ?»

«Roger, kendini nasıl hissediyorsun ? Iyi misin ?»

Ona başımla «Evet» anlamında bir cevap verdim.

Joanna üzerimde, vücudunu ağır ağır bir aşağı bir yukarı oynatıyordu.

«Diğer yandan zaman zaman bir şeylerin eksikliğini duyuyorum. Insanlar amaçlarına ulaşsalar da, bu onlara yeterli gelmiyor. Bu duyguya kapıldığın olur mu hiç?»

Joanna iki eliyle belimi sımsıkı kavramış, gözleri yarı kapalı, ağır ağır hareketlerine devam ediyordu.

«Olmaz mı?»

Sorumu cevaplandırmadı. Göğüsleri öne sarkmış, vücudunu hareket ettirdikçe göğüsleri de bir öne bir arkaya sallanıyordu. Hafif hafif inlediğini duyuyordum.

«Evlenmeyi düşündüm, fakat bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Herkes evlenmeyi düşünür ve evlenir. Kendimi herkesten üstün tuttuğuma, ancak herkesten farklı bir şeyler yaparak mutlu olabileceğime inanıyorum sanma. Fakat insanların erişmeğe çalıştıkları şeyler aslında o kadar büyük şeyler değil. Aç kalmamak, belirli süreler içinde belirli bir gelir sağlamak sadece insanın yaşaması için gerekli olan şeyler. Evet gerekli, ama yine de sıkıcı ve yeknesak.»

Joanna dudaklarını aralamış, derin derin soluk alıyordu.

«Tanrım! Oh, Tanrım!»

«Işte bundan sonra ne yapmalı, onu bilemiyo-

rum. Nasıl bir adım atmalı? Güvenlik içinde, düzenli ve dengeli bir hayatım var, ama bundan sonra bir şeyler gelmeli. Değişik şeyler... Yine de insan o güvenlik içinde olabilmeli. Kendi kendime sağlamağa çalıştığım dengeli ve düzenli hayatımı değiştirmek istemem.»

Joanna derin bir iç çekişle:

«Oh, Tanrım!» diye bağırarak bütün ağırlığıyla kendini bıraktı. Göğüsleri arada ezilip kalmıştı. Başı omuzuma gömülü, ağzı hafif aralıktı. Soluğunu hissediyordum.

«Annemle babam çok para sıkıntısı çektiler,» diye devam ettim. «Bu konuda aralarında hiç bir çirkin olay geçmemiştir, ama hiç bir şeyleri de istedikleri gibi olamamıştır. Ben onlar gibi değilim. Her şeyi paralarına göre kısıtlarlardı. Oysa benim her zaman yeterince param olacaktır, çünkü bu konuyu hiç düşünmem bile. Düşünmem de gerekmiyor.»

Joanna derin derin soluk alıp vermeğe devam ediyordu. Sonra ağır ağır kaydı ve yanıma uzandı. Bir koluyla hâlâ bana sarılmış, öyle yatıyordu.

«Babam cimri değildi. Benden hiç bir şeyi esirgememiştir. Bazı ailelerle olduğu gibi, bu konularda hiç kavga çıkmazdı bizim ailede.»

Joanna yataktan kalkıp giyinmeğe başladı.

«Beni çok iyi yetiştirdiler. İki de kızkardeşim var, onların da bu konuda memnun olmadıkları bir yan olacağını sanmıyorum. Hiç bir eksiğimiz olmadı. Varlıklıydık demek istemiyorum.»

Joanna iç çamaşırlarını giydikten sonra eteğini, sonra da kazağını sırtına geçirdi. Yatağın ucuna oturup ayakkabılarına ayaklarını soktu.

«Kusura bakma,» dedim. «Birden kendimi kaptırdım.»

«Konuşmak iyidir.»

Gözlerimi tavana dikerek anlatmağa devam ettim:

«Orta halli bir aileydik.»

«Seni giydireyim mi?»

«Fena olmaz... Teşekkür ederim.»

Yatağın ucunda duran gömleğime uzandı. Beni sırtımdan tutarak gömleği giydirdi ve tek tek düğmelerimi iliklediği.

«Burası fena değil,» dedim. «Yani büyük.»

«İşte, iyidir.»

Hem konuşuyor, hem beni giydiriyordu. Kemerimi de taktıktan sonra yerden çoraplarımı alıp giydirdi.

«Bu ses ne?» diye sordum.

«Ne sesi?»

«Köpek yarışlarının olduğu yandan geliyor.»

«Mikrofonun sesi her yerden duyulur.»

«Yeni farkettim daha.»

Çoraplarımı giydirdikten sonra ayakkabılarıma uzandı.

Giyinmiştim. Yataktan kalkarak:

«Ceketimi alayım,» dedim. Ceketimi kendim giydim. Cüzdanımı çıkardım. «Dur bakalım,» diyerek ona bir yirmi dolar, bir de on dolar verdim.

«Teşekkür ederim.»

Cüzdanımı cebime koyarken:

«Yarışlara dönecek misin?» diye sordum.

«Dönecektim ama, şimdi bir banyo yapmayı istiyorum.»

Joanna dönüp bir kapıdan içeri girdi ve kapıyı

kapattı. İçerden su sesi gelmeğe başladı. Odanın içinde, karyoladan ve sandalyeden başka bir de masa vardı; üzerine büyükçe bir ayna yerleştirilmişti. Aynanın önüne gidip elimle saçlarımı düzelttim. Masanın üzerinde, plâstikten bir çerçeve içindeki siyah-beyaz fotoğraf gözüme çarptı. Deniz kıyısında, vinç gibi bir şeye asılı kocaman bir balığın önünde duran bir adamın fotoğrafıydı. Çerçevenin bir köşesi de kırılmıştı. Adam gülümseyerek bir eliyle balığı, diğer eliyle de bir olta tutuyordu. Resmi biraz inceledikten sonra pencerenin önüne doğru yürüdüm, perdeleri çektim. Az önce oynayan çocuklar gitmişti. Hava kararmak üzereydi. Ilerde deniz uzanıyordu. Gök grimsi bir renk almıştı. Perdeyi bıraktım, kapandı. Banyoda sifonun çekildiğini duydum. Az sonra Joanna çıktı.

«Yarışa gidiyor musun?»

«Sadece seyredeceğim, ama oynamam.»

DÖRT

BİR hafta sonra, çarşamba günü Beth Boston'a geldi. Saat oniki-bir arası, öğle yemeğimi henüz bitirmiş ve masanın üstünü topluyordum. Plâstik çatalımı ve karton kahve fincanımı bir kâğıda sarıp paketledim. Sandalyamı biraz geriye iterek masanın altındaki çöp sepetine eğildim. Sepet ağzına kadar dolmuştu. Buruşturup attığım kâğıtlar, halının üzerinde oraya buraya saçılmıştı. Elimdeki paketi az ilerde, köşede duran bir çöp kutusuna doğru fırlattım. Bu biraz daha boştu. Ama paket kutunun kenarına çarpıp yere düştü. Aldırmadım, sandalyamı çevirip masaya

yaklaştırdım. Tam o sıra karşı kaldırımda Beth'i görüverdim.

Caddenin öbür yanındaydı. Elinde kareli bir çanta ve bir de kareli bavul vardı. Kaldırımdan adımını attı, o sıra bir taksi geçince kaldırıma geri çıkıp bekledi. Sonra iki yanına bakarak koşup caddeyi geçti. Park etmiş iki arabanın yanından yürüyüp kaldırıma çıktı.

Ağır ağır yerimden kalktım.

Beth pencereden içeri bakıp kapıya doğru yürüdü.

«Beth!» diye karşıladım onu.

İçeri girdi.

Yüzü solgun, saçları dağılmıştı.

Ona bir adım daha yaklaşarak:

«Beth ?» diye tekrarladım.

Birden dudakları titremeğe başladı. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Ağlamağa başladı.

Bavulunu elinden alıp:

«Şunları yere koyalım,» dedim.

Sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Onu kolundan tutup masanın önünde duran sandalyaya doğru götürdüm.

«Şöyle otur, Beth.»

Hâlâ ağlıyordu.

«Işte, Boston'dasın.»

«Buraya hiç gelmemeliydim.»

Sandalyanın üzerinde Alaska'nın broşürü duruyordu. Üzerinde de bir totem fotoğrafı vardı.

«Otur.»

«Gelmemeliydim, gelmemeliydim.»

«Sana bir su getireyim,» diyerek arka tarafa

geçtim. Musluktan bir bardak su doldurup Beth'e getirdim.

«Biraz iç.»

«İstemiyorum.»

Kaldırımda birkaç çocuk toplanmış bizi seyrediyorlardı. Kalkıp kapıyı kapattım ve masama oturdum.

«Buraya ne zaman geldin, Beth?»

«Bu sabah.»

Ayağa kalkıp sandalyamı çekerek Beth'in yanına oturdum.

«Henüz mü geldin yani?»

«Sabaha karşı ikide.»

«Uçakla mı?»

Burnunu çekerek:

«Evet,» dedi.

«Wisconsin'den bindin, değil mi?»

«Evet. Chicago'dan aktarmalı.»

Sözünü bitirir bitirmez bu kez hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı.

«Peki okul ne oldu?»

«Bıraktım.»

«İyi bir şey yaptığına inanıyor musun?»

«Bilmiyorum.»

Sandalyamı biraz daha yaklaştırarak:

«Yemek yedin mi Beth?» dedim.

«Uçakta yemiştim.»

«Ben gidip bir şey alayım.»

«Yiyemem ki,» diye atıldı. «Ne oluyor bana, anlamıyorum.»

«Bir çorba içersin, ha?»

«Hayır.»

Bir süre yanında ayakta bekledim, sonra oturdum.

«Bir şeyler yemeliydin.»

«Daha kötü olurum. Yemiyeyim.»

Kolumu masaya dayayarak sordum:

«Okul bitmedi tabii, değil mi?»

«Hayır.»

«Okuldan ayrıldığını ailene bildirdin mi?»

«Chicago'dan telefon açtım. Annemle babama, Nell teyzeme ve okula, hepsine hava alanından haber verdim.»

Tekrar sarsıla sarsıla ağlamağa başladı.

«Çok korkunç. Yol boyunca uçağın düşmesi için dua ettim.»

Ona suyu uzattım:

«Bir yudum iç, iyi gelir.»

«Nell teyzeme artık hemşire olamayacağımı söyledim. Telefon kulübesindeydim.»

Suyu masanın üzerine koydum:

«Ne dedi?»

«Hiç. Uzun bir sesizlik oldu. Okulu bıraktığımı açıkladım. Yine uzun bir sessizlik... Sonra garip bir ses çıkardı.»

«Ne sesi?»

«Bilmiyorum. Islık sesi gibiydi ama, hani ağızla çaldığımız ıslığa da benzemiyordu. İnilti gibi bir şeydi, gırtlağından geliyor gibiydi. Kulübede, öylece durup bu sesi dinledim. Sonra; 'Nasılsın, neyin var?' diye sordum. Aynı sesi çıkarmağa devam etti, konuşmadı. Biraz sonra da telefonu kapadı.»

«Bir şeyi yoktur, merak etme.»

Beth başını kaldırıp elbisesinin koluyla gözlerini sildi.

«Böyle davrandığım için çok üzülüyorum.»

«Hiç üzülme.»

Eliyle elbisesinin kolunu temizlemeğe çalışarak :
«Çantamda mendilim olacak,» dedi.
«Ben vereyim mi ?»
«Veremezsin, kilitli.»
Kalkıp bavulunu koyduğum yere doğru gitti. Tozlu masada, kolunu dayandığı yerin izi kalmıştı. Eteğinin ucunu kaldırdı, kumaşın iç tarafına düğmeli küçük bir cep defteri dikiliydi. Düğmeyi açarak küçücük bir anahtar çıkarttı.

«Bana telefon ettiğin gece vücutta çıkan siğiller üzerinde çalışıyordum.»
Dizlerinin üzerine çömelerek:
«Yani egzama,» dedi. «Aynı katta kaldığım bir arkadaşım, Dorothy Ash haber verdi telefonunu.»
Anahtarı deliğine sokup çevirdi, fakat bavul açılmadı.
«Ben de kalkıp telefona geldim işte.»
Bu kez anahtarı çıkarıp ters soktu ve öbür yana doğru çevirdi. Gene açılmadı.

«Telefondan sonra odama dönüp dersimin başına oturdum. Tam o sayfada, egzamalı bir bacak resmi vardı. O an, hiç bir zaman hemşire olamayacağımı anladım.»
Kalkıp yanına gittim, eğilerek :
«Ver, bir de ben deneyeyim,» dedim.
Anahtarı çıkartarak bana uzattı. Tekrar kilide sokup çevirmeğe başladım.
«İlk olarak, hemşire olamayacağım duygusuna kapılmıştım. Aslında bir şeyler hissediyordum ama, o telefon konuşmamızdan sonra birden çözülüverdim. «Küçükken, Nell teyzem bana hep bununla ilgili oyuncaklar alırdı. O zamanlar herkes, bir gün

benim büyük bir hemşire olacağımı söylüyor, bana Florence Nightingale diyorlardı.»

Anahtarı çıkarıp ters çevirdim ve baştan denedim.

«İşte telefonda seninle konuştuktan sonra, tekrar masamın başına geçip derse oturdum. Biraz okumağa çalıştım. Derinin nasıl kabuk tuttuğunu anlatan paragrafa gelmiştim, elime bir kalem alıp önemli yerlerin altını çizmeğe hazırlandım. Ertesi gün bu bölümden bir soru geleceği kuşkusuzdu, çalışmam gerekiyordu. Fakat kalem elimde öylece kaldı. Bir tek satır bile okuyup altını çizemedim.»

«Bu anahtar ya eğrilmiş, ya da bu bavulun anahtarı değil.»

«Bu bavulun anahtarı değil sahi,» diyerek Beth anahtarı aldı ve eteğinin içindeki küçük cebe yerleştirdi. «Hiç aklım başımda değil.»

Sonra eteğinin öbür ucunu kaldırdı. Orada da bir başka cep vardı. Düğmesini açıp öncekinin benzeri küçük bir anahtar da oradan çıkardı. Bana uzatırken :

«Okuldaki kızlardan birinde bir kitap vardı,» dedi. «Yolculuklarda işe yarayacak pratik bilgiler veren bir kitaptı. Eteklerimin kenarına bu cepleri dikmeyi oradan öğrendim.»

Bu kez kilit açıldı.

Beth bavulun fermuarını, açıp kapağını kaldırdı. Uzanıp, kâğıt mendillerin bulunduğu kutuyu çıkardı. İçinden eflâtun bir mendil çekti ve burnunu sildi.

«Çöp kutusu var mı ?»

Duvarın dibinde duran kutuyu gösterdim. Gidip mendilini attı.

«Sözcükler bir anda anlamlarını yitirivermişti san-

ki. Defterim de karşımda, duvara dayalı duruyordu. Başımı kaldırıp notlarıma bir göz gezdirdim. Boşuna, onları da anlamıyordum.»

«Beth, bunları uzun uzun konuşuruz. Şimdi sana birkaç şey soracağım?»

«Tabii,» diyerek kutudan bir mendil daha çıkardı ve gözlerini sildi.»

«Çok erken bir saatte gelmişsin buraya, öyle değil mi?»

«Evet.»

Mendili buruşturup çöp kutusuna attı.

«Peki, bu kadar saattir sokaklarda mı dolaştın?»

«Hava alanında bir kaç saat oturdum ve sana gelsem mi gelmesem mi diye düşündüm.»

Mendil kutusunu bavula koydu.

«Sonra bir taksiye binip buraya geldim. Bir süre de buralarda dolaştım. Hâlâ kararsızdım.»

Bavulun fermuarını kapattı.

«Bu arada yemek filân yemedin mi?»

«İstemedim, çünkü aç karnına daha iyi düşünürüm.»

Bavulunu işaret ettim:

«Bütün eşyan bu kadar mı?»

«Bir bavul daha gelecek.»

El çantasını da alıp bavulun yanına, yere koydu.

«Nereye gelecek?» diye sordum.

«Buraya, acentaya. İçinde lâmbalarım, battaniyem ve yastığım var. Gemiyle buraya göndermekten başka bir çare düşünemedim. Şimdi göndermemem gerektiğini anlıyorum ama...»

«Iyi yapmışsın.»

Beth bavulunun anahtarını, yine eteğini kaldırıp cebine koydu ve düğmeyi iliklədi.

«Eşyalarım gelir gelmez kaldığım yere taşıtırım, burada kalabalık etmesin.»

Doğrulup elbisesinin eteğini düzeltti.

«Boston'da başka tanıdığın var mı?»

«Hayır. Chicago'dan uçağa binen bir kızla arkadaş olduk. Çok tatlı bir kız. O da burada, ama nerede olduğunu bilmiyorum. Boston'da senden başka tanıdığım bir o var.»

Saatime baktım:

«Ikiyi çeyrek geçiyor.»

Beth telefonu göstererek:

«Bir sakıncası yoksa, telefon edip kendime kalacak bir yer ayırtayım.» dedi. «Önce bunu hallede-yim.»

«Benim oturma odamda açılır kapanır bir yatak var.»

Beth başını iki yana salladı:

«Yok, hayır, sende kalamam.»

Kalkıp bavulunu yerden aldım.

«Şimdi karnın aç ve yorgunsun. Bir şeyler yiyip güzelce uyuduktan sonra konuşuruz bunları. Şu anda ikimiz de ne yapacağımızı kestiremeyiz.»

Bavulun yanında duran el çantasını da aldım.

«Yük olmak istemem sana.» dedi Beth. «Bunu düşünmekten bile rahatsız oluyorum.»

«Yük olur musun hiç? Seni gördüğüme sevindim.»

«Sevindin mi gerçekten?»

«Tabii Beth.»

Bir süre gözümü hiç ayırmadan ona baktım. Sonra elimdeki bavulu ve çantayı yere koyarak Beth'e yaklaştım. Ellerini tutarak:

«Seni görmeği istemesem telefon etmezdim,» dedim.

«Sarhoş değil miydin o zaman?»

«Hayır.»

«Ne bileyim, ben yapamazdım da.. Bunu da ilk kez yapıyorum.»

«Biliyorum.»

Bavuluna doğru gidip anahtarını çıkardı ve kilidi yeniden açtı.

«Mektuplarını defalarca okurdum hep. Buraya gelmeğe karar vermeden önce de hepsini baştan okudum, kararımı öyle verdim.»

Bavuldan mektupları çıkardı. Bir deste halinde toparlanmış ve lâstik şeritlerle tutturulmuştu.

«Hepsi burada.»

«Seninkiler de evde.»

Lâstik şeritleri açarken:

«Şimdi güleceksin!» dedi. «Bazı önemli cümlelerin altını çizmiştim.»

En üstteki zarfı alıp, içinden mektubu çıkardı.

«Aslında büyük aşk mektupları diye değil tabii. Anlatış biçimin var ya, işte bir mektubu bana defalarca okutan bu oluyordu.»

Mektubu açıp bana uzattı. Sayfanın ortalarında kırmızı kalemle çizilmiş bir satır görünüyordu: «'Gece yanlışlıkla arabamın camı açık kalmış. Sabah çıktığımda, tipiden oturacağım yerde yirmi - yirmibeş santim kadar kar birikmiş olduğunu gördüm.'»

Başımla yazdıklarımı onaylayarak okudum.

«Bunu unutmuştum.»

«Anlatışın da, ne olduğunu tam anlayamıyorum ama, bir şey var.»

Mektubu katlayıp zarfına koydu, sonra hepsini tekrar bavula kaldırdı.

Sonra dönüp büronun içine bir göz gezdirdi:

«Biliyor musun, burada olduğuma hâlâ inanamıyorum.»

«Eski halini hatırlıyor musun?»

«Başka afişleriniz vardı o zaman, değil mi?»

Kapının yanındaki afişe bakıyordu. Tac Mahal'in bir resmiydi ama, ucu iyi tutturulmadığından sarkmış, resmin bir kısmını kapıyordu.

«Bir kaç ayda bir değiştiririz bunları.»

Duvarın dibinde duran çöp kutusuna gözü takılmıştı. Oraya doğru gidip içinden buruşmuş, kahverengi bir kâğıt parçası aldı, sonra tekrar kutunun içine atarak:

«Odacınız bugün hasta falan mı?» diye sordu.

Yerde, ayağımın dibinde duran bir karbon kâğıdını kaldırarak:

«Hem yemek yemedim diyorsun, hem de aç olmadığını söylüyorsun, hiç anlamadım doğrusu,» dedim.

«Aç değilim.»

«Ama yorgunsun, değil mi?»

«Biraz.»

«Benim eve gidip uyumak istemez misin? Ben işten çıktıktan sonra da yemeğe gider, bol bol konuşuruz.»

Döner sandalyama doğru gidip oturdu.

«Aslında ben şimdi konuşmak istiyorum. Işin mi var?»

«Yoo, pek yok.»

Sandalyayı döndürüp bana baktı. Ben de başka bir sandalya çekip yanına oturdum.

«İşlerine engel olmak istemem, seni rahatsız etmeyeyim. Fakat bugün hep sana söylemek için bir takım şeyler düşündüm.»

«Anlat o halde.»

Masanın üzerine göz gezdiriyordu. Küçük plâstik küreye bakarak:

«Ne güzel,» dedi.

«Kâğıt tutturacağı.»

«Sabah dokuzda buraya gelmedim, çünkü kafamda sana söyleyecek çok şey vardı ve bunları bir türlü toparlayamıyordum. Öylesine kalkıp geldim buraya kadar, ama sonra söyleyeceklerimi hazırlamak için dolaşmağa başladım.»

Elindeki küreyi çevirip Asya kıtasını seyretmeğe koyuldu.

«Söyleyeceklerini dinliyorum.»

Küreyi Pasifik Okyanusuna doğru çevirerek:

«Aslında karşına geçip ezberlediğim bir takım sözleri sıralamak budalaca şey. Önce bunu düşündüm, ama vazgeçtim.»

Başımla onayladım söylediklerini.

«Öyle değil mi?»

«İçinden geldiği gibi konuşman daha iyidir kuşkusuz.»

«İşte, sonradan da bunun için gelmek istemedim. Papağanlara benzettim kendimi.»

Küreyi masanın üzerine bıraktı. Elini masanın kenarlarında, aşağı yukarı sürtmeğe başladı.

«En önemlisi, eğer beni istemiyorsan açıkça söyle.»

Başımı 'Evet' anlamında salladım.

«Gerçekten mi?»

«Söylerim.»

Aniden bir hışırtı oldu. Ikimiz de sesin geldiği yana bakınca Tac Mahal afişinin üst kısmının tamamen düşmüş olduğunu gördük. Alttan çakılan çivilerle duruyordu. Afiş olduğu gibi ters dönüp duvara kapanmıştı.

«Ne oldu ?» diye sordu Beth.

«Öbür çivisi de düştü,» dedim.

Bir süre dikkatimiz oraya yöneldi. Sonra Beth sandalyasından kalkarak :

«Çok önemle üzerinde duruyorum bunun,» diye devam etti. «Şimdiden gitmemi istiyorsan lütfen söyle.»

«Söylerim dedim ya, Beth.»

«Söz veriyor musun ?»

«Veriyorum.»

Eyfel'in kartpostalını alıp :

«Peki o halde, şimdi ne yapacağız ?» dedi. «Evlilik üzerine mi konuşacağız ?»

«Olabilir.»

«Hava alanından buraya gelirken takside. belki bir deneme yapabiliriz diye düşündüm. Ne dersin ?»

«Nasıl bir deneme ?»

Kartpostaldaki kulenin üzerinde parmağını gezdirerek :

«O kadar uzun boylu düşünmedim,» dedi.

«Birlikte ?»

Omuz silkti.

Dosyaların bulunduğu dolaba doğru kalktım. Parmağımla dosyaların üzerindeki kalın toz tabakasına boydan boya bir çizgi çektim.

«Birbirimizi iyice tanımadan evlilikten söz etmek biraz garip.»

«Evet.»

«Öyle değil mi?»

«Öyle.»

Dosyaların üzerine bir çizgi daha çekerek:

«Mektuplarla ancak bu kadar tanıyabilir iki insan birbirini» dedim.

«Tabii, sadece belli bir yere kadar tanıyabilir.»

İki çizgiyi birleştiren, dikine bir çizgi çekerken:

«Mektupla tanıyabileceğimiz kadar tanıdık birbirimizi. Yapabileceğimiz ne varsa yaptık sayılır.»

«Bence de öyle.»

«İnsanlar eskiye dönünce anılar bulur. Biz mektuplarımızda bunu bulamayız.»

Beth, elindeki kartpostalı yerine bıraktı.

«Bizim de anımsanacak bir şeylerimiz vardır ama, hiçte tatmin edici değil.»

«Ne de olsa bütün açıklığıyla görem'yorduk birbirimizi.»

«İşte eksik olan da bu zaten.»

Başımla onayladım.

«Bana da öyle geliyor.»

«Evet.»

Kartpostalı yerine koyup döndü.

«Bazı kitaplar almıştım.»

«Ne kitabı onlar?»

«Hiç.»

«Kitap demedin mi?»

Vazgeçmişti.

«Ders kitabı mı?» diye üsteledim.

«Wisconsin'den aldığım bazı kitaplar işte. Bahar Festivaline hazırlandığımız sıralardaydı. Evleneceğimizi düşünüyordum o zaman. Bu kitapları alıp inceledim.»

Parmağımın ucu toz içinde kalmıştı. Yere düş-

müş bir broşürü eğilip kaldırdım ve parmağımdaki tozları sildim.

«Ne tür kitaplardı bunlar?»

«Kitapçının önünden beş kez geçtim, cesaretimi toparlayana kadar. O kitapçıya bir kez sözlük almak için gitmiştim de o zaman görmüştüm. Elime alıp bakmadım ama.»

Broşürü elimde buruşturdum.

«Henüz anlayamadım...»

Beth dönüp bavulunu işaret ederek:

«Orada,» dedi. «Çıkartayım mı?»

Tekrar dönüp duvardaki afişlerden birinin yırtılmış bir parçasını düzeltti.

«Önceleri bana çok korkunç geldi, kendimden iğrendim. Kitapları aldıktan sonra, bir hafta kadar hiç bakmadım bile. Onları yakmak geldi içimden, ama dolapların arkasına sakladım. Orada arkadaşların ayakkabı kutuları dururdu.»

Yerde duran bavula bir göz attım.

«Sonra bir akşam aklıma geldi. Yemeğe inmedim, içlerinden birini alıp okudum.»

Bir Beth'e, bir yerdeki bavula bakıyordum.

«Sadece bir kaç bölüm okuyabildim. Yemek saati altıyla altı buçuk arasıydı. Oda arkadaşım o yarım saat için dışarı çıkacak nasıl olsa, diye bekledim. Sonra gene tiksinti içinde, bu kitapları yakmayı düşündüm ama yakamadım.»

Elimde buruşturduğum broşürü masanın üstüne koyarak bavulun yanına çömeldim.

«Dört gün sonra, bir akşam yine yemeğe inmedim ve oturup biraz daha okudum. Hem aklım takılıyor ve okumak istiyordum, hem de kendi kendimden tiksiniyordum. Buna rağmen o akşam da odam-

da kalıp okudum. Bu ikinci okuyuşum da o kadar kötü gelmedi zaten.»

Bavulun içini karıştırmağa başlamıştım. Mavi bir bornoz geldi elime. Onu kenara ittim ve altından üç kitap çıktı.

«Bunlar mı ?» diye Beth'e gösterdim.

Bir an dönüp baktı, ama hemen kafasını çevirerek oradaki afişi seyretmeğe başladı. Kitapların iki tanesi kahverengi kâğıtla kaplanmış, daha doğrusu bu kahverengi kâğıt kitabın üzerine yapıştırılmıştı. Üçüncüsünün ciltli kapağı vardı. Kahverengi ve beyaz renklerden yapılmış olan bu parlak kapağın üzerinde Thomasville Hemşire Okulu yazıyordu. Tam ortada da, çember içinde bir el resmi vardı. Resmin çevresine lâtince birşeyler yazılmıştı.

«Okurken kendimi garip hissetmemek için öyle kapladım üstlerini.»

Döner sandalyeme oturup kitaplardan birinin ilk sayfasını açtım. Sayfanın başında kırmızı kalemle altı çizilmiş bir cümle gözüme çarptı : 'Uyurmalar sonuç vermezse, bir süre için ara verip belki bir bardak su içmek, sonra tekrar yeni bir biçimle baştan başlamak en iyisidir.»

«Pek çok kimseye bunlar olağan gelebilir, hattâ hiç şaşırmazlar bile. Ailemi tanısaydın bana hak verirdin, çünkü bizim ailede kırk yıl okuyamayacağın kitaplardır bunlar,» dedi.

Başka bir sayfa açtım.

«Oysa okumağa başladıktan sonra ve özellikle başlarda hissettiğim tiksinti geçince, o güne değin ne kadar yanlış bir düşünce ve tutumdaymışım dedim. Benim gibiler çok aslında.»

Yeni açtığım sayfanın ortalarında şöyle bir başlık vardı :

'Gebelik sırasında dikkat edilecek noktalar.' Ve altındaki cümleler koyu kırmızıyla çizilmişti.

«Tabii kimsenin suçu yok. Bu konularda pek gözü kapalı büyüdüm, hepsi bu. Bilmez ve düşünmezdim. Bu kitapları okuduktan sonra, önemle düşünülmesi gereken konular olduğunu anladım bunların. Yemek içmek kadar önemliymiş. Bu konuda bilgisizlik insanı çeşitli problemlerle karşı karşıya bırakabilir.»

Kitabın başını çevirip adına baktım : 'Evlilikte Cinsel Mutluluk' yazıyordu. Bunu masanın üzerine koyup öbür kitabı aldım.

Beth başını başka yana çevirdi.

«Fakat toplum, kişilerin bu konuda bilgi edinme olanaklarını kısıtlıyor. Bu konuları düşünmek bile suç sayılıyor neredeyse.»

Başımla söylediklerini onaylayarak kitabı karıştırmağa başladım. Bu kitaptaki önemli yerler mavi kalemle çizilmişti.

«Oysa kimseyi suçlamamak gerek. Böyle yaratılmışız.»

«Çok kötü,» diyerek sayfayı çevirdim.

«Mutsuzluk, insanların kendilerini açıkça anlatamamalarından ileri geliyor, korkuyorlar. Kendi bedenlerinden utanıyorlar. Kendi kendilerini kötü görüyorlar. En doğal ihtiyaçları, sanki hiç de doğal değilmişçesine onlara utanç veriyor.»

Beth bana doğru yaklaştı ve :

«Şunu ver bir dakika,» diyerek elimden kitabı aldı. «Sana şimdi buradan bir şey okuyacağım.»

Kitabı karıştırmağa başladı :

«Başlarda bir yerde olacaktı.»

Tekrar baş sayfaları açtı, biraz aradıktan sonra istediği sayfayı buldu.

«İşte,» diyerek boğazını temizleyip okumağa hazırlandı. Önce :

«Chicago'nun yoksul bir semtindeki bir okulda iki grup vardı,» diye açıklama yaptı. Sonra okudu :

«'A grubu, cinsel konularda öğrenim gören öğrencilerin olduğu gruptu. Bu öğrencilerin arasında evlenme oranı yüzde seksen iki, boşanma oranı da sadece yüzde on ikidir.»

Sayfayı çevirirken :

«Şimdi dinle bak,» dedi. «Bu, cinsel konularda öğrenim görmeyen grup.»

Sesini biraz yükseltti :

«'B Grubundaki öğrenciler arasında evlenme oranı yüzde kırkdır. Otuz yaşlarına kadar da yarısı ya ayrılmış, ya da resmen boşanmıştır. Otuz beş yaşlarında ise boşanma oranı yüzde altmış biri bulmaktadır.'»

«Cinsel konularda eğitim görmüş olmaktan...»

Beth elini kaldırarak susmamı işaret etti ve devam etti :

«Bak dinle : 'Ayrıca B Grubundan iki homoseksüel, bir fahişe ve üç sapık bugün ıslahanede cezalarını çekmektedirler.'»

Kitabı bana uzattı, içindeki çizelgeye baktım.

«Sonra da bu bunalımlar, yıkıntılar, başarısızlıklar neden ileri geliyor diyoruz.»

«Bir çok konuda tam anlamıyla aydınlatılmamışız,» dedim.

Beth yanımdaki sandalyeye oturdu.

«İşte ben öyleydim. Tabii sokağa çıkıp, karşına

gelen ilk erkekle doğru yatağa gitmek de çözüm yolu değil. Bunu demek istemiyorum.»

«Tabii,» diyerek sayfayı çevirdim ve başka bir çizelge gözüme çarptı.

Beth devam etti :

«Bunu deneyen insanlar da tanıdım. Geçen ay bizim okulu bırakmak zorunda kalan bir kız vardı. Fazla dürüst olmak kadar kötü bence böylesi. Bu da bir bakıma, bazı şeylerin farkında olmamak demek oluyor.»

Masanın önünde birikmiş mektuplara gözüm takıldı.

«İkisinin ortasını bulabilen de çok,» dedim.

«İyi seçmek gerek bunu.»

Kitapları kucağıma alıp bavula taşıdım.

«Bunu halledene kadar, herhangi bir tartışmayı sürdürebileceğimi sanmıyorum,» dedi. Beth :

«Neyi ?»

«İşte bu sorunu.»

Beth'in mavi bornozunu kitapların üstüne örtüp tekrar yerime oturdum.

«Ne sorunu ?»

«Yani o işi yapmış olmayı... Çünkü ondan sonra, bir takım şeylere dayanarak konuşabilirim.»

«Yapmış olmak...»

«Daha gerçek bir açıdan görebilirim o zaman. Şimdi her şey bulanık. O kadar da önemli bir şey olduğuna inanmıyorum aslında, ama aklıma takılıyor işte. Buraya, sana böyle gelişim bir atak yapmak istediğimi düşündürebilir. Bir takım nedenlerin olduğunu sanabilirsin. Ama bir halledersek, ben de bu meseleden sıyrılmış olacağım. Hiç kimseyle böyle açık konuşmamıştım, tabii.»

Oturduğum sandalyenin koltuğuna dalmış bakıyordum. Sonra yerimden kalkıp :

«Yani...» diyecek oldum.

«Evet,» dedi ve kısa kesti.

Başım önümde, gözlerimi ayakkabılarımın burnuna dikmiştim.

«Düşünmen gerekiyor bunu.»

«Hiç acele etme.»

Susmuştuk. Sadece caddeden gelip geçen araçların gürültüsü duyuluyordu. Ellerimi ceplerime soktum.

«Kesin bilgilere dayanmayan pek çok söylentiler vardır bu konularda. Denemek gerek. Seni anlıyorum.» dedim. «Benim eve gidelim mi ?»

Beth bavulun yanına çömelip bornozu kaldırdı ve kitapları tekrar çıkardı.

«Şimdi sana bir yer göstereceğim.» Kitabı karıştırmağa başladı. «Hey Tanrım, nerede bu ?»

O kitabı bırakıp diğerini eline aldı, bir yandan ararken :

«Ilk kez yatakta olmaması daha iyiymiş. Bunu açıklayan bir bölüm vardı,» dedi.

«Niye ?»

Kitabı kapadı.

«Bulamıyorum.»

«Niye yatakta olması iyi değilmiş ?»

«Çünkü, işin duygusal yanını tamamen ortadan kaldırmak en iyisi. Böylece bazı yasaklar da önlenmiş oluyor.»

Başımı salladım.

«Öyleyse eve mümkün olduğu kadar geç gitmek gerekecek.»

Beth kitapları bavula koymak için eğildi. Sonra doğrularak, elleri önünde, bana baktı :

«Burada yapabilir miyiz ?»

«Nerede ?»

«Burada. Belki mümkün değildir, bilmiyorum.»

«Burada mı ?»

Başını 'Evet' anlamında salladı ve yerinden kalkarak çevresine bakındı. Dosyaların bulunduğu dolaplardan yana işaret ederek :

«Orası nasıl ?» diye sordu. «Duvarla çelik dolabın arası.»

Duvarla dolabın arasında dikdörtgen biçimindeki halıya baktım.

«Başlarımız görünür,» diyerek ön camı gösterdim. «Gelip geçenler oluyor.»

«Peki buna ne dersin ?» Beth çekmeceli dolaba doğru yürüdü, eğilip alt çekmeceyi çekti. Sonra onun üstündeki çekmeceyi de tamamen çekerek, dolapla duvarın arasındaki açıklığı kapattı.

«Şimdi de görünür mü ?»

«Hayır.»

«Bende sanmam.»

Eğilip yerdeki kâğıt tutacağını kaldırdı ve geri döndü.

Köşeye doğru yürüyüp dikdörtgen biçimindeki aralığa baktım. Sonra elinde kâğıt tutacağıyla bir iki metre uzağımda duran Beth'e döndüm. Sarı elbisesinin kolları kırmalıydı. Kollarına ve yakasına ince bir şerit halinde dantelâ geçirilmişti. Gözlerimi halıya çevirdim. Kornasını çalarak dışardan bir araba geçti. Beth'e :

«Sana bir şey sorabilir miyim diye düşünüyordum,» dedim.

«Tabii». Elindeki kâğıt tutacağını masanın üzerine koydu ve az önce durduğu yere döndü.

Sandalyeme oturdum.

«Ne olduğunu ben de tam olarak bilmiyorum ama, ortada açıklanmamış bir şey var galiba.»

Sandalyenin kolluğunda bir kurşun kalem lekesi vardı, baş parmağımla silmeğe çalıştım.

«Doğum kontrolu mu demek istiyorsun? Eğer bunun için kuşkulanıyorsan ben hiç merak etmiyorum. Çocuğum olursa olur. Üstelik isterim de bunu.»

Baş parmağım grimsi, pis bir renge boyanmıştı. Öbür elimle bu lekeyi sildim.

«Demek söylenecek bir şey kalmadığını düşünüyorsun. Şu köşeye gitmeden her şeyi halletmiş sayılıyoruz yani. Tabii, eğer gidersek.»

Başını salladı, eğilip dizini kaşımağa başladı.

«Hepsi bu kadar aslında. Gereksiz sözler etmek de boşuna, düşünme ve yap. Konuşmak zaman kaybıdır, önemli olan uygulamak. Dürüst ol.»

Başımla onayladım.

«İşte hepsi bu,» diye devam etti. Dizini kaşımayı bırakmış, oturduğu yerde doğrularak sandalyesinin arkasına yaslanmıştı. Köşeye bakıyordu.

«Sigara içer misin?» diye sordum.

«İçer miyim?»

«Evet.»

«Yoo hayır.»

Sandalyemin kolluğuna tekrar bir göz gezdirdim.

«Peki niye sordun?»

«Bilmem.»

«Sen içer misin?»

«Hayır.»

«Yani şimdiye kadar bir kaç tane içtim. Ama alışmadım.»

«Ben de,» diyerek sandalyemin arkalığına yaslandım.» İçki içer misin ?»

«Ben mi ? Hayır.»

«Ben de.»

Kollarımı iki yana açıp ensemde kavuşturdum.

«Sana telefon ettiğim gece bira içmiştim. Bir aydır ilk içtiğim biraydı.»

Beth öbür sandalyeye gidip oturdu.

«Yani içtiğim oldu, onları saymıyorum. Sarhoş bile oldum. Ama alışkanlığım yoktur.»

Başını eğip eteğine baktı.

«Bir başkasının içki içmesine karşı koyacak değilim.»

«Tabii.»

Beth eteğinin ucunu iki parmağının arasına sıkıştırarak oynamağa başladı.

«Herkesin kendi bileceği iş.»

«Sen... daha önce hiç... Yani cinsel bir ilişkin olmadı mı ?»

Başını hiç kaldırmadan :

«Hayır,» dedi. «Hayır, hayır.»

«Benim oldu.»

Beth yutkunarak başını salladı.

«Ben zaten...» Hafifçe öksürdü. «Yani erkek yönünden öyle düşünmüştüm.»

«Tabii aşırı değil.»

«Evet.» Eteğinin ucunu kıvırıp duruyordu.

«Ölçülü olarak demek istiyorum.»

«Tabii.»

«Sen de bana bu kitapları gösterip yatakta iyi olmayacağını söyleyince...»

«Ben sadece...»

«Fakat anlamalısın ki...»

Yüzüne bakıyordum, başımı öne eğerek :

«Ben nasıl...»

Beth öbür eliyle de eteğiyle oynamağa başladı.

«...Alınabilirdim.»

«Aaa.»

«Alınmak değil de, yani alınmadım. Ama...»

Eteğini bırakıp düzeltti.

«Yanlış düşüncelerimden kurtulmak istiyorum.»

«Biliyorum. Bu güzel bir şey. Fakat uzun bir yol aşıp elinde bavullarınla buraya gelişin ve şu köşede... Yani bu durumda duraklamam olağandır. Düşünmen gerekirdi.»

Beth omuz silkti.

«Anlıyor musun ?»

Masanın üzerinden, az önce koyduğu kâğıt tutacağını tekrar eline aldı.

«Burası benim iş yerim.»

«Ne farkeder ?»

«Öyle mi ?»

«Bence o işin bir özelliği olmalı. Günlük yaşantımızın dışında, karanlıkta ve bir suçluluk duygusu içinde yapılmalı.»

Dolaptan yana bir göz attım, sonra Beth'e dönerek :

«Ben bu acentada çalışıyorum ve burası benim iş yerim.» diye tekrarladım.

Elindeki kâğıt tutacağıyla oynuyordu.

«Saat birde iş yerime geldin. Şimdi de olmayacak bir şey istiyorsun. Sence bu çok mu olağan ?»

Beth elindeki kâğıt tutacağını iki ucundan çekerek dümdüz bir tel haline soktu.

«Gerçekten olağan mı buluyorsun bunu ?»

Omuz silkerek :

«Olağan olmayabilir,» dedi ve elindeki tel parçasını kıvırarak eski biçimine soktu.

Yerimden fırladım.

«Bu kadar yolu sadece beni görmek için geldin, öyle mi ?»

«Evet.»

«Evleneceğimizi umarak.»

Kâğıt tutacağını tıpkı eski biçimine sokmuştu.

«Pek de değil.»

«Mektubunda, seninle evlenmeyi isteyip istemediğimi sormuştun. Sonra sana telefon açtım, bu kez ben sana benimle evlenmeyi isteyip istemediğini sordum. Biz evlenmek mi istiyoruz ?»

«Bilmiyorum.»

«Ben de bilmiyorum. Bir an bildiğimi sandım. Her gün işe gelmek, akşam olunca eve dönmek, hafta sonlarında bomboş oturmak... bir şeyler eksikti sanki. Bu yüzden evliliği düşündüm.»

Beth başıyla onaylayıp beni dinliyordu.

Eyfel kulesinin kartpostalına baktım.

«Gene her şeyin aynı olacağını düşündüm. Gene buraya gelecektim, akşam olunca eve dönecektim ve sonra hafta sonu gelecekti. Ama evli olacaktım. Değişen hiç bir şey olmayacaktı, hattâ daha kötüsü olabilirdi. Buna ne dersin ?»

«Bilmiyorum.»

Kapının kilidine gözüm takıldı.

«Demek şu köşede sevişmek istiyorsun.»

«Sen istemiyorsan, istemem.»

«Fakat bunun sana yararı olacağına inanıyor-

sun. Saplanmış olduğun bazı düşüncelerden kurtaracak bu seni.»

«Evet.»

«Öyle değil mi ? Bu yüzden istiyorsun.»

«Bilmiyorum.»

«Öyle. Epeyce düşünmüşsün bunu, şimdi de uygulamak istiyorsun.»

Başını 'Evet, anlamında salladı.

«Durumu bütün açıklığıyla ortaya koymak istiyorum. Çünkü...» Kapıya doğru gidip kilitledim.

«Başka türlü kabul etmem imkânsız. Böyle bir yerde, iş saatinde olmaz. Hem giysilerimizi ne yapacağız ?»

Başını kaldırdı.

«Yani giyinik mi olacağız, yoksa soyunacak mıyız ? Madem meselenin duygusal yanını silmeye çalışıyoruz, o halde giyinik olmamız gerekir.»

Köşeye doğru yürüdüm. Beth :

«Belki de,» dedi.

«Saat kaç ?»

Saatime baktım.

«Ikiye geliyor. Yazılacak bir yolculuk programı var, başka işim yok.»

Beth, başını öne eğmiş, oturuyordu.

«Böyle olmasını istediğinden emin misin ?» diye sordum.

Omuz silkerek :

«Bilmiyorum,» dedi. «Kendimi rahatsız hissetmeğe başladım. Buraya gelmiş, seni bir takım şeyler yapmağa zorluyor gibi bir halim var.»

Başı hâlâ öne eğikti.

«Istemesem yapacak değilim.»

«Neredeyse sana sarkıntılık ettiğime inanacağım.»

Şapkalı, uzun boylu bir adam geçti. Gözden kaybolana kadar onu seyrettim.

«Uzun boylu insanlar o çekmecelerin arkasını görebilir mi acaba?»

Camın önünden masayı çekip dolabın yanına getirdim, sonra ayaklarımın ucunda yükselerek baktım.

«Üçüncü gözü de açsak iyi olacak. Uzun boylu biri, ikinci gözün arkasını görebilir.»

Dolabın oraya gidip bir göz daha açtım. Sonra Beth'e dönerek:

«Bir şey söyleyebilir miyim?» dedim.

«Evet?»

«Bu işi o köşede yapmanın ayrı bir anlamı olduğuna inanmağa başladım.»

Beth yerinden kalktı. Ona doğru uzanıp, elinden tuttum. Kendime çekerek:

«Yani ben de senin gibi düşünüyorum. Teklifini kitaplarla anlatmağa çalışman yanlıştı. Fakat kendi düşüncelerinde sana hak veriyorum.»

El ele, bej renkli halının kenarında durduk.

«Istersen sen önden geç.»

«Peki.»

Elimle işaret ederek:

«Şöyle uzanalım», dedim. «Başlarımızı bu yana koyalım.» Beth eteğini sıvayıp iç çamaşırlarını çıkarmağa başladı.

Ben dönüp masama gittim ve telefonun ahizesini kaldırdım, sonra Beth'in yanına geldim. Sırtüstü uzanmıştı. Yanına çömelip pantalonumun kemerini çözdüm.

«Şu kitapları da sonra atalım artık. İnsanda cinsel istekler uyandıran o kitapları. Ne dersin?»

«Eğer amaçlarına ulaştıklarına inanıyorsan, atabiliriz.»

«İnanıyorum.»

B E Ş

Aynı hafta, pazar günü Melinda'yla karşılaştım. Daha doğrusu karşılaştığım o kızın Melinda olduğunu sandım. Beth'in Boston'a geldiği haftaydı. Sabah dokuz, on sıralarında birlikte gazete almağa çıkmıştık. Belediye binasının öbür köşesinden yeraltı geçidine inilirdi. Merdivenlerin başında da gazete satan bir adam dururdu. Gazetemi alıp parasını verdikten sonra Melinda sandığım o kızı görmüştüm. Beth yerde duran gazetelerden birini almak için eğilmişti. Gazetecinin verdiği bozuklukları cebime koyarken, başımı çevirip yeraltı geçidine inen merdivenlerden yana baktım. Tam o sıra Melinda da turnikeden geçi-

yordu. Arkasından iki kadın ve bir çocuk geldi, o da gözden kayboldu. Beth, aldığı gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırmış, yanımda duruyordu.

«Şimdi Melinda'yı gördüm,» dedim.

«Kim?»

«Şu mağazada kapalı kaldığımız kızı canım. Turnikeden geçiyordu.»

İkimiz de durup bir süre merdivenlere baktık.

«O olduğundan pek emin değilim ama saçları çok benziyordu.»

Gazetenin spor sayfasını açtım.

«Bunları okuyor musun?»

«Hayır.»

«Spor sayfalarını atarım da,» dedim.

Belediye binasının kenarından dolaşıp çöp tenekesinin olduğu yere doğru yürüdüm.

«Şu reklâm sayfalarına da bir göz at.»

Yolda reklâm sayfalarını şöyle bir karıştırdım.

«Bazan haftanın olaylarını bu ek sayfalara koyarlar. Bir kez atmıştım da, sonra dönüp çöp kutusundan çıkarmak zorunda kaldım.»

Tel sepetin içine, gazetenin gereksiz bulduğum sayfalarını atarken Beth:

«Saçını nasıl yapardı?» diye sordu.

«Tepede toplardı.» Eve doğru yürümeğe başladık. «O gece mağazada açmıştı ama.»

Yaşlı adamlar yolun kıyısındaki banklara oturmuşlardı. Elindeki dergiyi, yüzünü örtecek kadar yukarı kaldırarak okumakta olan bir adamın önünden geçtik. Onun karşısında, biraz daha ilerde bacak bacak üstüne atmış yaşlı bir adam uyukluyordu. Öne doğru eğilmiş, kamburu çıkmıştı. Ağaçlardan birinin

dalında, bir sincap koşuşup duruyordu. Tam tepemizdeydi.

«Burası eskiden ineklerin otladığı boş bir alandı,» dedim.

«Neresi ?»

«Belediye binasının olduğu yer,» diyerek elimle bütün alanı gösterdim. «Fotoğraflarını ve resimlerini gördüm. Otlayan inek sürüleri doluymuş o zaman buralar. Tarihî konularla ilgilenir misin bilmem. Çok ilgi çekicidir. İşte şu sıra bulunduğumuz yer eskiden neymiş diye düşünürsün.»

Eve geldik, merdivenleri çıkıp sokak kapısından içeri girdik. Sonra iki kat tırmandık. Koridorda anahtarlarımı hazırlamıştım, hemen kapıyı açtım. Gazetemi kanapenin üzerine atıverdim.

«Kaldığı otelin adı neydi ?»

«Kimin ?»

«Melinda'nın.»

Beth kanapeye oturdu. Gazeteler yanında duruyordu.

«Hani gidip de yanında birini görmüşsün.»

«Benim büronun yakınında bir otel var ya, işte o.»

Beth gazetenin baş sayfasını okumağa koyuldu.

«Bir telefon açarak gene orada kalıp kalmadığını öğrenebilirsin.»

Telefona gözüm takıldı o anda.

«Bilmem ki.»

Beth gazetenin ikinci sayfasını çevirdi.

«Bir deneyeyim bakalım,» diyerek telefona doğru yöneldim.

«Bir günde bu kadar haber doğrusu çok.»

Beth gazetenin her yanını karıştırıyordu.

Telefonun yanında duran rehberi aldım. 'S' harfini açarak Statler Hilton Otelini buldum.

Beth yeni bir sayfa çevirdi.

«Her gün aynı yeknesaklıkta geçerken birden bu haberler çok geliyor insana.»

Otelin numarasını çevirdim. Bir kere çaldı, santraldaki kız :

«Statler Hilton Oteli, buyrun,» diyerek telefonu açtı.

«Acaba Melinda Gray adında bir müşteriniz olup olmadığını bildirebilir misinlz ?»

«Bir daklka lütfen.»

Dönüp Beth'e baktım. Sadece birinci sayfa elindeydi. Gazetenin diğer sayfaları kanapenin üzerinde darmadağınık yığılı duruyordu.

«Ne haberler var ?»

«Sadece başlıkları okuyorum.»

Telefondan bir tıkırtı geldi. Santraldaki kız :

«Biraz bekleyebilir misiniz ?» dedi.

«Tabii.»

Beth sayfanın alt tarafını okuyordu.

«Ne garip,» dedi. «Hiç okumadığım bazı şeyler vardır, diyebilirim ki Çin'le ilgili hiç bir yazı ya da kitap okumamışımdır. Bunun nedenl de yok.»

«Ben de öyle,» diye karşılık verdim.

«Gerçekten mi ?»

«Evet, Japonya hakkında okumuşumdur da Çin'le ilgili hiç bir yazı okumamışımdır. Bir nedeni yok aslında, ama gene de ikisi arasında bir seçim yapıyorum işte.»

Beth tekrar gazetesini okumağa koyuldu.

«Bir de,» diye devam ettim. «Afrika'yla ilgili ya-

zıları okurum, Güney Amerika'yla ilgili hiç bir şey okumam.»

«Ben de tam tersine.»

«Gerçekten mi ?»

Bir başka sayfa açarak.

«Sahra,» dedi. «Afrikanın bana en çekici gelen bölgesidir. Ama Güney Amerika... Her şeyden önce yönetimi düşüncelerime hiç uygun değil.»

«Demek ilgi çekici geliyor Büyük Sahra sana.»

«Evet.»

«Çok ilgi çekici doğrusu.»

Beth gazetenin birinci bölümünü bırakıp koltuğun üzerindeki başka bir parçasını çekti. Onu da kucağına koyarak :

«Bir de bahçecilik,» dedi. «Bunu da hiç okuyamam.»

«Ben de.»

Telefondan tıkırtılar geldi ve hemen arkasından santral kızın sesi duyuldu :

«Alo ?»

«Bekliyorum.»

«Özür dilerim, kayıtlarımızda böyle biri yok.»

Teşekkür ederek telefonu kapadım.

Beth başını gazetesinden kaldırdı :

«Yok mu ?»

Kanapeye doğru yaklaşarak :

«Yok,» dedim. «Melinda değildi canım o gördüğüm, saçının biçimi başkaydı.»

Kanapenin öbür ucuna oturup gazeteleri karıştırmağa başladım. Sonra elimdekini bırakıp ilk sayfayı aldım. Aşağıda bir yerde 'Güney Çin'de selden binlerce insanın öldüğü sanılıyor' diye bir başlık vardı.

«Şimdi, az önce söylediklerimi geri almak zorunda kalacağım galiba,» dedim.

«Neyi ?»

«Çin'le ilgili hiç bir yazıyı okumadığımı söylemiştim ya.»

Beth elindeki sayfada siyah - beyaz bir gül dalının fotoğrafını seyrediyordu.

«O halde sözünü geri alıver.»

«Yine de politikayla ilgili yazıları okumam. Çin'deki devrimler olsun, liderler olsun, beni ilgilendirmez.» O başlığı Beth'e gösterdim. «Ama bu...»

Beth gösterdiğim yazıya bir göz gezdirip yine önündeki gülü seyretmeğe koyuldu.

«Onu oku.»

«Bu seller, depremler, maden ocaklarında meydana gelen patlamalar ya da diğer doğal felâketler daha farklı. Her zaman bir yerde bir şey olur nedense.»

Okumağa başladım :

«'Sekiz gündür Güney Çin'i korkunç bir sel afeti kasıp kavuruyor. Köyler su altında kalmış, on binlerce insanın evi barkı yıkılmış ve en az bin kişi ölmüştür.'»

Beth'e baktım. Gül resminin altındaki yazıyı okuyordu.

«Bahçecilikle ilgili yazıları okumadığını sanıyordum,» dedim.

«Genellikle okumam, fakat bu çok ilginç. Yaprak zararlılarını öldürmek için yeni bir yol bulunmuş. Cinsel yönden uyarıp sonra da öldürüyorlarmış.»

«Ooo.»

«Daha okuyorum.»

Bir süre onu seyrettim, sonra kendi okuduğum yazıya döndüm.

O gün bizim bürodan iki blok aşağıda bir mağazadan yazlık bir takım elbise almağa gitmiştim. Beğendiğim bir takım elbiseyi prova ederken, birden Melinda'yı gördüm. Akşam üstüydü. Günlerdir vitrinde açık mavi bir takım gözüme çarpıyordu. Sonunda içeri girip sırtımda nasıl durduğunu görmek istemiştim.

Mağazaya girdiğimde saat ikiydi. Beni güler yüzlü bir satıcı karşıladı. Kendisine beğendiğim takımı gösterdim ve denemek istediğimi söyledim. Gülümsemeğe devam ederek cebinden çıkardığı bir metreyle ölçülerimi aldı. Sonra tezgâhın başına geçip açık mavi bir takım çıkardı. Salonda iki soyunma yeri vardı. Adam odaları kontrol ettikten sonra bana üst kata çıkmam gerektiğini söyledi. Aşağıda boş yer yoktu. Kendisine teşekkür ederek, elbiselerimi alıp yukarı çıktım. Merdivenlerin hemen başında bir kapı vardı, itip içeri girdim. Tahta bir sandalyeden başka eşyası bulunmayan odanın caddeye bakan tozlu bir penceresi vardı.

Ayakkabılarımı çıkarmıştım. Yeni takımımı giyip gömleğimi pantalonun içine soktum, sonra da ceketin ortadaki düğmesini ilikleyerek kolumu öne doğru uzattım. Kol boyuna bakacaktım. Pencere tam karşımdaydı. Bileğimin neresine geldiğine bakarken gözlerim camdan dışarı kayıverdi. O an yolun kenarında Melinda'yla Beth'in karşılıklı konuştuklarını gördüm.

Posta kutusunun yanında durmuşlardı. Küçük ve tozlu pencereden dışarı pek iyi görülmüyordu. Melinda'yla Beth de benim bulunduğum yere yan dönük-

tüler. Fakat bakar bakmaz kim olduklarını anlamıştım. Ağır ağır kolumu indirdim. Melinda yeraltı geçidine girerken gördüğüm günkü gibi, saçını tepede toplamıştı. Beth, onun söylediği bir şeye gülmeğe başladı. Sonra elleriyle bir takım hareketler yaparak cevap verdi. Önlerinde bir taksi durdu. Taksiden inen adam kaldırıma çıkınca kenara çekilip ona yol verdiler. Melinda posta kutusunun önüne geçmişti. Beth konuşmağa devam ediyordu. Tekrar güldü.

Gözlerimi onlardan ayırmadan ceketimin düğmesini çözdüm. Çıkarıp sandalyenin arkalığına astım. Sonra cama doğru gidip biraz tozunu silmeğe çalıştım, fakat içerden temizlenecek gibi değildi. Tozlar dışardaydı. Pantalonu çıkarıp yere bırakıverdim. Gözüm onlarda, kendi pantalonumu bulup geçirdim, ayakkabılarımı giydim. Yalnız bağlamak için çömelmek zorunda kaldım.

Açık mavi, yazlık takım elbiseyi de kaptığım gibi koşarak aşağı indim. Beni karşılayan satıcı, merdivenin altında durmuş gene gülümsüyordu hep. Ellerini önünde kavuşturmuş öylece beni beklemişti anlaşılan.

«Nasıl oldu, beğendiniz mi?» diye sordu.

Elbiseyi eline tutuşturup hızla geçtim ve ön kapıdan dışarı fırladım. Yetişememiştim. Yolun dönemecine kadar koşmayı denedim, ama yarı yolda iki araba arasında kalıverdim. Koşup sıyrıldım, bu kez de başka bir arabanın geçmesini beklemek için beyaz şeritli yaya geçidinde durmak zorunda kaldım. Bir araba da kornasını çalarak sıyırıp geçti beni. Yolun geri kalan bölümünü koşarak aştım. Bir o kaldırıma, bir bu kaldırıma bakıyordum. Durup ayaklarımın ucuna basıyor, insanların tepelerinden çevremi

kolluyordum. Elinde bavuluyla bir adam beni itip kakarak yanımdan geçti. Aşağıdan mağazanın ikinci katına bir göz attım. Benim girdiğim odanın küçücük tozlu camının yanında, iki tane daha ona benzer cam vardı. Aşağı katın penceresinde de, eline tutuşturduğum elbiselerle satıcı şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Tam onları gördüğüm yere gelmiştim. Posta kutusuna ve kaldırımın üzerindeki yarığa baktım. Boşuna, artık gitmişlerdi. Dönüp acentanın yolunu tuttum.

Kapıda, seloteyple yapıştırılmış bir not ve bir müşteri vardı. O da benimle aynı anda gelmişti. Kapıyı yokladı, kilitli olduğunu anlayınca döndü. Karşısında beni görür görmez :

«Bu ne biçim yerdir, söyler misiniz bana ?» diye çıkıştı.

Kapıda asılı notu almak için uzanmıştım, geri çekildim.

«Söyler misiniz ?» diye tekrarladı.

«Ne demek istiyorsunuz ?»

«Şehrin en işlek yerinde bu seyahat acentası neye yarıyor ? Büroda bulunmaları gereken bir saatta hiç kimseyi bulamadıktan sonra, müşterinin işini nasıl yapar bu acenta ?»

Kapıda asılı duran iş saatlerini göstererek :

«Dokuzdan beş buçuğa kadar diye de yazıyor.» dedi.

Eğilip baktım ve :

«Ya, öyle yazıyor,» dedim.

«Evet, öyle yazıyor. Peki, şimdi saat kaç ?»

Kolunu sıvayıp saatini bana doğru uzattı :

«Görüyor musunuz ?»

«Evet.»

«Son üç gündür değişik saatlarda gelip gittim, hiç birinde de kimseyi bulamadım. Burada yeni misiniz ?»

«Hayır eskiyim.»

«Benden sana bir öğüt olsun bu delikanlı : Başka bir seyahat acentasında kendine iş bul. Ben buranın sonunu iyi görmüyorum.»

Elini omuzuma atmıştı.

«Belki yaparım bunu.»

Dönüp gitti. Biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra, kapıdaki notu aldım. Kurşun kalemle acentanın eski bloknotlarından koparılmış bir kâğıda yazılmış ve ikiye katlanmıştı.

'Sevgili Roger,

Seni özledim bile. Elbiseyi aldın mı ? Iki blok aşağıdaki ayakkabıcıdayım. Orada bir süre oyalanırım herhalde.

Sevgiyle,

Beth'nin

Büronun yakınında iki tane ayakkabıcı vardı. Biri hem erkek hem kadın ayakkabısı, ötekisi yalnız kadın ayakkabısı satıyordu. Kaldırımdan aşağı inip yeniden yola koyuldum, Beth'in notunu da cebime sokmağa çalışıyordum o arada.

Yolun üzerindeki ilk dükkâna girdim. Hemen yanıma bir adam yaklaştı. Önce ayakkabılarıma, sonra da yüzüme bakıp :

«Iyi günler efendim, buyrun,» dedi.

Müşterilere bakarak ona teşekkür ettim ve birisini aradığımı söyledim. Sandalyalarda oturan kadınlar vardı. Bir satıcı eğilmiş, onlara beğendikleri ayakkabıları giydirip çıkarıyordu.

Adam, elleri arkasında, dükkânın içine bir göz gezdirdi.

«Genç mi?»

«Benim kadar filân.»

«Güzel mi?»

«Sanırım güzel denebilir... Evet.»

«Şu an burada bulunan müşterilerimizden hiç biri aradığınız bayana benzemiyor, yazık ki.»

Teşekkür ederek, öbür ayakkabıcıya doğru yolumu devam ettim. O mağaza köşeyi döndükten sonraydı. Kapısının önündeki bir masanın üstüne ayakkabılar sergilenmiş ve 'Bahar Satışları' diye yazılmıştı.

İçeri girdim, Beth ilerde tam karşıdaydı.

Alçak bir aynanın önünde durmuş, denemek için giydiği ayakkabılara bakıyordu. Alçak topuklu, tütün rengi bir pabuç giymişti. Ellerimi cebime sokarak mağazanın bir ucundan öbür ucuna, Beth'in yanına doğru ilerledim. Beth'in yanında, onun ayakkabılarına bakan bir kadın vardı.

«Güzel, değil mi?» diyordu. «Rahat mı?»

Beth dönerek, ayakkabılarına bir de öbür yandan baktı. Gözü aynadaydı.

«Evet iyi,» dedi.

«Gerçekten, çok iyi,» diye onayladı kadın.

Beth aynadan bir iki adım uzaklaştı, tekrar ayağındaki pabuçlara bakarak:

«O koyu renk olanları bir daha görebilir miyim?» dedi ve kadına döndü.

O sıra beni görerek şaşırdı.

«Notu aldım,» dedim.

Beth eğilip ayakkabının tekini çıkardı.

«Elbiseyi aldın mı?» diye sorduktan sonra hemen elindeki ayakkabıyı göstererek:

«Beğendin mi?» diye sordu.

Ayakkabıyı elime alarak altına ve üstüne baktım:

«İyi,» dedim. «Beth, sana bir şey soracağım.»

Satıcı kadın yanımızda durmuş, bir Beth'e bir bana bakıyordu.

«Bunların koyu renklisini görmek istemiştim,» dedi Beth.

«Hay, hay. Tabii efendim,» diyen kadın uzaklaştı.

Beth ayakkabıyı eline alıp incelemeğe başladı.

«Baksana.» Pençesini gösterdi. «Yapıştırmışlar.» Eğilip baktım. Beth biraz çekiştirerek:

«Şimdiden pençesi ayrılmağa başlamış bile,» dedi.

«Alma bunları.»

Satıcı kadın duvardan birkaç kutu indirmeğe çalışıyordu. Kutulardan biriyle yaklaştı:

«Zeytin rengi olanlarını mı giymek istemiştiniz?» diye uzaktan sordu. Kutunun kapağını açıp gösterdi.

«Ona da bakayım.»

«Yanımızda çalışan kız bu sabah işten çıktı. Kimseyle tam ilgilenemiyorum, her şey karmakarışık.»

Kutuyu kapatıp yerine götürdü.

Beth tekrar tütün rengi ayakkabıları giydi, ayağa kalkarak aynaya baktı.

«Bil bakalım, bugün kiminle karşılaştım?»

«Kiminle?»

Satıcı kadın iki kutu getirdi :

«İstedikleriniz bunlar olacak.»

Beth oturup ayakkabıları ayağından çıkardı. Satıcı kadın da çömeldi ve kutuların birinden koyu tütün renkli, aynı model ayakkabıyı çıkardı.

«Kiminle karşılaştın ?» diye arada sordum.

«Uçakta bir kızla arkadaş oldum demiştim, hatırlıyor musun ?»

«Hangi kız ?»

«Canım, Chicago'dan Boston'a gelirken uçakta tanıştık, oturup konuştuk diye anlattım ya ?»

«Evet.»

Satıcı kadın, koyu tütün rengi pabuçları Beth'e giydirdi.

«Küçük mü geldi ?»

«Bakayım, yoo hayır.»

«Öbür tekini de kutudan çıkararak :

«Bunu da deneyin,» dedi.

«Chicago'dan Boston'a gelirken demek,» diye söyleniyordum kendi kendime.

«Sinirlerimin nasıl bozuk olduğunu, ağlaya ağlaya dolaştığımı sana anlattım aslında. Nell teyzeme telefon ettikten sonra karşılaştım onunla.»

«Evet ?»

Satıcı kadın, Beth'e ayakkabının öbür tekini de giydirdi ve :

«Ayağa kalkıp bir yürüyün bakalım,» dedi.

Beth kalktı :

«Bunlar daha rahat ve yumuşak.»

«Evet, derisi yumuşaktır.»

Aynaya bakarak bir iki adım attı ve geri döndü.

«Tabanı yapıştırma mı, yoksa dikişli mi ?»

«Hem yapıştırılmış, hem de dikilmiştir.»

«Nell teyzene telefon ettikten sonra, uçakta ağlıyordun... Eee sonra ?» diye araya girdim.

Satıcı kadın :

«Bakın göstereyim,» dedi.

Beth oturdu, satıcı kadın dizleri üzerinde çömeldi.

«İşte, uçakta yanımda oturan kız benimle ilgilenip sakinleştirmeğe çalıştı. Sana anlatmadım mı canım ?»

«Şöyle bir sözünü etmiştin.»

Satıcı kadın, Beth'in pabucunun tekini çıkartıp :

«Bakın, hem yapıştırılmıştır hem de dikilmiştir,» dedi.

Beth ayakkabıyı eline aldı ve inceledi.

«Neyse canım,» dedim.

«İlkinden daha dayanıklı olacak gibi.»

«Ooo, dayanıklıdır.»

Kadın ayakkabıyı kutusuna kaldırdı.

«Şimdi şu zeytin rengi çifte bakalım,» dedi.

Beth devam etti :

«Bugün karşılaşıverdik. Senin bürodan iki b'ok aşağıda.»

Sonra kadının çıkarttığı yeni pabuçlara gözü takıldı.

«Bunlar zeytin rengi değil.»

«Adı neydi ?» diye sordum.

Beth yeni çıkarılan ayakkabılara uzandı :

«Bir bakayım.»

Kadın tekini çıkardı, ve :

«Claudia bu sabah aniden gitti,» dedi. «Bütün işlerimiz karıştı.»

Beth, onun uzattığı ayakkabıya bakarak :

«Bu hoşuma gitti,» dedi. «Dayanaklı mıdır ?»

«Aaa, tabii,» diyen kadın eğilip ayakkabıyı giydirdi.

«Kızın adı neydi?» diye tekrar sordum.

«Hiç bilmiyorum. Hakkında bütün bildiğim, iş bulmak üzere Chicago'ya gitmiş olduğu. Sonra da iş bulamamış ve dönüp gelmiş.»

Kadın ayakkabının öbür tekini de çıkarıp Beth'e giydirdi.

«Buraya birini görmeğe geliyordu. Bugün karşılaştığımda da istasyona gidiyormuş. Artık dönecekmiş.»

«Nereye gidiyormuş.»

«Evine.»

Beth ayağa kalktı.

«Evi neresiymiş?»

Beth aynadan ayakkabılarına baktı.

«Bilmem, güneyde bir yerdeymiş. Konuşması da güneyliler gibi zaten.»

Aynanın karşısında dönüp ayakkabılarına bir de yandan baktı.

«Hangi istasyondan binecekmiş?»

«Onu bilmiyorum.»

Beth bir kaç adım gerileyerek tekrar ayakkabılarına baktı.

«Bunları sevdim, sen ne dersin?»

Beth'in ayakkabılarına baktım.

«Alışılmışın dışında, ama ben de beğendim. Yeter ki sağlam olsun.»

Birden:

«Ben gidiyorum,» diyerek yerimden fırladım.

Mağazanın kapısından hızla çıkarken ucuz ayakkabıların sergilendiği masaya çarptım. Bir taksi bulana kadar kaldırımda koştum. Kendimi arabanın

önüne atıp kollarımı havaya kaldırdım ve durması için işaret ettim. Durur durmaz kapıyı açıp içeri atladım.

«Tren istasyonuna,» dedim.

«Hangi istasyona ?»

«En yakını hangisiyse ona.» Ön koltuğa abanarak :

«Yalvarırım çok acele edin,» dedim.

Bir dört yol ağzında kaza olmuş, iki otomobil yolun tam ortasında içiçe girmişlerdi.

Şoför :

«Kaza olmuş,» diyerek durdu.

Başını çevirip arka camdan baktı ve :

«Geri dönmek için de geç kaldık artık,» dedi.

Ben de dönüp arkaya baktım. Şoför kapısını açıp dışarı çıktı. Ben de çıktım. Yerlerde cam kırıkları vardı. Polisler toplanmıştı. Şoför :

«Bu polisler de ne yaptıklarını bilmiyorlar,» diye söylendi.

«Istasyon çok uzakta mı ?» dedim.

Bir süre iç içe girmiş olan otomobillere baktı, sonra eliyle işaret ederek :

«On blok filân ilerde,» dedi.

«Yürüyerek gidilmez, çok uzak.»

Yerine geçti.

«Yürümek istemiyorsunuz demek.»

Ben de yerime oturdum.

Biraz sonra bir kamyon geldi, arabalardan birinin çamurluğuna çengelini geçirdiler. Arabalar kamyonla yolun kenarına çekildi. Cam kırıklarının üzerinden geçip yola devam ettik ve on blok kadar gittik. Şoför giriş kapısının önüne kadar beni getirdi, ona iki dolar vererek indim.

Trenlerin olduğu yere varmadan yüksek ve tozlu camları olan taş bir koridordan geçtim. Doğru danışmaya gittim. Bir kaç kişi daha oradaki memurun başına toplanmıştı. Kadının birl :

«Pinedale'e hangi tren kalkıyor ?» dlye soruyordu.

Adamcağız :

«Hep bir ağızdan sorular sormayın lütfen. Teker teker konuşun,» diyordu.

Arkamdan bir adam benl iteleyerek memurun oturduğu masanın önüne kadar ilerledi.

«Affedersiniz, kayıp eşya büronuz var mı ?» diye sordu.

Memur eliyle adama kayıp eşya bürosunun bulunduğu yeri gösterdi.

Deminki kadın hâlâ Pinedale trenini soruyordu.

Bir başka kadın yan taraftan kalabalığın arasına girmeğe çalışarak :

«New Haven'e dörtte tren var mı ?» diye sordu.

Adam masanın gözünden bir tarife çıkartarak üzerinde bir şey işaretledi ve kadına uzattı.

«Pinedale'e tren yok mu ?»

«Pinedale'i de hiç duymadım hanımefendi.»

O sıra:

«Affedersiniz», diye araya girdim. «Güneye giden bir tren var mı bu saatlarda ?»

Arkadan bir adam :

«Galiba yanlış istasyona geldim,» diye söyleniyordu.

«Hangi istasyona gidecektiniz ?»

«Ben de bilmiyorum işte.»

«Güneye giden bir tren yok mu ?»

Elinde bir çamaşır torbasıyla kadının biri çıkageldi.

«Danışma burası mı ?»

Masanın önünde sıkışmış kalmıştım :

«Özür dilerim,» dedim. «Herkesten farklı tutulmak istediğimden değil, sadece çok acele öğrenmem gereken bir şey var ve bilgi istiyorum. Güney Karolina'ya gitmek üzere olan bir yolcuyu trene binmeden görmem gerek. Şu saatlarda oraya giden bir tren var mı ?»

«Evet var.»

Tam sözüne devam etmek üzere ağzını açmıştı. O sıra mikrofonda :

«Dördüncü hattan New York, Philadelphia, Washington, Charleston ve güneye giden tren hareket etmek üzere,» diye bir açıklama yapıldı.

Adama teşekkür ederek kalabalığı yarıp geçtim. Gişelerin oradan trenlerin bulunduğu yere geçiliyordu. Ilk hat 15 numaralı hattı. Yanındakine baktım; 14 yazılıydı. 4 numaralı hatta gelene kadar koşarak istasyonun başına doğru gittim. Tren kalkmak üzereydi. Bir işçi basamakların önünde duran bir tabureyi kaldırırken yetiştim :

«Hey dur !» diye seslendim.

Tabureye basarak trenin yüksek merdivenlerinden vagonun kapısına tırmandım, o an tren kalktı. Önce öne doğru bir sarsıldı, sonra arkaya ve yeniden öne doğru sarsılarak yola koyuldu. Kapıyı itip içeri girdim. Iki adam karşılıklı oturmuş sigara içiyorlardı. Biri de gazetesine dalmıştı. Ilerledim. Genç bir çocuk, yanındaki yaşlı kadının bavulunu koltukların üstündeki rafa yerleştirmeğe çalışıyordu. Tren hızlandı. Istasyonda bir işçi boşalan yük arabalarından bi-

rini kenara kaldırmakla uğraşıyordu. Yolculara dikkatle bakarak ilerliyordum. Koltukların ortasında uzanan dar geçidin sonuna gelince durup geri döndüm. Tekrar, dikkatle yolcuların yüzlerini tek tek inceledim. Sonra yan vagona geçtim. İki vagon arasında küçük bir koridor vardı. Orada da gazete okuyan bir adam gözüme çarptı. Karşısındaki genç kız çantasından bir sigara çıkardı. Onları geçip ilerledim. Sağıma, soluma bakınıyordum. O sıra biletçiyi gördüm. Herkesin biletine bakıp zımbalıyor, koltuklarına birer kâğıt parçası sıkıştırıyordu. Yana çekilip ona yol verdim : Bana :

«Sizin yeriniz neresi ?» diye sordu.

«Henüz yerim yok.»

Orada oturmakta olan bir kadının biletini alıp zımbaladı.

«Nereye gidiyorsunuz ?»

«Henüz onu da bilmiyorum.»

Cebinden çıkardığı küçük bir kâğıt parçasını kadının koltuğuna sıkıştırdı.

«Kendinize bir yer bulup oturun.»

«Arıyorum.»

Yürüdüm. Vagonun kapısına gelince durup yine içerde oturan yolcuların teker teker yüzlerine baktım.

Sonra dönüp kapıdan çıktım. Vagonları birbirine bağlayan koridor çok gürültülüydü. Öbür vagondan içeri girip kapıyı kapatınca gürültü duyulmaz oldu.

Melinda, vagonun sonuna doğru, arkası dönük oturuyordu. Kapıdan girer girmez onu gördüm. Arkası dönüktü ama gene de tanımıştım. Düşmemek için duvara yaslandım. Tren sarsıldıkça ben de olduğum yerde ileri geri gidip geliyordum. Bir süre onu arkadan seyrettim. Sonra başımı çevirip yanımda

duran musluğu gördüm. Hemen yanında da kâğıttan su bardakları vardı. Su içtim. Uzanıp yeniden bir bardak aldım, onu da doldurduktan sonra Melinda'ya doğru yürümeğe başladım. Bir istasyona gelmiştik, tren yavaşladı. Pencerelerin dışından trenin buharları yükseliyordu. Düdüğünü öttürerek durdu. Birkaç kişinin indiği görülüyordu camdan. Melinda'nın arkasında birkaç kişilik boş yer vardı. Oraya doğru gidip oturdum. Durduğumuz istasyondan binenler de vardı. Elinde kâğıt torba taşıyan kadının biri yürüyüp gitti. Arkasından gelen genç denizci Melinda'ya baktı ama, onu geçip başka bir yere oturdu. Melinda pencereden dışarıyı seyrediyordu. Ilerden bozuk bir kamyon geçiyordu. Bir süre sonra tam arkasına geçip, orada bir yere oturmak üzere kalktım. Onunla aynı sırada değildim. Gene etek - blûz giymişti. Kucağında o haftanın 'Life' dergisi duruyordu. Onu bir süre seyrettim. Bir ara eliyle gözünü oğuşturdu.

Tren yeniden kalkana kadar kendimi göstermek istemedim. Hafif bir sarsıntıyla yola çıktık. Yavaş yavaş hızlanarak yola koyulduk. Istasyondaki insanlar bir anda gelip geçiverdi ve görünmez oldu. Ellmde su bardağıyla, kalkıp doğru Melinda'nın yanına gidip oturdum. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Yanına birinin oturduğunu anlayınca, başını hiç çevirmeden eteğini topladı. Ona doğru dönüp bardağı kendisine uzattım, oralı olmadı. Artık istasyondan çıkmıştık. Dışarda ağaçlar görünüyordu. Melinda başını çevirdi ve önüne uzatılmış bir bardak görünce şaşırdı. Bir süre, trenin sarsılmasıyla suyun yüzeyinde oluşan dalgacıklara bakakaldı. Sonunda başını yana çevirip beni gördü. Rayların üzerinde hızla dönen tekerleklerin sesi duyuluyordu.

«Oh !» diyebildi.

Bardağı uzatarak :

«İç,» dedim.

Bir bardağa bir bana baktı, sonra bardağı aldı. Ağzına götürürken ağlayacağını farketmiştim.

«Mendilin var mı ?»

«Hayır.»

O sıra vagonun kapısı açıldı, yiyecek - içecek şeyler satan bir adam içeri girdi. Yanımdan geçerken elindeki kutunun içine göz attım. Köşede bir kâğıt mendil kutusu vardı.

«Bir kutu verir misiniz ?» dedim, uzanıp aldım.

«Yirmi beş sent.»

Cebimden para çıkarıp adama verdim. Sonra paketi açıp bir mendil çıkardım ve Melinda'ya verdim.

«Teşekkür ederim.»

«Rica ederim.»

Gözlerini sildi.

«İşte karşımdasın, şurada oturuyorsun,» dedim.

«Yaa.»

«Beth'i de tanıyorsun.»

Başını salladı.

«Chicago'dan aynı uçağa binmişiz. Sana geliyordum, fakat Beth'i tanıyınca gelemedim.»

Mendili avucunda sıktı.

«Beth kendisine çok yardımcı olduğunu söyledi. Sen olmasaymışsın, yolculuğuna devam edemeyecek durumdaymış.»

Melinda yere bakarak :

«Çöp kutusu yok mu ?» dedi.

Mendili elinden aldım ve cebime attım.

«Chicago'da mıydın sen ?»

«İş arıyordum, bulamadım. New York'ta bir gece kulübünde garsonluk yapacaktım, yerleri yokmuş. Bana Chicago'da bir kulüp adı vererek oraya gitmemi söylediler. Chicago'ya vardığımda o işe de bir başkasını almışlardı.»

Suyundan bir yudum aldı.

«Sal ne oldu?»

Başını iki yana salladı.

«Rehberden aradım,» dedim. «Hattâ bir kere New York'a doğru yola bile çıktım. Ama nasıl olsa bulamazdım seni.»

Melinda suyunu bir dikişte bitirdi ve bardağı kucağındaki derginin üzerine koyarak elinde tuttu.

«Sal'ın reklâm şirketi yoktu aslında. Bir çatı katında fotoğraflarını çektirmek üzere desenler çiziyordu. Sonra götürüp fotoğrafçılara gösteriyor, onlar da beğenirlerse alıyorlardı. Yedi aydır bu işi yaparmış. New York'taki halini görünce bana yoya girdiği bir sıra kaçıverdim, bir daha da yüzünü görmedim.»

Biletçi bizim başımızda dikildi. Yan tarafta oturan kadın çantasından biletini çıkarıp ona verdi. Melinda da kucağında duran dergiyi kaldırıp altında duran biletini eline aldı.

«Eve mi dönüyorsun artık?»

«Evet.»

«Orada ne yapacağına karar verdin mi?»

Biletçiye baktı.

«Hayır, ama orada sevgililerim vardı.»

«Sevgililerin mi?»

Biletçi uzanarak Melinda'nın biletini alıp zımbaladı.

«İş bulamadın diye mi dönüyorsun?»

«Zaten ben çalışamam. Bir ara istedim, ama artık yapamayacağımı anladım.»

Biletçi, bileti uzattı.

«Yani vazgeçtin, öyle mi?»

Biletini kucağına koyarak:

«Bir iş bulabilmem olmayacak şeydi.»

Biletçi, Melinda'nın koltuğuna bir kâğıt koydu ve bana dönerek:

«Biletiniz?» dedi.

«Yok.»

«Nereye gidiyorsunuz?»

«Bilmiyorum.»

«Nereye kadar gidebileceğinizi düşünüyorsunuz peki?»

«Bilmiyorum; bundan sonraki istasyon neresi?»

Eliyle koltuğumun arkalığına dayanarak:

«128 inci yol,» dedi.

«Ne kadar?» diyerek elimi cebime attım.

«88 sent.»

Bir avuç bozukluk çıkartarak 88 senti biletçiye verdim.

«Devam edersem, farkını öderim.»

Paraları saymağa başladı.

«Her geçtiğimiz istasyon için tek tek öderim.»

Koltuğuma, herkese yaptığı gibi kâğıt parçasını sokuşturdu. Paraları iyice saydıktan sonra yürüyüp gitti.

Melinda'ya döndüm. Başını pencereye doğru çevirmiş ağlıyordu gene.

«Melinda?» dedim.

«Bir mendil daha verir misin?»

Paketten bir mendil çıkartarak ona uzattım.

«Vazgeçmemelisin Melinda.»

«Olaoak şey değil.»

Oturduğum yerde yan dönerek :

«Bak dinle,» dedim. «Ilk istasyonda inelim, benimle dön. Senin çalışabileceğin bir yer biliyorum.»

«Hayır.»

«Evet Melinda.»

Gözlerini sildi, sonra mendille hafif hafif bastırdı.

«Artık tamam, eve dönüyorum.»

«Hele şu biletini göster bana bakayım, yarın büroda sana bunun parasını geri veririm.»

Burnunu çekiştirdi.

«Inip geri döneceğiz. Akşamüstüne kadar bir iş bulmuş olacaksın. Olmazsa yarın aynı trenle eve dönersin. Anlaştık mı ?»

Melinda dergiye baktı :

«Peki bu ne olacak ?»

«Ne ?»

«Dergim,» dedi. «Bunu yolda okumak için almıştım.»

Kalktım.

«Dergi için üzülme.»

Yukarda duran bavulu göstererek :

«Bu senin mi ?» diye sordum.

«Evet.»

Uzanıp bavulu aldım.

«Dergini de al, dışarda bekleyelim.»

Arkamdan burnunu çekiştire çekiştire geliyor, gözlerini silmeğe çalışıyordu.

Biletçiyle karşılaştık. Daracık koridorda sıkışa sıkışa geçtik. Vagonun kapısını açıp Melinda'ya yol verdim. Aradaki koridora geçtik ve beklemeğe koyul-

duk. Trenin kapılarından birinin üst kısmı açıktı. Oradaki gürültünün arasında :

«Vazgeçmemelisin Melinda,» dedim.

«Mendil verir misin ?»

Paketten bir mendil çıkarıp verdikten sonra kolumu omuzuna doladım :

«Vazgeçmemelisin.»

Evler, ağaçlar bir an görünüp kayboldu. Derken tren yavaşladı.

Küçük bir istasyona gelmiştik. Bir sıra, bir de telefon kulübesi vardı orada. Ilerde, park yerinde taksiler duruyordu. Trenin kapısını açan hamala aldırmadan yürüdük. Melinda'nın inmesine yardım ettim, elimde bavulla arkasından yürüdüm, taksi durağına geldik. Gazetesini okumakta olan bir şoförün arabasına doğru ilerledik. Melinda'ya kapıyı açtım, sonra da bavulu döşemenin üstüne bırakarak :

«Bir telefon edip geleyim,» dedim.

Şoför gazetesini katlayıp yanına koydu.

«Hemen dönerim.»

«Peki.»

Telefon kulübesine doğru giderken cebimden on sent çıkartarak paramı hazırladım. Kulübeye girdim, parayı atıp evin numarasını çevirdim. Bir kaç kere çaldıktan sonra Beth telefonu açtı :

«Alo ?»

«Beth ? Ben Roger. Melinda'yı trenden indirdim.»

Karşıdan hiç ses gelmedi.

«Onu tanıyorsun, uçaktaki kız işte.»

«O mu ?»

«Evet, o.»

«Peki şimdi ne yapacak ?»

Trenin hareket etmesiyle telefon kulübesi sarsıl-

dı. Tren hızlandıkça daha çok sarsılmağa başladı ve tepedeki lâmbadan da sesler geldi.

«İş bulamadığı için çok üzgün.»

Tren uzaklaşınca lâmbanın titreşimi ve sesi kesildi, ama kulübe bir süre daha sarsılmağa devam etti.

«Uzun uzun konuşmadım, sadece trenden inmesini istedim.»

Sarsıntı kesildi.

«Geliyoruz. Ona bir iş bulacağımı söyledim.»

«Ayakkabıcı var ya,» dedi Beth.

«Ne olmuş ayakkabıcıya?»

«Birini arıyorlar.»

Melinda'nın yanındaki taksi park yerinden çıktı

«Yap şu işi Beth. Hemen mağazaya git, orada çalışmak isteyen bir arkadaşın olduğunu söyle. Kendisiyle konuştuğunu da eklersin. Ama onlara iyilik ediyormuş gibi konuşmalısın. Arkadaşının çaresiz bir halde olduğunu belli etme. Beğenirse çalışacağını söyle, önce bir gelip göreceğini söyle. Ama bu arada işi başkasına kaptırma sakın. Tamam mı?»

«Şimdi giderim.»

«Biz de yarım saate kadar geliriz.»

Melinda taksinin arkasında, başı önüne eğik oturmuş bekliyordu. Şöför yaklaştığımı görünce arka kapıya uzanıp hafifçe itti ve kapıyı araladı. Ben binerken de:

«Nereye?» diye sordu.

«Şehrin içinde bir ayakkabıcı var,» dedim. «Bizi oraya götür, ben yolu gösteririm.»

Taksi saatini açıp arabayı hareket ettirdi.

«Trenden inmeyecektim,» diye yakındı Melinda.

Park yerinden çıkıyorduk.

«Beth'in alışveriş yaptığı bir ayakkabıcı var. Birini arıyorlarmış orada.»

Melinda başını salladı. Ellerini kucağında kavuşturmuş, oturuyordu. Elini tuttum; alçak bir sesle:

«Göreceksin olacak,» dedim.

Başını öbür yana çevirerek mendiliyle gözlerini sildi.

«Yapamam.»

Şoför caddeye çıktı.

«Yapacaksın Melinda,» diyerek elini sıktım.

Başımı kaldırınca şoförün dikiz aynasından bize baktığını farkettim. Benim de baktığımı görünce hemen başını çevirdi. Bir dönemece saptı ve hızlandı.

Beth yeni ayakkabılarını giymiş, mağazanın önünde bizi bekliyordu. Durur durmaz şoför uzanıp kapıyı açtı. Önce parayı verdim, sonra inerek Melinda'nın bavulunu aldım. Beth bize doğru yaklaştı. Melinda'nın elinden tutarak inmesine yardım ettim. Sonra elini bırakıp taksinin kapısını kapattım. Üçümüz kaldırıma çıkıp durduk, ben de bavulu yere koydum. Melinda ayakkabıcı mağazasına bakarak:

«İstemiyorum,» dedi.

Beth'e mağazadaki kadınla konuşup konuşmadığını sordum.

«Senin söylediklerini söyledim işte.»

«Güzel,» diyerek Melinda'nın elindeki dergiyi aldım.

«Bu gece güzelce bir uyusam da yarına...» diyecek oldu Melinda.

«Biri daha gelip görüşmüş ve tekrar gelirim de-

miş,» dedi Beth. «Mağazadaki kadın böyle söyledi.»

Bavulu kaldırımın öbür ucuna götürüp yere koydum. Sonra Beth'le Melinda'nın yanına döndüm.

«Yapacağın şu: İçeri girip mağazada çalışmak üzere birini aradıklarını duyduğunu söyleyeceksin. Hepsi bu kadar. Gerisini onlar getirirler nasıl olsa!»

Mağazanın önündeki tezgâhın başına bir kadın geldi ve ayakkabılara baktı.

Melinda heyecanla:

«Oh, Tanrım,» diye mırıldanıyordu.

Dirseğinden tutup kapıya doğru sürükledim:

«Hadi.»

«Bir dakika.»

«Hayır, hemen şimdi diyorum. İçeri gir ve bitsin artık bu iş,» dedikten sonra arkasından ittim içeri.

Bir iki adım atıp durdu. Dönüp Beth'e baktı.

«Hadi Melinda,» dedi Beth. «Başaracaksın.»

Bir an duraladıktan sonra, Melinda içeri daldı.

Beth'le bavulu bıraktığım yere doğru yürüdük ve Melinda'yı beklemeğe başladık.

«Niye böyle büyüttü sanki?» dedi Beth.

«Bilmem.»

Bavulu yan çevirip:

«Otursana,» dedim.

«Yok.»

«Ben oturacağım.»

Bavulun ucuna ilişip 'Life' dergisinin kapağına göz attım.

Beth eğilip camdan içeriye bakmağa çalıştı.

«Konuşuyor.»

Kapının önündeki tezgâhın oradan eğilip ben de baktım. Melinda'yla satıcı kadın mağazanın arka ta-

rafındaydılar. Kadın el hareketleri yaparak bir şeyler anlatıyordu.

«Kendine güvenini kaybediyor herhalde,» dedim. «Birisiyle karşı karşıya geçip konuşması gerektiği zaman bütün güvenini yitiriyor. Ya alttan alıp özür diler, ya da son derece ters olur bu insanlar. Tahmin yürütüyorum işte.»

Mağazanın geniş camlı bir penceresi vardı. Bavul, ayakkabıcının penceresiyle yandaki dükkânın penceresinin tam ortasında duruyordu.

Beth'in ayakkabılarına bakarak :

«Nasıl, ayakkabılar iyi mi ?» diye sordum.

«İyi ama belki boyatırım. Seymediğimden değil, bu renk kıyafetimin hiç birine uymuyor da ondan.»

«Sağlam mı ?»

Bacağını arkaya doğru kaldırarak ayakkabısını çıkardı, bana uzatarak :

«Kadın pabuçları çok sağlam olmaz,» dedi. «İncedir. Ama hemşirelerinki ömür boyu dayanır doğrusu.»

Dikiş yerini inceleyip :

«Biraz aceleye gelmiş bunun dikişi. Baştan savruk yapılmış,» dedim.

«Neyse, artık yapılacak bir şey yok.»

«Dikkatli giymen gerek.»

Beth ayakkabısını giyerken mağazaya bir kez daha baktı :

«Geliyor,» dedi.

Hemen kalkıp vitrinden içeri göz attım. Melinda geliyor, kadın olduğu yerde duruyordu. Gene ağlıyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

«Hey Tanrım, gene mi ?» diye söylendim.

Az önce kapının önündeki tezgâhın başına gelen

kadın, hâlâ oradaydı. Melinda hızla kapıdan çıkıp kadının yanından geçti. Başı öne eğikti. Bize doğru geliyordu. Beth'le aynı anda ona doğru birer adım attık. İkimiz de Melinda'ya elimizi uzatmıştık.

«Ne oldu?» dedim.

Melinda ağlayarak:

«Oldu!» dedi. «Yarın başlıyorum işe.»

Gözlerini sildi.

Beth ve ben Melinda'nın iki koluna sarılarak eve doğru yürümeğe başladık. Yol boyunca Melinda ağladı.

Bir elimde bavulu taşıyordum. Öbür elimle Melinda'ya sarılmıştım.

«Demek işin oldu,» dedim.

Apartmanın merdivenlerinden çıkarken, ben önden yürüyüp kapıyı açtım. Arkamdan Melinda, sonra da Beth girdi.

«Banyo yapmak filân ister misin?» dedi Beth ve banyo kapısını açtı:

«Burası banyodur.»

«Teşekkür ederim.»

«Burada bizimle kalacaksın,» dedim Melinda'ya.

Uzun uzun yüzüme baktı, sonra Beth'e döndü.

«Üçümüz mü?»

«Tabii Melinda, memnunlukla,» dedi Beth.

Bu kez Melinda bana döndü.

«Lütfen,» dedim.

Banyoya doğru yönelirken:

«Düşüneyim,» dedi ve içeri girip kapıyı kapattı.

Beth buzdolabından kendine dondurma çıkartarak:

«Burada kalmaktan rahatsız oldu,» dedi.

«Farkındayım.»

İçinde hazır duran kaşıkla, dondurmasından bir parça aldı. Bana doğru geldi.

«Üçümüz arasında cinsel ilişkilerin nasıl sürdürüleceğini anlayamıyor,» dedim.

Beth ağzına bir kaşık kaymaklı dondurma atarak :

«Nasıl olacak peki ?» diye sordu.

Dondurma kabıyla kaşığını elinden alarak biraz yedim ve tekrar geri verdim.

«Bilmiyorum.»

«Banyodan çıkınca onunla sevişmek istersin belki.»

«Ne yaparsın, öyle bir durum olursa ?»

«Kendimi oyalayacak bir şey bulurum herhalde.»

Dondurmasından bir kaşık daha aldı. Yeniden uzandım dondurma kabına ben de biraz yedim, sonra geri verdim. Banyodan su sesi geliyordu.

«Belki yaparım bunu,» dedim.

Beth dondurmasını kaşıklamağa devam ediyordu.

«Farkındayım.»

Melinda banyodan çıktığında Beth dondurmasını bitirmiş, mutfağa doğru gidiyordu. Dondurma kabını lâvabonun içine koyduktan sonra musluğu açtı ve elindeki kaşığı yıkadı.

«Sabunu buldun mu ?» diye sordum Melinda'ya.

«Evet.»

Beth, musluğun başında kaşığı evire çevire yıkamaya devam ediyordu.

«Dondurma yedik de...» dedim.

«Öyle mi ?»

«Evet.»

Beth musluğu kapadı. Kurulama bezini eline alarak kaşığı uzun uzun kurulamağa başladı.

Yatak odasını göstererek :

«Şuraya geçelim,» dedim.

Melinda bir yatak odasının kapısına, bir bana bir de Beth'e baktı. Sonra kalkıp kapıya doğru yürüdü. Ben de arkasından giderek kapıyı ittim, ama tam kapamadım.

Odada tek kişilik bir yatak ve başucunda küçük bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde bir saat, birkaç tane de saç tokası görülüyordu.

Hafifçe öksürerek sesimi ayarlamağa çalıştım :

«Konuşulacak bir şey yok herhalde.. Bizimle kalmak istiyor musun, onu söyle.»

Melinda ayakta durmuş, yatağın başucundaki sehpaya bakıyordu. Önünden geçip yatağa doğru yürüdüm.

«İstiyor musun ?» diye tekrarladım.

Bana doğru bir iki adım attı, sonra durdu.

«Bilmiyorum, hiç böyle bir durumda kalmamıştım.»

«Ben de.»

İçerki odadan Beth'in ayak sesleri geliyordu.

«Beth'in başına gelmiş midir böyle bir durum ?»

«Sanmam.»

Dışardan koltuğun yaylarının gıcırtısı duyuldu. Beth orada oturmuştu.

Biraz sonra bir dergi karıştırdığını duyduk.

«Senin dergini okuyor galiba,» dedim.

Hiç konuşmuyorduk. Odada saatin tıkırtısından başka ses yoktu. Melinda :

«Olmazsa olmaz,» dedi. «Zamanla görürüz.»

«Evet.»

Bir adım daha atarak bana yaklaştı. Sonra kazağını çıkarıp yatağın ucuna koydu. Ben de blûzunun düğmelerini çözmeğe başladım. Dışarda Beth'in bir sayfa daha çevirdiği duyuldu. Melinda eteğinin belini açıp aşağıdan çıkardı, onu da yatağın ucuna koydu. Blûzunu çıkardım.

Yatağın örtüsünü açarken. «Bazı şeyleri denemek gerek,» dedi.

«Doğru,» dedim.

Melinda elini arkaya götürüp sütyenini çözdü, ve onu da çıkarıp yatağın ucuna, diğer giysilerinin yanına koydu. Çırılçıplak yatağa girip, elleri kucağında, bağdaş kurup oturdu.

Çabucak soyunarak sırtımdakileri yere atıverdim ve yatağa girdim. Beth kalkıp mutfağa gitti. Musluğu açtı. Biraz sonra suyun sesi kesildi. Tekrar ayak sesleri duyuldu. Odaya döndü, koltuğun yaylarının gıcırtısı ve derginin hışırtısı işitildi. Melinda'nın sırtüstü yatmasına yardım ederek ben de yanına uzandım.

ALTI

ERTESİ sabah saat dokuzda büroya gittiğimde, kapının altında bir telgraf buldum. Önce görmedim, hâttâ üstüne basıp geçiyordum. Tam o sıra farkedip eğildim ve aldım. Kapıyı ardına kadar açıp ikide bir kapanmasın diye iyice sıkıştırdım. Masama oturdum ve telgrafı açtım. Önce imza yerine baktım. Paul Becker'den geliyordu.

'Sevgili Roger, bir kriz daha geçirdim. Bir ay sonra döneceğim. Bir İngiliz operatör hayatımı kurtardı. Bundan sonra sağlığıma çok dikkat etmem ge-

rekiyor. İşleri yöneteceğinden eminim. Dönünce sana tam yetki vereceğim ve acentayı sana devredeceğim.

'Prens Edward Oteli, Seylân adresine yaz. Teşekkürlerimle,

Paul

İki kere okudum mektubu. Beş dakika kadar oturduğum yerde kalakaldım. Neden sonra gözden, mektupluk kâğıtlarımdan bir tane çıkarıp daktiloya geçirdim. Sonra vazgeçip kâğıdı daktilodan çıkardım, bir kalem alıp elle yazmağa karar verdim. Masanın üstünde bir mürekkep şişesi vardı. Onu alıp kalemi doldurdum, sonra şişeyi yerine koyarak sandalyamı iyice masaya yaklaştırdım.

'Sevgili Bay Becker,

Hastalığınıza çok üzüldüm. Bu sabah telgrafınızı aldığımda büsbütün şaşırdım. Söyleyecek söz bulamıyorum, İngiliz operatörün usta bir hekim olduğu kuşkusuz. En ufak bir yardımım dokunabilirse hiç çekinmeden yapmağa hazırım. Burada, evinizle ilgili herhangi bir iş varsa lütfen bana yazın.'

'İş durumuna gelince, bunu geldiğinizde konuşuruz. Artık ayrılmayı düşünüyorsanız, sizin başlattığınız bu işi sürdürmek benim için bir şeref olacaktır. Döndüğünüzde işleri tekrar ele alabileceğiniz düşüncesiyle, şimdiden bu konuları konuşmak istemiyorum. Ancak, kesinlikle ayrılmanız gerekirse elimden geldiğince işleri yürütmeğe çalışacağımdan emin olabilirsiniz.

Eşinize saygılarımı iletmenizi rica ediyorum. Her zaman sizlerleyim.

Roger

Yazdıklarımı baştan okudum. Sonra gözden bir de zarf çıkartarak Paul Becker'in adresini yazdım. Zarfı kapatıp pulunu da yapıştırdım. Köşedeki posta kutusuna kadar gidip mektubu hemen attım ve geri döndüm.

Büronun kapısından girerken halının üzerinde bir sigara izmariti gözüme çarptı. Eğilip onu aldım ve kül tablasına attım. Yerde buruşturulup atılmış bir de broşür vardı. Onu da çöp kutusuna attım, ama çöp kutusu ağzına kadar dolmuştu. Arka tarafa götürüp orada bir yere koydum.

O gün büroyu temizledim. Bu iş tam üç saat sürdü. Masanın ve dolapların tozunu almak, camları yıkamak ve her şeyi yerli yerine koymak epey yorucu oldu. Neyse ki bu arada hiç müşteri gelmedi. En son olarak da gözden seloteypi alıp önceki gün düşen Tac Mahal'in afişini yapıştırdım. Seloteypi tekrar göze kaldırdım ve köşedeki kahveye yollandım, bir şeyler atıştırmak için.

Yiyeceklerimi ısmarlamış, taburelerden birinde oturuyordum. Birden yeni bir eve taşınma düşüncesi aklıma takılıverdi. Yemek boyunca bunu düşündüm durdum. Büroya döner dönmez gözden rehberi çıkarıp sarı sayfalarda emlâkçılara baktım ve birini seçerek telefon ettim.

Akşamüstü beşbuçukta bir ev görmek için randevu almıştım. Melinda ve Beth'le Brookline'e geldiğimizde emlâkçı oradaydı. Alçak bahçe duvarını geçip

çakıllı yoldan arabayla içeri girdim. Bay Hansen arabanın yanına geldi. Orada bir yere park edip indim ve Beth'in inmesi için ön koltuğu çektim. Bay Hansen :

«Merhaba,» dedi.

Beth indikten sonra kapıyı kapatıp döndüm ve Bay Hansen'e elimi uzatarak :

«Roger Hart,» diye kendimi tanıttım.

Sonra da :

«Melinda ve Beth,» dedim.

«Memnun oldum,» diyen adam arabanın öbür yanında duran Melinda'ya, sonra da Beth'e baktı.

Bay Hansen, elleri cebinde :

«Eh, içeri girip eve bir bakalım mı ?» dedi.

Önden yürüdü.

«Bay Hart, size telefonda hemen dönmem gerektiğini söylemiştim galiba.»

«Evet söylemiştiniz.»

Evin kapısına yaklaşınca anahtarlarını çıkarttı.

«Ben anahtarı size bırakıp gideyim, siz kapıları kilitlersiniz.»

«Olur.»

Anahtarı kilide sokup çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Bize yol verdi.

«Ortağım bugün biraz rahatsız,» diye açıkladı Beth'e.

«Geçmiş olsun.»

Melinda başıyla Bay Hansen'i hafifçe selâmlayıp geçti. Arkasından da ben geçtim. Bay Hansen anahtarı alıp kapıyı örttü ve :

«Ev çok kullanışlıdır,» dedi. «Siz de göreceksiniz ya..»

«Ne kadar büyük,» dedi Melinda.

Beth kemerli bir kapıdan oturma odasına geçti.

«Böyle, halı döşeli olarak mı kiraya veriliyor?» diye sordu.

«Evet.»

Oturma odasına girdi.

Melinda merdivenlerin altında durup:

«Yukarı çıkabilir miyim?» diye sordu.

«Ikinci katın üstünde bir kat daha var. Orada da bir yatak odası ve bir banyo vardır.»

Melinda tahta parmaklıklara tutunarak yukarı çıkmağa başladı.

Bay Hansen bana:

«Sizin acentanın adı neydi? diye sordu.

«Becker Seyahat Acentası. Yalnız yakında Ha.. olacak.»

Eliyle yol göstererek:

«Şimdi size mutfağı ve hizmetçi odasını göstereyim,» dedi.

Merdivenlerin oradan geçip mutfağa geldik. Içeri girdim; oldukça büyüktü. Bay Hansen:

«Tamamen yeni malzeme kullanılmıştır,» diye açıkladı. «Buz dolabı ve diğer dolaplar gömmedir.»

Fırının önüne giderek kapağını açtı, içini gösterdi.

«Böcek filân olmasın mutfakta?»

«Hayır, yoktur.»

Yan tarafta bir kapı açarak:

«Hizmetçi odasına da buradan geçilir,» dedi.

Peşinden gittim, küçük bir koridordan geçtik. Orada bir kapı açıp:

«Banyosu,» dedi. «Yatak odası da koridorun sonunda.»

Odaya girdik, pancurun bir ucunu kaldırarak:

«Buradan arka bahçe görünür,» dedi. «Manzara çok güzeldir.»

Dışarı baktım :

«Bir hizmetçimiz olmayacak ama yine de güzel,» dedim.

Bay Hansen pancuru örterek :

«Çocuk odası olarak da kullanılabilir,» dedi.

Odadan çıktık. Bay Hansen önden gidiyordu. Banyo kapısının önüne gelince :

«Affedersiniz,» dedi. «Bu bayanların hangisi karınızdı ? Ben çıkartamadım..»

Yüzüne baktım, ama hiç cevap vermedim.

«İkisi..» diyecek oldu. «Sarışını mı, kumralı mı?»

«Sarışın olan Beth, kumral olan da Melinda,» dedim.

«Evet. Birisi de eşiniz...»

«Hayır.»

Başı öne eğikti.

«İşte ben de... Yani..» diye kekeledi. Hafifçe öksürdü. «Sanmıştım ki...»

«Evde büyük bir ocak var mı ?»

«Evet evet» dedi. Tekrar mutfağa dönüp bahçeye çıkan bir kapıdan geçtik.

«Hem de yeni sayılır, iki yıllık bile değil. Böyle geçelim.»

Bahçeye açılan kapının yanından bir kapı daha vardı. Bodruma iniliyordu oradan. Kapının arkasında el yordamıyla elektrik düğmesini bulup yaktı ışığı.

«Sizi meşgul etmeyelim,» dedim.

«Yoo, rica ederim,» diyerek cüzdanından bir kart çıkardı ve bana verdi. «Buyrun.»

«Teşekkür ederim.»

«Bürom, buradan beş blok ilerdedir. Yirmi da-

kikaya kadar oraya dönerim. Evi gezdikten sonra uğrayın.»

«Olur.»

Bir basamak indim.

«Hiç kimseyi evin içinde böyle bırakmam aslında ama...» diyecek oldu.

«Çıkarken kapının kilitlenip kilitlenmediğini iyice kontrol ederiz,» dedim.

Bahçe kapısına doğru ilerlerken gene durdu :

«Son bir şey daha söyleyeceğim; üçünüz ortak bir ev almayı mı düşündünüz ?»

«Evet.»

«Hepiniz taşınacaksınız, değil mi ?»

«Öyle düşünüyoruz.»

«Evet. Peki bir şey sorabilir miyim ?»

«Tabii tabii.»

«Sarışın...»

«Beth.»

«Esmer..»

«Melinda.»

«Beth, Melinda ve siz.»

«Roger.»

Gülümsedi.

«Üçünüzün arasında herhangi bir ilişki var mı ?»

«Hayır, sadece arkadaşız.»

Başını sallayarak :

«Çok güzel,» dedi. Elini uzattı. «Dönüşte bekliyorum sizleri. Evi iyice dolaşın.»

El sıkışırken :

«Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum,» dedi ve dönüp arka kapıdan bahçeye çıktı.

Merdivene doğru yürüdüm; merdivenlerden bodruma inecektim...

e 67

YAYINLARI
90 TL.

sevgilerle..

charles webb

